

Cửu
Lô
Phi
Hương

Chân trống Quang

Editor: mèo mớ

Truyện được đăng tại bchjpxnh.wordpress.com

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Lời Cuối Sách

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Kết

Mở Đầu

Chương 1: Cảnh Trong Mơ

Chương 2: Đom Đóm

Chương 3: Trở Về

Vĩ Thanh

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Rau bèo cao hơn người, mái tóc màu đen dập dờn theo sóng nước. Đứa bé bị đám bèo cắt qua gò má nằm ngửa mặt lên trời, hai mắt nhắm nghiền, nhìn qua có vẻ không sống nổi.

Giữa đêm hè, đom đóm như sao lờ lờ bay, có con đậu trên chóp mũi, có con đậu trên trán, lại có con đậu trên người cô bé. Trong lúc yên lặng, trên người cô bé dường như truyền đến chút chấn động, khiến đám đom đóm hoảng hốt bay lên, quanh quẩn xung quanh. Ánh sáng dập dờn, chiếu lên khung cảnh trầm tĩnh nơi đây, đẹp như ảo cảnh.

Một đôi mắt đen lách mớ ra, đập vào mắt là thật nhiều điểm sáng. Cô bé nhìn bầu trời đêm hè đầy sao, cười lạnh một tiếng tang thương lạnh bạc đến không nói nên lời.

“Vẫn còn sống ư....”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Môn chủ! Môn chủ!” Bên ngoài truyền đến tiếng kêu vội vàng, cửa phòng bị đẩy ra, khiến chàng giật mình phục hồi lại tinh thần, hai chữ “Hưu thư” trên giấy cũng đã khô từ lâu, chàng không liếc mắt nhìn người tới, chỉ nhàn nhạt viết —— Tô thị Kính Nguyệt, đổ kị.

Chưa viết xong, thị vệ xông vào cửa quỳ xuống đất, ôm quyền dập đầu: “Môn chủ! Phu nhân! Phu nhân bị tập kích.”

Nét mực dừng ở trên giấy Tuyên Thành, lan thành một điểm nhìn mà ghê người. Tần Sơ giật mình chưa tỉnh, chỉ ngẩng đầu nhìn người nọ.

Thị vệ cúi thấp đầu, nơm nớp lo sợ từ trong kẽ răng nói ra mấy chữ: “. Rơi xuống dốc núi bỏ mình.”

Hô hấp ngừng lại, Tần Sơ sững sờ nhìn người báo tin, dường như không nghe hiểu mấy chữ lạnh lẽo như lưỡi dao này. Sau một lúc lặng im, thị vệ chỉ nghe chàng lạnh nhạt hỏi: “Thi cốt ở đâu?”

“Còn đang tìm. Chỗ vách núi kia quá mức kỳ lạ, thuộc hạ. không tìm được đường đi xuống.”

Tần Sơ nhìn chăm chăm hai chữ ‘hưu thư’ trên giấy bị nét mực lan ra, mở miệng nói: “Nàng sẽ không chết.” Chàng như đang tự an ủi bản thân, “Nàng còn chưa đạt được tự do từ ta, sao có thể cam tâm.” Đặt bút xuống, chàng đứng dậy, “Chuẩn bị ngựa.” Chàng đi ra ngoài phòng, chân trái có chút bất tiện.

Thị vệ lo lắng khuyên: “Chủ thượng, phu nhân rơi vào dốc núi địa thế cực kỳ hiểm trở, chân ngài.”

Tần Sơ hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt khiến lòng người kinh hãi lạnh lẽo, “Chuẩn bị ngựa.”

Thị vệ không dám nhiều lời.

Đi suốt ba ngày, cuối cùng cũng tới dốc núi nơi Tô Kính Nguyệt rơi xuống. Gió lạnh thổi ngược từ dưới dốc núi lên, dường như muốn rót vào trong lòng Tần Sơ: “Ta lấy hươu thư làm môi, rốt cục dụ được nàng trở về.” Tần Sơ lẩm bẩm, “Rốt cục nàng đã đạt được tự do nàng muốn, sao có thể dừng bước tại đây?” Chàng nhìn đáy vực ánh mặt trời cũng không chiếu tới nổi, mặt trăng bệch dọa người, đồng tử mắt giống như bị đậy hố hắc ám nhuốm dần, không có một tia ánh sáng.

Đám người hầu im lặng không nói gì.

Bọn họ không tìm thấy đường xuống, không thể đi tìm nàng. Nhưng nếu muốn đi, luôn sẽ tìm được đường. Tần Sơ bước lên trước một bước, áo bào của chàng phấp phới theo gió, sợi tóc bay lên. Khi đám người xung quanh còn chưa kịp phản ứng, chàng nghiêng về phía trước, cùng với tiếng gió gào thét và tiếng đám người hầu hô to, chàng rơi xuống vách núi bị ánh mặt trời vứt bỏ.

Dù thế nào, dù dùng cách nào, chàng cũng muốn tìm được nàng. Tiếng gió gào thét bên tai, Tần Sơ lẳng lặng nhắm nghiền mắt, không có sợ hãi thậm chí còn mang theo vài phần mong đợi.

Kính Nguyệt, đây là con đường cuối cùng nàng đi sao, đây là chốn trở về của nàng sao.

Nàng đừng sợ, ta đến với nàng.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Tần Sơ tỉnh lại trong đám bèo cao cao, bầu trời bị cây cỏ cắt thành từng khối nhỏ. Có lẽ chàng bị thương rất nặng, thân thể hoàn toàn không có cảm giác. Bầu trời xa xôi cùng đám mây mơ màng bay qua, chàng cũng không nhìn thấy rõ lắm, chỉ cảm thấy có bóng người nho nhỏ lấp loáng bên cạnh.

Là một cô bé? Cảm giác này hơi giống Tô Kính Nguyệt. Tô Kính Nguyệt hồi nhỏ

Tần Sơ vẫn cho là bản thân không muốn quay về quá khứ. Quá khứ vừa đau khổ vừa khó chấp nhận kia khiến chàng vô cùng chán ghét. Nhưng giờ phút này nghĩ đến Tô Kính Nguyệt, chàng giật mình phát hiện hóa ra mình thật đáng xấu hổ lại tưởng niệm khoảng thời gian đó.

Tần Sơ mười tuổi, theo tổ mẫu đến miếu ngoài thành dâng hương. Chàng ham chơi đi lạc, gặp Tô Kính Nguyệt đôi xanh xao vàng vọt. Lúc đó tiểu nha đầu kia chỉ mới bảy tuổi, tóc rối tung, đôi mắt ngập tràn tĩnh mịch. Cô bé ngồi dưới một gốc cây khô gần chết giống mình, cảnh tượng đó bi thương không tài nào tả xiết...

Như là thiên thần xấu xa nghịch sợi dây vận mệnh, cho bọn họ một lần gặp nhau ngẫu nhiên đơn giản. Tần Sơ nhỏ thương hại “Nhật” Tô Kính Nguyệt về, cho nàng cơm ăn, cho nàng dưỡng thương.

Bắt đầu từ ngày đó, cô bé gầy gò tái nhợt ở bên cạnh tiểu thiếu gia cao quý. Cô bé ít nói, hiếm khi nói chuyện cùng người khác, cả ngày như khúc

gỗ, mặc kệ người khác lấy lòng hay bắt nạt mình, cô bé dường như không hề để ý. Khi Tần Sơ rảnh rỗi sẽ lẳng lặng ở bên chàng.

Tất cả mọi người cho rằng cô bé là đứa trẻ sợ sệt nhất gan, Tần Sơ cũng cho rằng như thế.

Cho đến khi Tần Sơ đánh nhau cùng vài vị công tử lẳng giềng. Lúc chàng đánh người khác Tô Kính Nguyệt chỉ lẳng lặng đứng ở một bên, không tỏ vẻ gì, nhưng đối phương lại gọi ba bốn đứa trẻ lớn hơn đến. Tần Sơ bị đánh, mắt thâm tím khóe miệng bị rách, Tô Kính Nguyệt đứng ở một bên bỗng nhiên động đậy.

Cô bé bảy tuổi, chân không to bằng cánh tay chàng, lại đánh mấy đứa trẻ hàng xóm còn lớn hơn chàng đến mức khóc lóc nước mắt.

“Xin lỗi.” Cô bé ép mấy đứa trẻ xin lỗi Tần Sơ, sau mới thả chúng đi.

Tần Sơ sững sờ nhìn cô bé. Tô Kính Nguyệt giúp chàng sửa lại mái tóc rối bù, giống người chị lớn cầm tay chàng: “Trở về ta bôi thuốc cho huynh.” Cô bé nói xong, dắt chàng trở về nhà.

Đây là lần đầu tiên Tần Sơ biết Tô Kính Nguyệt rất lợi hại.

Tuy rằng lần đó bọn họ về nhà cùng bị phạt, nhưng cũng không gây trở ngại với việc Tần Sơ sinh ra tò mò đối với Tô Kính Nguyệt, rồi sau đó là sùng bái, rồi ngưỡng mộ.

Tần Sơ luôn luôn nghĩ, nếu như không có thảm án diệt môn ba năm sau đó, có lẽ chàng sẽ rất tự nhiên nghe theo người nhà nạp Tô Kính Nguyệt làm thị thiếp, sau đó đợi đến ngày cưới một cô gái có thân phận bối cảnh làm chính thê, ngồi hưởng thụ Tề Nhân Chi Phúc, cả đời bình an.

Nhưng như vậy rất thiệt thòi cho Tô Kính Nguyệt. Tần Sơ cảm thấy càng cùng nhau trải qua nhiều chuyện, chàng càng hiểu gặp được một Tô

Kính Nguyệt hiềm hoi đến nhường nào.

Tần Sơ thấy bèo bên cạnh dần dần tễ ra, dường như có người đang kéo thân thể chàng, cảm giác như vậy khiến chàng có vài phần quen thuộc, dường như lại quay lại cơn ác mộng mười mấy năm trước. Tần Sơ dùng sức mở đôi mắt mơ hồ, nhưng dù chàng cố gắng thế nào cũng vẫn không nhìn rõ bộ dáng người trên đầu.

“Đừng cứu ta.” Chàng khàn khàn nói, “Ta muốn cùng.
Kính Nguyệt.” .

Rẽ bèo ngừng lại

“Huynh chết thì chẳng cùng ai được cả.”

Trong giọng nói non nớt mang theo tang thương kỳ lạ, như là ảo giác vang lên bên lỗ tai chàng. Tần Sơ mơ mơ màng màng, nhưng lại không thể xác định có phải mình nghe thấy âm thanh hay không, mí mắt rất nặng đóng lại, thế giới tạm thời an tĩnh lại.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tần Sơ nằm mơ một giấc mơ rất dài.

Trong mơ người chàng đầy máu, bị nhốt trong căn phòng tràn ngập ánh lửa. Lửa đốt sập xà nhà rơi xuống, đè lên mắt cá chân chàng, đốt cháy da thịt chàng, đau đớn, tuyệt vọng. Chàng muốn lớn tiếng khóc kêu, nhưng khói đặc cuồn cuộn xộc vào cổ họng chàng.

“Tần Sơ!” Chàng nghe thấy có người đang gọi mình, giọng nói vô cùng lo lắng, “Huynh ở đâu?”

Mắt chàng bị khói hun đến mơ hồ chỉ nhìn thấy có bóng người nhỏ lao vào trong ánh lửa. Nàng không ngừng tìm kiếm, sốt ruột, không còn vẻ lạnh nhạt ngày thường. Tần Sơ nói không ra lời, chàng tùy tay nắm lấy cọc gỗ, dùng sức gõ xuống đất.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng Tô Kính Nguyệt nghe được. Nàng tìm được chàng, nhưng không thể đưa chàng ra ngoài, xà nhà rơi xuống che kín đường rồi.

“Đau.” Tần Sơ mười ba tuổi vẫn chỉ là đứa nhỏ choai choai, đau trắng bệch cả mặt, “Để ta chết ở đây đi.” Chàng nói, “Ta không ra được.” .

Tô Kính Nguyệt hung dữ trợn mắt nhìn chàng, “Nam tử hán đại trượng phu, đừng bày cái vẻ èo ợt này ra với muội.” Nàng vỗ vỗ mặt Tần Sơ, để chàng duy trì tỉnh táo, “Huynh nghe đây, huynh muốn ra khỏi đây,

một ngày nào đó huynh còn có thể trở lại nơi này, đòi lại toàn bộ đau đớn, khổ sở cửa nát nhà tan ngày hôm nay!”

Tần Sơ cắn răng, giọng Tô Kính Nguyệt dịu lại: “Huynh hãy nghe cho kỹ, muội sẽ nâng cốc gỗ kia lên, nhưng sẽ không giữ được lâu đâu. Cho nên một khi cảm thấy nhẹ hơn, huynh hãy dùng hết sức rút chân ra, biết không.”

Tần Sơ gật đầu, trong ánh lửa sáng ngời, hẳn thấy Tô Kính Nguyệt nhỏ bé tay không nâng thanh xà nhà bị đốt đến nóng rực lên. Quả nhiên, chỗ mắt cá chân nhẹ hơn, Tần Sơ dùng sức rút chân ra. Chỉ một động tác đã làm cho người suy yếu như chàng lúc này hao hết tất cả sức lực, trước mắt chàng biến thành màu đen, đã không biết mình ở chỗ nào. Trong đầu hỗn loạn, có ánh đao, có máu tươi, có người nhà đau đớn gào thét, tiếng la hét chói tai, thế giới bị quấy đục thành một cái đầm.

Sau khi rất nhiều ánh sáng rối loạn xẹt qua, cũng chỉ có một âm thanh vượt ra, mang theo vẻ non nớt của trẻ con. Sức mạnh làm cho người ta an tâm, nói với chàng.

“Cố gắng lên, sẽ ổn thôi.”

Giấc mơ quá dài khiến chàng gần như bị lạc trong cảnh trong mơ, nếu không phải nước lạnh lẽo hắt lên mặt, Tần Sơ sợ là còn chưa tỉnh lại.

Lọt vào trong tầm mắt là vách tường đá bị ánh lửa chiếu sáng, màu da cam nhảy lên khiến Tần Sơ giật mình cho rằng còn ở trong mơ. Lửa nổ “tạch” một tiếng làm Tần Sơ đột nhiên hoàn hồn, làm sao có thể vẫn là khi đó, trong nháy mắt đã sớm qua mười lăm năm rồi.

Tần Sơ tĩnh tâm suy nghĩ, quay đầu đánh giá sơ động. Chàng được người dưới vách núi cứu. Chàng nhìn đồng lửa cháy, trong lòng đột nhiên có một phán đoán to gan. Nếu chàng được cứu, vậy có phải Kính

Nguyệt cũng được người cứu hay không? Hay nên nói, người cứu chàng chính là Tô Kính Nguyệt!

Nàng không sao, nàng vẫn ổn!

Nghĩ vậy Tần Sơ đột nhiên có chút ngời không yên. Chàng muốn đứng dậy, nhưng thân thể thật sự không nghe theo sự điều khiển, mắt cá chân đau đớn như bị cưa.

Bỗng nhiên, có tiếng bước chân hòa với tiếng mưa rơi bên ngoài, chậm rãi tới gần.

Tần Sơ ngừng thở, đã một năm chàng không gặp nàng. Chàng cất dấu rất nhiều nhớ nhung. Tiếng bước chân cực nhẹ, cực kỳ giống Tô Kính Nguyệt, là nàng, Tần Sơ chắc chắn nghĩ. Tô Kính Nguyệt luôn thần bí như vậy, có thể cho hẵn rất nhiều ngoài ý muốn.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Tiếng bước chân nhẹ nhàng dừng lại, ánh lửa chiếu lên trên người một cô bé.

Tần Sơ sững sốt. Quần áo không còn nhìn ra được màu sắc trên người cô bé bị mưa xối ướt đẫm, từng lọn tóc đen dính trên khuôn mặt tái nhợt, có vẻ có chút nhếch nhác bệnh tật. Trong tay cô bé mang theo hai con thỏ hoang đầu rơi máu chảy, lẳng lặng nhìn chàng, sau đó hơi gật đầu coi như chào hỏi.

Là một. Đứa bé?

Không phải Tô Kính Nguyệt.

Chờ mong rồi thất vọng, chút sức lực thật vất vả mới tích góp được thoáng chốc bị rút hết sạch. Ánh mắt Tần Sơ đại ra, cho đến khi tiếng xếp đồ vang lên chàng mới phục hồi lại tinh thần một lần nữa. Nhìn về phía tiếng động phát ra, đúng là cô bé kia đang lột da thỏ, móc nội tạng, cho lên giá lửa. Tay nghề có thể nói là hơn cả thuần thực, nhưng hấp dẫn ánh mắt Tần Sơ không phải tay nghề của cô bé mà là con dao trong tay cô bé. Cán bằng gỗ Hoàng Dương, phía dưới có khắc một chữ “Tần”.

Đó là con dao chàng đưa cho Tô Kính Nguyệt

“Cháu lấy con dao này từ đâu?”

Cô bé nghe vậy, quay đầu nhìn chàng. Bốn mắt nhìn nhau, không hiểu sao lại làm tim Tần Sơ đập lệch một nhịp. Nhưng mà rất nhanh, cô bé lại

quay đầu đi, nhìn chăm chăm ngọn lửa, đáp: “Nhật ở bờ sông.” Giọng nói khàn khàn như bị người ta phá hủy cổ họng.

Tần Sơ không nghĩ được bất cứ chuyện gì khác, chỉ sốt ruột hỏi: “Sông ở đâu? Có thấy chủ nhân của con dao này không? Có cứu được nàng không? Nàng có sao không?” Các vấn đề liên tiếp còn dồn dập hơn hạt châu rơi trên khay ngọc. Nhưng chàng càng vội vàng, càng làm nổi bật lên sự hờ hững kỳ lạ của cô bé.

Cô bé lật con thỏ trong tay hai lần rồi mới nói: “Không thấy người.”

Trong một chớp mắt đầu óc Tần Sơ trống rỗng.

Không thấy người

Có ý gì? Thuộc hạ của chàng sẽ không lừa chàng. Tô Kính Nguyệt quả thật rơi xuống nhưng vì sao nàng không được cứu? Con dao của nàng ở đây, vậy nàng đâu? Nàng ở đâu? Chàng muốn đi cùng nàng, nhưng bây giờ chàng đã để lạc mất Tô Kính Nguyệt rồi, muốn tìm nàng cũng không biết tìm ở đâu.

“Nàng nhất định còn ở đó.” Tần Sơ nói xong, giầy dựa muốn đứng lên như liều mạng, “Ta phải đi tìm nàng.” Mỗi bộ phận trên cơ thể đều đang kêu gào đau đớn, chàng lại chẳng có cảm xúc gì cả.

Cô bé lẳng lặng nhìn chàng, không ngăn cản, không lên tiếng. Cô biết vết thương của chàng thế nào, chắc chắn chàng không thể đứng lên được. Nhưng Tần Sơ cố chấp như vậy lại khiến ánh mắt cô bé từ lạnh lùng dần biến thành kinh ngạc, cuối cùng chuyển thành một chút âm ướm. Cô bé rừ mí mắt xuống, đứng lên, gọi Tần Sơ trước mặt: “Nếu chú muốn tìm người mấy ngày trước rơi xuống thì không còn đâu.”

“Không còn là sao?” Tần Sơ nghe thấy giọng nói vô hồn của mình.

“Bị nước sông cuốn đi rồi, tôi tận mắt nhìn thấy.”

Lời này tựa như một kẻ đánh lén, đánh Tần Sơ đầu rơi máu chảy, ngay cả giấy dựa cũng không có sức: “Vậy còn cứu ta làm gì?” Chàng nói như là đang cười, “Vì sao ta lại được cứu?” Hoặc như là đang khóc.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vì sao cứu ta?

Tần Sơ đã từng hỏi Tô Kính Nguyệt câu này. Chàng còn nhớ rõ kinh hoàng lúc đó, Tô Kính Nguyệt cứu chàng từ trong nhà bị lửa đốt cháy, mang theo chàng thoát khỏi thành, xuôi nam tìm người thân. Chân Tần Sơ bị xà nhà rơi xuống đè hổng, không đi được. Trời tuyết lớn, nàng đặt chàng trên ván gỗ, kéo đi. Trong băng tuyết ngập trời, trên mặt sông kết một tầng băng dày, bóng dáng đơn bạc mỗi một bước đều vô cùng gian nan.

Chàng rất muốn giúp nàng, nhưng chàng chẳng làm được gì cả.

“Kính Nguyệt, mặc kệ ta.”

“Năm im.”

Chàng ngẩng đầu nhìn trời, vào đông trời luôn âm u , chỉ làm cho tâm trạng người ta thêm buồn chán: “Vì sao cứu ta?” Chàng nói, “Kẻ thù lợi hại như vậy, bọn họ nhất định còn có thể tới giết ta , Kính Nguyệt.” Chàng nhìn lòng bàn tay nàng thắt đến chảy máu, nói: “Ta sẽ làm liên lụy muội.” Lúc trước vì giúp chàng nâng thanh xà nhà cực nóng đè lên chân chàng, tay nàng đã bị thương, tay một cô nương chỉ nên dùng để thêu hoa gấp quạt.

“Mặc kệ ta đi.”

Tô Kính Nguyệt cũng không quay đầu lại, tiếng nói trong trời đất mênh mêng có vẻ thật nhỏ bé: “Muội thật vất vả mới đưa huynh từ trong

đám cháy ra, không lý nào để huynh chết vô ích ở đây. Tần Sơ, huynh phải báo đáp muội.” Nàng nói, giống con buôn tính toán. Nhưng làm gì có con buôn nào liều mạng để cứu chàng, có con buôn nào ngốc đến mức làm vụ làm ăn không biết có thể thu hồi vốn như thế này không.

Tần Sơ biết, cho nên càng thương Tô Kính Nguyệt, cũng càng hận mình bất lực.

Bỗng nhiên, lớp băng kêu “rắc” một tiếng. Trong lòng Tần Sơ hoảng hốt, câu “Đừng nhúc nhích” của Tô Kính Nguyệt còn chưa dứt, băng dưới chân nàng vỡ vụn, rơi “tùm” vào nước sông lạnh băng. Rét lạnh khiến băng trên mặt nước nhanh chóng đông thành một tầng băng mỏng.

Máu cả người Tần Sơ như đóng băng, nằm bên vết nứt, liều mạng đập lên tầng băng mỏng, lớn tiếng la lên : “Kính Nguyệt!” Chàng dùng hết toàn bộ sức lực gọi nàng, nhưng âm thanh lại biến mất nhanh như vậy. Trong trời băng đất tuyết này chỉ có mình chàng, nỗi sợ hãi khổng lồ như xé rách tất cả bình tĩnh của chàng, “Tô Kính Nguyệt!” Chàng mò mẫm trong dòng nước lạnh, hận không thể nhảy vào tìm nàng.

Trong lúc cuồn loạn, dưới nước một bàn tay không có độ thủ bắt được tay chàng. Trong nháy mắt Tần Sơ như tìm lại được linh hồn, tay kia vội vàng mò xuống, bắt được cổ tay Tô Kính Nguyệt, kéo Tô Kính Nguyệt lên mặt băng. Cả người nàng ướt đẫm, Tần Sơ ở bên sốt ruột muốn cởi quần áo nàng: “Muội mau cởi áo ra, muội mau cởi áo ra .”

Tô Kính Nguyệt túm chặt cổ áo, còn định lấy nam nữ khác biệt trêu ghẹo chàng hai câu. Nhưng khi ngẩng đầu chỉ thấy hốc mắt Tần Sơ đỏ hoe, trong mắt ngập tràn kinh hoàng. Những lời chế nhạo của nàng nghẹn ở trong cổ, không nói được chữ nào.

“Tần Sơ, muội không sao.” .

Nàng nói xong, liền thấy hốc mắt Tần Sơ đỏ đậm. Nàng ngồi bên cạnh chàng, nhẹ nhàng xoa xoa đầu chàng, “Muội không sao.”

Tần Sơ cắn răng, nhin một lúc, cuối cùng không kìm chế được cảm xúc, ôm cổ Tô Kính Nguyệt, như muốn ấn nhập vào thân thể mình.

Có lẽ trong tình huống này tình cảm của Tần Sơ đối với Tô Kính Nguyệt dần dần phát triển, cho nên trong rất nhiều năm sau đối với Tần Sơ mà nói Tô Kính Nguyệt không chỉ là “Thê tử”, tình cảm của chàng đối với nàng cũng không giới hạn chỉ là “Tình yêu”. Tô Kính Nguyệt là ân nhân, là kính yêu, là bạn, là ý lại, là duy nhất không ai có thể thay thế được.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tần Sơ phát sốt .

Trong lúc mơ hồ, chàng giống như quay về mười năm trước. Lúc đó chàng có thể lực nhất định, luôn luôn vạch kế hoạch báo thù, nhưng khi ấy chân chàng còn chưa được chữa khỏi. Thương tàn giam cầm chàng trên một chiếc ghế, rất nhiều chuyện không thể làm khiến chàng vô cùng sốt ruột, thường hay nổi nóng.

Mà khi ấy, Tô Kính Nguyệt nói nàng tìm được một thần y, có thể chữa được vết thương trên chân chàng. Nhưng phương pháp trước tiên phải đập nát xương cốt, cạo vảy cố định, để xương cốt phát triển lại. Người chung quanh đều nói phương pháp này quá mức kinh khủng, không được. Nhưng mà thái độ của Tô Kính Nguyệt lại cực kỳ kiên quyết tiến cử thần y không đàm mạc giống thường ngày.

Nếu là bình thường, Tần Sơ đã sớm đồng ý với nàng, thứ nhất chàng tin tưởng Tô Kính Nguyệt nhất, thứ hai chàng quả thật cũng muốn vết thương trên chân sớm khỏi. Nhưng lần này, Tần Sơ lại chậm chạp không ra quyết định.

Chàng đang ghen.

Chàng thỉnh thoảng nhìn qua cửa sổ có thể thấy Tô Kính Nguyệt cùng thần y nàng mời đến trò chuyện vui vẻ với nhau trong sân, như là bạn tốt nhiều năm vậy. Nhưng Tô Kính Nguyệt lớn lên cùng chàng, nàng có người bạn nào mà chàng chẳng biết . .

Ngày trị liệu mãi mà vẫn không được quyết định, Tô Kính Nguyệt không nhin nổi nữa, lạnh giọng hỏi chàng: “Đôi chân này huynh có muốn chữa nữa không?”

Lúc đó Tần Sơ ngồi ở sau bàn, xem thư thám tử đưa tới, đáp: “Chữa, nhưng cách này quá nguy hiểm, bảo đại phu đổi cách khác.”

“Không có cách khác.” Tô Kính Nguyệt nói, “Ythuật của Tạ đại ca thiên hạ có một không hai, để huynh ấy chữa sẽ không có bất kỳ nguy hiểm gì.”

Tạ đại ca. Tay Tần Sơ cứng đờ, sau một lúc lâu im lặng, cầm một phong như khác: “Ta không tin hẳn.”

“Huynh không tin muội.”

Lời này giống cây kim, đâm vào trái tim Tần Sơ. Chàng muốn biện bạch, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại là: “Chân ta không chữa khỏi thì sao nào? Muội ghét bỏ ta không đi được sao?” Lời vừa ra khỏi miệng, chính chàng cũng phát hoảng, hóa ra chàng luôn luôn sợ hãi, sợ Tô Kính Nguyệt vì khuyết điểm của chàng mà ghét bỏ chàng.

Tô Kính Nguyệt im lặng thật lâu sau: “Không sai, muội ghét bỏ huynh chân què tàn phế.”

Sắc mặt Tần Sơ trắng bệch, thấy ánh mắt Tô Kính Nguyệt bình tĩnh, sau hồ thẹn và uất ức là lửa giận thể kìm nén được. Tay chàng cầm chén trà trên bàn ném đến trước mặt Tô Kính Nguyệt, âm thanh vỡ vụn kinh động người ngoài phòng. Tần Sơ lần đầu đen mặt nói với Tô Kính Nguyệt: “Cút!” Chàng nói, “Cút ra cho ta! Không được phép trở về!”

Tô Kính Nguyệt liếc nhìn chén trà vỡ vụn trên đất, không nói một lời xoay người rời đi. .

Mà nàng mới đi một lát, tức giận trong chớp mắt của Tần Sơ liền tiêu tan. Chàng ngồi trong phòng chưa được một lát, đột nhiên bắt đầu sợ hãi. Không phải chàng thật sự muốn Tô Kính Nguyệt đi, nếu nàng tức giận. Nếu nàng thật sự không trở lại.

“Người đâu!” Rốt cuộc không thể tiếp tục suy nghĩ được gì, Tần Sơ sai người đi tìm Tô Kính Nguyệt.

Hồ thẹn, uất ức, ghen tuông gì đó tất cả đều để qua sau đầu. Chàng chỉ muốn nhìn thấy nàng, giữ nàng bên người, muốn chàng làm gì cũng được. Cạo xương chữa thương, đập gãy xương lằn nữa, thế nào cũng được, nàng nói cái gì chính là cái đó.

Cả đám người nghiêng trời lệch đất tìm đến chạng vạng cũng không tìm được Tô Kính Nguyệt.

Tần Sơ hoảng sợ, chàng không đi được, không thể tự mình đi ra ngoài tìm, chỉ có thể sai càng nhiều người đi tìm khắp thành. Chàng nhìn sắc trời dần tối, trong lòng mờ mịt.

Cuối cùng Tô Kính Nguyệt cũng trở về. Vào lúc nửa đêm bị người mời từ khách sạn về, tóc nàng cũng không chải, có lẽ là vội vàng trở về. Tần Sơ thấy nàng thái độ lập tức dịu xuống: “Ta chữa.” Chàng nói, “Kính Nguyệt, ta chữa. Ta tin mọi người, ta đuổi mọi người đi chẳng qua là nói dối, mọi người đừng tức giận, mọi người đừng tưởng thật.”

Chàng nói rất vội, khiến Tô Kính Nguyệt than khê: “Mọi người còn tưởng huynh có chút cốt khí, vốn định ở lại khách sạn hai ba ngày. Kết quả huynh không chịu nổi nửa ngày.”

Một canh giờ chàng đã không chịu nổi nữa rồi.

Cuối cùng chàng chấp nhận để thần y chữa trị. Chữa xong, vị Tà đại ca kia cũng từ biệt Tô Kính Nguyệt.

Nhưng ở trong mơ, Tô Kính Nguyệt đi rồi lại không trở về. Chàng phải người đi tìm, tìm từ trời tối đến hừng đông. Chàng ở trong phòng đợi rất lâu như đang đợi một vòng luân hồi. Cuối cùng cũng có người nói cho chàng, không tìm thấy Tô Kính Nguyệt, nàng rơi xuống một vách núi, bị nước sông cuốn đi rồi.

Như là một cơn ác mộng bị một cơn ác mộng khác làm bừng tỉnh, Tần Sơ bật tỉnh. Chàng thấy cô bé ngồi ở bên cạnh mình, trong tay cầm chiếc lá cuộn tròn làm dụng cụ chứa nước, đang cho chàng uống nước: “Chú sốt nửa tháng rồi.” Cô bé nói, “Không chết là mạng lớn.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Ánh trăng bên ngoài sơn động chiếu vào, chỉ vào giờ Tý (từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng) phía dưới dốc núi này mới có thể thấy được chút ánh trăng.

“Ta phải đi tìm nàng.” Tần Sơ ngồi dậy, đẩy cô bé ngồi ở bên cạnh ra.

Chàng vốn tưởng rằng thân thể của mình phải vô cùng suy yếu, nhưng vừa động dậy mới thấy, không biết từ lúc nào đã có thể cử động tự nhiên. Ngược lại cô bé nhìn như khỏe mạnh kia bị chàng đẩy nhẹ một cái là ngã xuống đất, không đứng lên được. Cô be ngẩng đầu nhìn chàng, trong đôi mắt đen láy có vài cảm xúc chàng không phân biệt được.

Lúc này Tần Sơ không nghĩ được điều gì khác, chống vách tường đi ra khỏi sơn động, thất tha thất thểu đi về phía bờ sông tìm kiếm.

“Chú không tìm thấy đâu.” Cô bé nhìn bóng lưng chàng nói khẽ, “Tô Kính Nguyệt đã chết rồi.” Cũng không quan tâm Tần Sơ có nghe thấy không.

Cho đến khi sắp không nhìn thấy được bóng lưng của chàng, cô bé mới cố gắng đứng dậy, theo bước chân của chàng chậm chạp đuổi theo.

Sông nhỏ uốn lượn chảy xuôi, hai bên rất nhiều bèo. Tần Sơ bước vào, khiến vô số đom đóm bay lên lượn lờ ở trong trời đêm, cùng ánh trăng tô điểm lẫn nhau. Tần Sơ đẩy đám bèo cao cỡ nửa người ra, ở bên trong gần như vô vọng tìm kiếm: “Tô Kính Nguyệt.” Chàng nỉ non gọi tên nàng, dường như làm thế có thể gọi nàng trở về.

“Tô Kính Nguyệt!” .

Một năm trước, chàng cũng từng gọi tên nàng như vậy, vội vàng mà bất lực, ở đầu hạ trong đình viện, túm tay nàng, nửa hoang mang nửa hờn giận: “Vì sao bỗng nhiên muốn rời đi.”

Khi đó chàng đã đủ để đuổi tận giết tuyệt kẻ thù, thù lớn sắp báo, Tô Kính Nguyệt luôn ở bên cạnh chàng cùng chàng đi qua bao khó khăn lại muốn rời đi đúng vào lúc này?

Tô Kính Nguyệt lại không trả lời trực tiếp: “Tần Sơ, ta biết sức mạnh của thù hận, cho nên khi chàng còn nhỏ ta dùng nó để giúp chàng chống chịu, nhưng quá mức cố chấp là không tốt. Dù thù hận hay là ta. Chàng nên thoát ra, ta cũng nên rời đi.”

Lời Tô Kính Nguyệt nói Tần Sơ nghe không rõ, chàng túm chặt lấy nàng không chịu buông.

Tô Kính Nguyệt dừng dừng rút tay ra, đôi lướt qua chàng, trong mắt không hề có chút dao động: “Tần Sơ, ta không yêu chàng.” Như phán tử hình chàng, không cho chàng bất cứ cơ hội cứu vãn nào, “Cho ta hưu thư đi.”

Cầm siết chặt, Tần Sơ không nói gì.

Tô Kính Nguyệt nhìn chàng một lúc lâu sau, khuyên nhủ: “Chàng biết tính ta.”

“Là ta có chỗ nào làm không tốt. Nàng nói đi, ta sửa.” Biết Tô Kính Nguyệt chẳng phải đùa, Tần Sơ khàn khàn nói, trong giọng nói cất giấu sự bất lực như đứa bé.

“Chàng không có gì không tốt cả, là ta muốn đi.” Nàng đáp quả quyết.

Ngay cả một lý do cũng không cho chàng, quả nhiên là tô phong cách của Kính Nguyệt

Sau một lúc yên lặng thật dài, Tần Sơ nói: “Được.”

Một chữ này lại khiến đáy mắt Tô Kính Nguyệt dậy lên chút gợn sóng, nhưng nàng vẫn cố chấp xòe tay ra trước mặt chàng: “Hưu thư.”

Chàng giống một đứa bé giấu tay ở sau lưng, không nhìn nàng: “Không có.” Chàng nghĩ, Tô Kính Nguyệt đi rồi, cũng không thể lấy đi tầng quan hệ này của bọn họ. Nếu như ngay cả tầng liên hệ này cũng không còn, về sau muốn gặp nàng, chàng biết tìm lý do gì đây.

Nhưng dù sao cũng ở cùng nhau nhiều năm như vậy, Tô Kính Nguyệt sao lại không biết tâm tư của chàng. Mà cố tình càng biết được tâm tư của chàng thì cái tay vươn ra kia càng cảm thấy đau đớn. Cuối cùng nàng thu tay, xoay người liền rời đi.

Lúc đó Tần Sơ cảm thấy, Tô Kính Nguyệt mạng sống của chàng, nhưng nàng muốn rời đi. vậy chàng cho nàng đi.

Chàng sẽ phái người bảo vệ nàng, che chở nàng, nếu không được chàng còn có thể lừa nàng trở về. Nhưng chàng chẳng thể ngờ tới, từ biệt ngày ấy lại biến thành vĩnh biệt

Làm sao có thể không bao giờ gặp lại được chứ.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tần Sơ tìm trong đám bèo bên bờ sông suốt một ngày một đêm.

Cô bé ngồi ở trên trạc cây bên cạnh lẳng lặng nhìn chàng, nhìn chàng vô vọng tìm kiếm, cuối cùng nhìn chàng rất cuộc mệt ngã vào đám bèo. Lúc đó cô bé mới đi đến, giống như ngày đó đem chàng từ nơi này trở về, lẳng lặng nhìn chàng.

“Cháu cảm thấy ta điên rồi?” Tần Sơ bỗng mở miệng.

Cô bé không trả lời.

“Ta chờ nàng một năm, ta nghĩ thời gian đó đã đủ, nàng có lẽ cũng có chút nhớ ta, ta viết một bức hươu thư, dụ nàng trở về.” .

Cô bé rũ mắt, thầm nghĩ, đúng vậy, Tô Kính Nguyệt nhớ chàng rồi. Không có ai hiểu rõ tâm tư Tô Kính Nguyệt hơn nàng. Biết Tần Sơ viết hươu thư, sao nàng lại không hiểu mưu kế của Tần Sơ. Nếu nàng muốn rời đi, không định trở về, ai có thể bắt nàng trở về được. Là nàng muốn gặp Tần Sơ, cho nên thành toàn lý do của chàng, muốn gặp chàng. lần cuối.

“Kết quả nàng đã trở lại, lại ở trên đường. Nếu ta không gọi nàng trở về, có phải đến bây giờ nàng vẫn ổn không, là ta hại nàng.”

Không, là Tô Kính Nguyệt đáng chết.

“Trước giờ đều là ta làm liên lụy nàng, đến cuối cùng nàng cũng bị ta liên lụy.” .

Không, là chàng cứu Tô Kính Nguyệt, cứu nàng gần hai mươi năm. . .

. . . .

“Vì sao ta còn sống.” .

Cô bé nói khẽ: “Đại khái là, người chú tìm hi vọng chú sống.” Cô bé nhìn lên vách núi cao cao, “Bằng không, vách núi cao như vậy làm sao có người may mắn sống sót chứ.”

“Nàng hi vọng ta sống sót.” Tần Sơ nỉ non, trong lúc giật mình nhớ tới mười mấy năm qua, Tô Kính Nguyệt hết lần này đến lần khác cứu chàng trong lúc nguy nan. Dù là cứu chàng từ trong biển lửa ra, hay là dắt chàng qua sông lớn kết băng, kích chàng chữa trị hai chân, đều là nàng đang nỗ lực giúp chàng sống sót, giúp chàng tiến lên.

Mà bây giờ chàng đang dùng mạng sống Tô Kính Nguyệt liều chết cứu trở về này làm cái gì.

Tần Sơ nhắm mắt lại, cảm giác đất ướt át làm ấm quần áo của chàng. Sau một lúc lâu, chàng mở mắt cười khờ: “Tô Kính Nguyệt thật sự là vô đạo đức.” Chàng nói, “Sao không thể để ta lựa chọn cách thoát mái hơn một chút chứ.” .

Sau khi gặp Tô Kính Nguyệt, những đau khổ sống không bằng chết chàng gặp phải đều có Tô Kính Nguyệt cùng chàng vượt qua. Bây giờ đổi thành một mình chàng đơn độc vượt qua rồi.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Lại quay về sơn động, Tần Sơ bắt đầu chủ động điều trị nội tức. Chàng phát hiện nội lực trong thân thể lại mạnh hơn lúc trước một ít, điều này làm cho Tần Sơ có vài phần kinh ngạc. Nhưng nhìn thảo dược cô bé hái về cho chàng, Tần Sơ lại hiểu ra vài phần: “Đây đều là thuốc trị thương vô cùng tốt, sao cháu phân biệt được?”

Chàng bỗng nhiên sinh ra chút tò mò với cô bé này. Cẩn thận nghĩ lại, mấy ngày nay không thấy người nhà của cô bé, có lẽ là một mình sống ở đáy vực. Đứa bé nhỏ như rốt cuộc làm cách nào có thể sinh tồn ở đáy vực căn cõi này, học được những tri thức này ở đâu. Thật sự là một cô bé thần bí y hệt Tô Kính Nguyệt.

“Chú cứ dùng là được.”

Giọng cô bé có chút run rẩy, cô bé ngồi sát cạnh đồng lửa, gần đến mức ngọn lửa đã đốt đến tóc, nhưng cô bé vẫn ôm đầu gối run lẩy bẩy như thể rất lạnh.

Đêm hè nào có lạnh như vậy.

Tần Sơ nhìn đôi môi xanh tím của cô bé, nhẹ giọng hỏi: “Cháu lạnh sao?”

Cô bé không trả lời. Thực ra vài ngày nay mỗi đêm cô bé đều có một cái canh giờ rơi vào trạng thái như thế, chẳng qua Tần Sơ hoặc là đang mê man, hoặc là gần người đắm chìm trong thế giới của bản thân, căn bản không để ý đến cô bé luôn chăm sóc mình. Hiện giờ thấy cô bé như thế, đột

nhiên có vài phần oán trách bản thân sơ sẩy. Chàng đi đến bên cạnh cô bé, kéo tay cô bé, muốn dùng nội lực xua lạnh cho cô bé. Nhưng không ngờ cô bé phản ứng vô cùng kịch liệt, rút mạnh tay ra, gần như là cách xa hai bước.

“Đừng chạm vào tôi.” Cô bé nói, giọng nói và vẻ mặt hung tợn không giống một đứa bé.

Tần Sơ im lặng, vì báo thù, ở trên giang hồ nhiều năm như vậy chàng biết mỗi người đều có bí mật riêng thế nên cũng không cưỡng ép, quay về vị trí của chàng. Nhưng ánh mắt có chút không tự chủ được nhìn trên tay cô bé.

Trong lòng bàn tay có vết sẹo từng bị thương

Tần Sơ cố gắng kìm chế, khi sắc mặt cô bé dần dần tốt lên, chàng mở miệng hỏi: “Trong lòng bàn tay cháu từng bị thương?”

Cô bé nhìn chàng một cái, mơ hồ đáp: “Hồi nhỏ bị thương, không nhớ rõ.” Cô bé quay đầu không nhìn chàng, nói tránh đi, “Vết thương của chú hẳn là đã sắp khỏi rồi, ngày mai hãy đi đi, đi theo hướng dòng sông chảy là có thể ra ngoài.”

Trong lòng Tần Sơ có vài phần khác thường, có ý nghĩ lớn vờn dưới đáy lòng, nhưng thật sự rất bất khả thi khiến chính chàng cũng không thể tin được. Chàng im lặng một lúc lâu, cuối cùng chỉ hỏi: “Cha mẹ cháu đâu? Sao lại một mình ở dưới vách núi này?” Cô bé im lặng, Tần Sơ thật sự vô cùng tò mò, lại hỏi, “Cháu đã biết đường đi ra ngoài, vì sao còn muốn ở đây?”

Cô bé nhìn chàng một cái, quay đầu, ánh mắt nhìn vào một tảng đá bên cạnh, im lặng hồi lâu mới nói: “Tôi ở đây chờ một người.”

“Ai?”

“Người thân yêu nhất.”

Có lẽ là cha mẹ cô bé? Tần Sơ đoán, trong lòng đã có vài phần chắc chắn. Cẩn thận đánh giá biểu cảm của cô bé, Tần Sơ cân nhắc, quyết định không hỏi nữa. Chỉ nói: “Một khi đã như vậy, ngày mai ta ra ngoài, cháu có muốn đi cùng không?”

Lúc này ánh mắt cô bé dừng lại trên người chàng, nhìn chàng rất lâu, lâu như muốn khắc họa hình ảnh trước mắt, cuối cùng cô bé lắc đầu: “Không, tôi ở đây.”

Không thể ép buộc người khác. Tần Sơ gật gật đầu, nhắm mắt ngủ. .

Một đêm này, chàng dường như có thể cảm thấy được có một đôi ánh mắt luôn luôn nhìn đăm đăm vào khuôn mặt chàng, không nỡ rời đi.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Theo hướng sông nhỏ chảy xuôi, Tần Sơ ra khỏi vách núi, đi không bao lâu liền gặp thuộc hạ đang tìm chàng.

Mọi người thấy chàng bình yên vô sự, đều vui mừng không ngớt, có thuộc hạ tiến lên phía trước nói: “Chủ thượng, mấy ngày trước đây khi thuộc hạ tìm ngài ngẫu nhiên gặp Tạ thần y. Hôm nay Tạ thần y đang ở biệt viện làm khách, ngài có muốn gặp ngài ấy không ạ?”

Tần Sơ ngẩn ra, thần y Tạ Hân, từ biệt mười năm, chàng không ngờ còn có cơ hội gặp lại hẳn.

“Gặp đi.” Tần Sơ nói, “Gặp cũng tốt.”

So với trước kia, chàng càng thêm quý trọng thân thể này.

Mười năm trước, Tần Sơ mười tám chưa nhược quán[*], hiện thời cũng đã gần nhi lập[**], Tạ Hân đã qua bốn mươi. Bọn họ thông qua Tô Kính Nguyệt mới quen biết, nhưng hiện giờ tô Kính Nguyệt không còn ở đây nữa rồi.

[*]Thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán

[**]Theo quan niệm thì ‘Tam thập nhi lập’: nghĩa là nam nhi đến tuổi 30 phải nghĩ đến việc lập thân

Khi Tạ Hân bắt mạch cho Tần Sơ có vài phần buồn bã: “Rốt cuộc vẫn là nàng thật lòng thật dạ với người nhất, toàn bộ nội lực đều đổ cho người.”

Lời này khiến Tần Sơ sửng sốt: “Nội lực gì?”

Tạ Hân cười khố: “Nàng quả thật không nói cho người sao? Công phu của nàng mạnh mẽ nhưng phải dùng mạng đánh đổi. Chẳng qua nội lực tinh thuần của công phu này cũng là độc nhất thiên hạ. Cuối cùng, nàng đem thành tựu cả đời này cho người hết, người hãy quý trọng. Tô nha đầu chết người cũng đừng quá đau khổ, số mệnh của nàng chắc hẳn chấm dứt vào giờ phút này.”

Tạ Hân càng nói Tần Sơ lại càng hồ đồ: “Có ý gì.” .

Tạ Hân hơi giật mình: “Nàng không nói gì với người sao?”

Tần Sơ sửng sờ nhìn ông.

Tạ Hân thở dài: “Đúng là không ưa nổi tính cách đó mà! Thôi, người đã mất chuyện đã qua, ta sẽ nói cho người.” Ông ta nói, “Người gọi nàng Tô Kính Nguyệt, đó vốn không phải tên thật của nàng. Nàng họ Tạ, nữ danh chỉ có một chữ Tô, là đường muội bà con xa của ta. Người thấy nàng bây giờ vừa hai mươi, kỳ thực không phải. Nếu tính ra, nàng lớn hơn người mười tuổi.”

“Ba mươi năm trước, hơn ba mươi người nhà Tạ Tô chịu nạn diệt môn. Lúc đó Tạ Tô mới chỉ là một đứa bé, nàng may mắn chạy thoát sau đó tìm được ta, xin ta dạy nàng võ công, muốn trở về báo thù. Tính nàng mạnh mẽ, nóng lòng cầu thành, ta khuyên không được, rơi vào đường cùng đành cho nàng một quyển bí tịch. Trong bí tịch có ghi lại một võ công hiệu quả cực nhanh, nhưng nguy hại cũng rất lớn, âm độc nhập thể, giảm thọ không nói, còn có thể làm người ta sau khi thành niên biến thành đứa bé.”

Tần Sơ đã hoàn toàn sửng sốt.

“Mười năm trước Tạ Tô tìm được ta, bảo ta tới chữa vết thương ở chân cho người, đó cũng là lúc ta chữa cho nàng, kéo dài thời gian nàng

biến thành trẻ con. Làm vậy đối với thân thể nàng cực kỳ không tốt, nhưng nàng lại nói, dù sao nàng cũng không sống được bao lâu nữa, có thể ở bên người bao lâu nàng sẽ ở bấy lâu. Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, nàng không muốn rời xa người.

“Khi đó ta mới biết được, người quan trọng với nàng đến mức nào. Tạ Tô từng nói với ta, khi người nhặt nàng về nhà đúng là lần đầu tiên nàng biến thành trẻ con. Lúc đó nàng tìm kẻ thù báo thù, lại suýt chết, đúng lúc tuyệt vọng là người cứu nàng. Nàng thương nặng, thân thể yếu ớt, liền ở lại bên cạnh người. Không ngờ ba năm sau, kẻ thù của nàng lại tìm tới người. Nàng nói là do mình hại cả nhà người, trong lòng áy náy vậy nên luôn ở bên cạnh người, có lẽ là muốn bù lại, cũng có lẽ là muốn giúp người. Hiện giờ độ tất cả nội lực cho người, đương nhiên cũng vì muốn cho người về sau sống mạnh khỏe.”

Tần Sơ ngẩn ngơ. Những người đó. Những kẻ giết cả nhà chàng, là kẻ thù của Tô Kính Nguyệt!

Kẻ thù mấy năm nay chàng luôn luôn truy đuổi vốn là kẻ thù của Tô Kính Nguyệt!

Tần Sơ không biết nên có cảm xúc gì, nhưng trong lúc trong lòng hỗn loạn lại có một ý nghĩ nảy ra ngăn chặn tất cả hỗn loạn: “Ông nói. Tô Kính Nguyệt, nàng sẽ biến thành đứa bé?”

Tạ Hân gật đầu.

“Nàng sẽ biến thành đứa bé.” Tần Sơ hoảng hốt, dường như chỉ nghe được duy nhất một câu này.

Cô bé kỳ lạ Âm hàn nhập thể, lòng bàn tay bị thương, nội lực mạnh lên.

Trong giây lát tất cả mọi chuyện xâu chuỗi lại. Chàng nào có ngờ đâu!
Lúc trước chàng nào có ngờ!

Tô Kính Nguyệt không chết, nàng còn sống, biến thành một đứa bé!

Nhưng chàng vứt bỏ một mình nàng dưới vách núi kia, chàng lại vứt bỏ một mình nàng ở lại!

Tần Sơ xoay người chạy đi, trong đầu không ngừng nhớ lại buổi tối trước khi chàng rời khỏi, bóng dáng Tô Kính Nguyệt run rẩy ngồi cạnh đồng lửa.

Nàng lạnh như vậy, lạnh như vậy. Chàng ngay cả ôm cũng không ôm nàng một chút!

Một đường vội vã, không biết chạy qua bao nhiêu đường, không biết chạt vật đến mức nào, Tần Sơ dọc theo lòng chảo chàng đi ra, quay lại phía dưới vách núi, tìm được sơn động kia. Trong động cũng đã không còn người, Tô Kính Nguyệt không biết đã đi đâu. Chàng tìm khắp sơn cốc, không ngừng gọi tên của nàng, hận không thể đào sâu ba thước.

Nhưng không thấy nàng đâu nữa. . .

Không thấy nàng đâu nữa.

Tần Sơ trở lại sơn động, suy sụp ngồi bệt xuống đất. Trong lúc giật mình, chàng nhớ tới ngày ấy trước lúc rời đi, ánh mắt Tô Kính Nguyệt lẳng lặng nhìn vào một khe đá. Chàng đứng lên, tiến lên nhìn, bên khe hở có khắc một hàng chữ vừa mờ vừa nhỏ — Cho dù gặp nhau chưa dễ đã nhận ra.

Cho dù gặp nhau chưa dễ đã nhận ra.

“Tôi đây chờ một người. Thân yêu nhất.”

Nàng đang chờ chàng! Nàng dường như đang biểu lộ tâm với chàng ý! Nhưng tên khốn kiếp như chàng. lại không nhận ra nàng.

Nàng nói nàng chưa đến lúc bất đắc dĩ tuyệt đối sẽ không rời khỏi chàng. Một năm trước khi nàng rời đi đã là lúc không thể không đi, nàng sợ chàng đau lòng, sợ chàng khổ sở.

Sau khi rời đi, mỗi ngày nàng đau khổ thế nào Tần Sơ không biết. Khi nàng lạnh có ai đau lòng vì nàng không Tần Sơ không biết. Những lúc cảm thấy bất lực có từng nhớ chàng hay không Tần Sơ không biết. Tần Sơ chỉ biết là cuối cùng chàng cho nàng một phong hưu thư ép nàng trở về lấy, Tô Kính Nguyệt quật cường như vậy lại vì sợ hãi chàng đau khổ mà mềm lòng muốn trở về. . .

Nàng vô cùng nhớ chàng, muốn gặp một lần cuối cùng.

Nhưng chàng đáng chết đã làm cái gì, chàng lại không nhận ra Tô Kính Nguyệt quan trọng như vậy! .

Cho dù gặp nhau chưa dễ đã nhận ra.

Tuyệt vọng biết nhường nào.

Tần Sơ thất hồn lạc phách, lao đảo ra khỏi sơn động, đi về phía chàng rơi xuống vách núi. Đom đóm lượn lờ, chỗ đám bèo rậm rạp có một điểm lòe lòe sáng lên. Đôi mắt chàng sáng ngời, lại dấy lên một phần hi vọng, bước nhanh tới, đẩy đám bèo ra. Cuối cùng chàng tìm được người kia.

Nàng nằm sấp trên mặt đất, gò má áp lên mặt đất, đó là nơi chàng rơi xuống. Tô Kính Nguyệt lẳng lẳng nằm đó, như đang ôm lấy chàng.

Trên lưng nàng đậu rất nhiều đom đóm, chàng vừa tới, những đốm sáng nhỏ này liền sợ hãi bay lên. Tần Sơ nhẹ nhàng nâng nàng dậy, ôm thân thể đã lạnh như băng của nàng vào trong lòng.

“Tô Kính Nguyệt.” Chàng nói, “Ta tìm được nàng rồi.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Đại sư huynh Thần Mộ bị Mộ Dung Thanh Thanh xxx?

Khi đại sư huynh Thần Mộ luyện công bị Mộ Dung Thanh Thanh cực kỳ tàn ác xxx?

Khi đại sư huynh Thần Mộ luyện công bị Mộ Dung Thanh Thanh cực kỳ tàn ác xxx, sau đó sắc mặt tiêu tụy, đóng cửa không ra, xấu hổ và giận dữ đến mức muốn chết?

Mộ Dung Thanh Thanh khóc không ra nước mắt: “Lời đồn! Tất cả chỉ là lời đồn! Chuyện rõ ràng là khi đại sư huynh luyện công, pháp khí vỡ nát, huynh ấy bị pháp lực phản phệ, cho nên khuôn mặt tiêu tụy, đóng cửa không ra, điều dưỡng khí tức mới đúng!” Nàng túm lấy tay sư tỷ đồng môn oan ức nói, “Sao mọi chuyện lại thành như vậy, tại sao không phải là đại sư huynh mà lại là muội!”

Sư tỷ đồng môn liếc mắt nhìn nàng: “Nhưng ngày đó có người ngự kiếm bay qua Thanh Vân Phong, thấy muội chặt vật, quần áo không chỉnh tề từ trong phòng đại sư huynh chạy ra, rồi sau đó đại sư huynh lại mang khuôn mặt tiêu tụy đuổi theo muội, nghe nói còn lôi lôi kéo kéo một lúc cơ.”

“Đó. Đó là bởi vì.” Mộ Dung Thanh Thanh đảo mắt như rang lạc, cuối cùng cắn răng một cái thừa nhận, “Được rồi, muội thừa nhận khi đại sư huynh luyện công pháp khí vỡ là do muội làm! Nhưng muội thật sự không cố ý ! Đại sư huynh lúc đó bị pháp lực phản phệ, lòng muội hoảng hốt, cầm pháp khí vỡ muốn đi tìm sư phụ ghép lại. Chứ muội đâu

ngờ đại sư huynh bị thương như vậy rồi còn có sức từ trong nhà đuổi theo, tóm được muội bắt muội trả lại pháp khí cho huynh ấy.”

Sư tử sừng sốt thật lâu: “Bé ngoan, muội muốn hại chết đại sư huynh đây à. Pháp khí võ có thể cầm lung tung được sao? Lúc bị pháp lực phản phệ người ngoài không được chạm vào, bằng không, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bị mất mạng. Cũng may là đại sư huynh có sức đuổi theo muội, nếu là người khác, sợ sớm bị muội đùa chết rồi. Tử nói này tiểu sư muội, tuy muội mới nhập môn không lâu, nhưng những thường thức đó cũng nên biết chứ, khi muội đi học, đều dùng lỗ tai đánh muỗi sao?” Sư tử néo tai nàng xoắn một cái, đau đến mức Mộ Dung Thanh Thanh kêu oai oái.

Cuối cùng chỉ đành bịt lấy lỗ tai, tội nghiệp nức nở hai tiếng: “Được rồi, muội biết rồi, để muội đi xin lỗi đại sư huynh.”

Trên Thanh Vân Phong – nơi Thần Mộ sống một mình.

“Đại sư huynh.” Mộ Dung Thanh Thanh ở ngoài cửa nhẹ nhàng gõ lên cánh cửa, “Muội mang đồ ăn đến cho huynh đây.”

Bên trong không có người lên tiếng trả lời, Mộ Dung Thanh Thanh bưng thức ăn đi qua đi lại trước cửa hai vòng, lại nói: “Sư huynh, muội sai rồi, muội tới tạ tội với huynh đây.”

Vẫn im lặng.

Mộ Dung Thanh Thanh ở ngoài cửa quỳ đánh cộp một cái xuống đất, than thở khóc lóc: “Đại sư huynh! Muội thật sự biết sai rồi! Huynh tha thứ cho muội được không được! Hu Hu! Huynh đừng ép buộc bản thân như vậy!”

Nàng khóc chán chê, cửa phòng mới mở ra, Thần Mộ mặc quần áo gấm màu xanh trắng lạnh lùng đứng ở cửa: “Ta nói rồi, trong vòng một

tháng, không cho bất cứ kẻ nào lên Thanh Vân Phong.”

“Muội biết! Cái này không thể trách đệ tử Thanh Vân Phong, là muội da mặt dày cầu xin rất lâu, vừa dụ dỗ vừa lừa vừa đe dọa hẳn mới để muội lên núi. Đại sư huynh, huynh đừng thương chắc chắn cần người hầu hạ sinh hoạt hàng ngày, trong lòng muội thật sự áy náy, tự nguyện lên núi chăm sóc huynh!”

“Không cần.” Bỏ lại hai chữ, Thần Mộ định đóng cửa, Mộ Dung Thanh Thanh bỗng nhào cả người lên, chẹn mình ở giữa bậc cửa, ngửa mặt lên, hai tay nâng một chén canh gà hầm cầu kỷ ở dưới thân hẳn: “Sư huynh.” Nàng gian nan lại kiên định nói, “Tốt xấu gì cũng uống chén canh này đã.”

Ai biết tiểu sư muội mới nhập môn này lại là kẻ không đạt được mục đích quyết không bỏ qua như vậy.

Thần Mộ tự nhận cuộc đời này đã thấy đủ loại người kỳ quái, nhưng dùng kiểu tư thế này chần cửa thì là lần đầu tiên thấy. Cuối cùng hẳn xoay người, bưng bát canh gà kia lên: “Đừng đến nữa.”

Mộ Dung Thanh Thanh bò dậy, đáp giòn tan, ngược lại rời đi rất quyết đoán.

Hôm sau, Thần Mộ đang ngồi thiền, khí trong cơ thể vừa vận chuyển được một vòng, lại nghe thấy tiếng đập cửa “thùng thùng”. Hẳn trợn mắt, chân mày cau lại, xuống giường mở cửa. Người đứng ở cửa miệng cười tủm tỉm lại là Mộ Dung Thanh Thanh. Đuôi lông mày hẳn giật giật, vẻ mặt lạnh bạc: “Đến làm gì?”

Mộ Dung Thanh Thanh như biến pháp thuật từ sau lưng lấy ra một nắm thảo dược: “Đại sư huynh, loại thảo dược này rất có lợi cho nội thương của huynh, huynh cầm lấy ăn đi!”

Thần Mộ nhìn lại, nhận ra quả thật là dược thảo trị nội thương, nhưng.”Không cần thiết.” Hắn lạnh lùng để lại ba chữ, phủi tay đóng cửa, lần này tốc độ nhanh hơn hôm qua không ít, không để Mộ Dung Thanh Thanh nhào lên cửa nữa. Nhưng khi cửa sắp đóng lại, một cánh tay nắm thảo dược chen vào, bị cánh cửa hắt đóng mạnh kẹp lấy.

“A!” Bên ngoài Mộ Dung Thanh Thanh kêu lên một tiếng ầm nhẩn kỳ lạ, dường như đau không chịu được, tay cầm thảo dược dùng sức trở nên trắng bệch, gần như nắm nát rễ cây thảo dược, “Đại sư huynh.” Bởi vì nhện đau đớn suýt nữa gãy tay, giọng nàng lúc cao lúc thấp, “Tốt xấu gì. cũng hãy nhận thảo dược đi.”

Thần Mộ im lặng hồi lâu, cầm lấy thảo dược, đóng cửa lại: “Đừng đến nữa!” Ngừ điệu so với hôm qua thêm một chút cảnh cáo. Mộ Dung Thanh Thanh lại đáp giòn tan, tiếng bước chân rời đi cực kỳ khoan khoái.

Thần Mộ cúi đầu nhìn thảo dược trong tay, vặt một lá bỏ vào trong miệng nhai: “Thực chất.”

Ngày thứ ba, khi bên ngoài lại vang lên tiếng đập cửa, Thần Mộ không thèm để ý, đợi vận công xong, nghe thấy tiếng đi qua đi lại bên ngoài, hắn chỉ nói: “Về đi.”

Người bên ngoài giương giọng nói: “Đại sư huynh, muội chỉ tới đưa đan dược! Không có ý gì khác!”

“Không cần.”

“Vâng, muội biết rồi.”

Đối phương hôm nay bỏ cuộc nhanh như vậy lại làm cho lông mày Thần Mộ nhíu lại, nhưng không đợi hắn nghi ngờ lâu, chợt thấy một ngón tay “xoẹt” chọc thủng giấy hồ trên cửa, sau đó xoay một vòng hoàn toàn xé

rách một ô vuông giấy trên cửa sổ của hắn. Một bao giấy bọc gì đó từ chỗ rách chậm rãi lách vào, sau đó rơi xuống đất.

Mộ Dung Thanh Thanh ngâm nga dân ca nhảy nhót rời đi.

Thần Mộ đứng dậy đi đến nhặt bao đồ rơi trên mặt đất, lại nhìn lỗ thủng trên cửa sổ của hắn, đầu đầu ần ần thái dương.

Đây. Rõ là.

Làm cho người ta khó lòng phòng bị.

Thần Mộ hạ lệnh cho đệ tử trông coi cửa lớn của Thanh Vân Phong, không cho phép bất cứ cái gì tiến vào Thanh Vân Phong, bao gồm ruồi bọ và Mộ Dung Thanh Thanh!

Nghe Thần Mộ lạnh nhạt nói ra lời này, thủ vệ đệ tử tiếc hận, liều chết góp lời: “Đại sư huynh, Thanh Thanh đối với huynh là thật lòng.”

Thần Mộ lạnh mặt: “Chẳng qua là muội ấy áy náy thôi.” Đối với Thần Mộ mà nói đây chẳng qua chỉ là một câu biện giải đơn giản. Hắn nói với mọi người nếu để Mộ Dung Thanh Thanh hàng ngày đến tìm hắn, nếu sinh ra hiểu lầm thì biết giải thích thế nào, làm vậy là vì danh dự của bản thân và Mộ Dung Thanh Thanh. Nhưng hắn không biết, dưới lời truyền miệng của các đệ tử trong phái, danh dự của hắn đã không còn từ lâu rồi. Lời này vào tai các đệ tử lại có một tầng hàm nghĩa khác.

Đệ tử nhìn theo Thần Mộ rời đi, cực kì cảm khái nói: “Thì ra. Đại sư huynh hận muội ấy.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trong Tiên môn lại có lời đồn sau khi đại sư huynh thất thân, Mộ Dung Thanh Thanh tìm mọi cách lấy lòng, nhưng đại sư huynh cho rằng đó chỉ vì nàng áy náy không tính là thật lòng, cho nên đóng cửa không ra, không muốn gặp lại Mộ Dung Thanh Thanh, đỡ phải thêm đau buồn.

Những lời đồn đó mặc dù khiến Mộ Dung Thanh Thanh tức giận đến giờ chân, nhưng không có gan đến trước mặt đại sư huynh nói huyền thuyên. Vì vậy, không có Mộ Dung Thanh Thanh quấy rầy, Thần Mộ cuối cùng cũng có vài ngày sống yên ổn.

Cho đến một ngày đẹp trời, Thần Mộ vừa ngồi xuống xong, chợt nghe thấy trong viện có tiếng rầm rầm rào rào, dường như có vật nặng nện vào trong viện. Hắn nhướng mày, trong lòng có chút dự cảm chẳng lành, đẩy cửa đi ra ngoài, quả nhiên lại thấy Mộ Dung Thanh Thanh!

Lúc đó nàng đang mắc kẹt trên một cây đại thụ, cả người chật vật, lắc lắc vài cái, một thanh kiếm từ bên cạnh nàng rơi xuống. Nàng hét một tiếng kinh hãi, cành cây đang đỡ lấy nàng cũng gãy. Mộ Dung Thanh Thanh đặt móng ngựa trên mặt đất, lăn hai vòng, khó khăn đứng dậy bên cạnh hắn, mặt mũi lấm lem, quần áo tả tơi, giống như hành khất mà đến.

“Đại sư huynh!” Sờ đến đôi giày bên cạnh, Mộ Dung Thanh Thanh không màng đau đớn vội quẩn lấy hắn, nàng hưng phấn nói, “Thủ vệ đệ tử không cho muội vào, nhưng muội học được Thuật Ngự Kiếm rồi! Về sau muội có thể tự bay tới!” Nàng cười như một đứa trẻ được ăn cục đường ngon nhất thiên hạ.

Thần Mộ lạnh lùng nhìn, cực kỳ muốn hỏi, rốt cuộc là tên nào không có mắt dạy nàng ta Thuật Ngự Kiếm vậy!

Mộ Dung Thanh Thanh vỗ vỗ bụi trên người, vỗ đến bụi đất bay tứ tun, Thần Mộ nhíu mày, nhưng cũng không tránh, chỉ lạnh lùng nói: “Hôm nay muội mang cái gì đến ta cũng sẽ không nhận.”

Mộ Dung Thanh Thanh sửng sốt, ngẩng đầu lên, chớp mắt nhìn hẳn: “Ai nha. Nguy rồi, muội chẳng mang gì cả, hôm nay là lần đầu tiên ngự kiếm bay xa như vậy, mãi nhớ pháp thuật nên đã quên mang đồ cho huynh.”

Đây là. Trách hẳn nói thừa sao.

Thần Mộ ần ần thái dương.

“Nhưng không sao.” Mộ Dung Thanh Thanh cười nói, “Muội đưa người đến.” Nàng vỗ vỗ lên ngực, “Nói đi, đại sư huynh, huynh có chuyện gì muốn muội giúp đỡ không?”

“Có.” Thần Mộ nghiêm túc, “Rời khỏi đây.”

“Việc này thì không được.” Mộ Dung Thanh Thanh đáp cực nhanh, đáp xong rồi mắt lại lấp lánh nhìn hẳn, “Còn có chuyện gì khác không?”

Thần Mộ không nói gì, đối với kẻ quần chặt không buông, da mặt dày hơn cả tường thành như vậy, hẳn quả nhiên hoàn toàn bó tay. Hẳn dứt khoát quay đầu trở về phòng, đóng cửa phòng, lại nghe Mộ Dung Thanh Thanh ở trong sân hô: “Muội giúp huynh quét sân nhé!”

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài ngoài trừ tiếng quét rác loẹt xoẹt cùng tiếng Mộ Dung Thanh Thanh ngẫu nhiên ngâm nga hai câu ca dao thì không còn tạp âm gì khác.

Thôi, Thần Mộ nghĩ, tùy nàng đi.

Vừa tùy là tùy hơn nửa tháng, Mộ Dung Thanh Thanh ngày ngày ngự kiếm đến, hoặc mang cho Thần Mộ chút đồ ăn, hoặc đưa cho hắn chút thuốc bổ, có khi giúp hắn quét quét sân, chăm sóc hoa cỏ trong viện. Lâu dần, Thần Mộ cũng đã quen với vị tiểu sư muội quấy rầy này, sau khi vận công nếu như không nghe được nàng ở trong sân ngâm nga, ngược lại sẽ có vài phần không quen.

Ngày qua ngày, vết thương do bị pháp lực phản phệ của Thần Mộ đã gần khỏi hẳn. Hắn cân nhắc đã lâu, cuối cùng vào một ngày sau khi ăn xong đồ ăn Mộ Dung Thanh Thanh đưa tới, nói: “Vết thương của ta đã gần khỏi hẳn, vết thương này tuy là vì muội, nhưng phần nhiều phải trách bản thân ta không cẩn thận. Mấy ngày nay muội cũng đã lấy công chuộc tội, trong lòng không cần áy náy nữa. Bắt đầu từ ngày mai, muội đừng đến nữa.”

Mộ Dung Thanh Thanh nhìn hắn một lúc lâu: “Muội đã sớm không áy náy rồi.” Thần Mộ sững sốt. Chỉ thấy Mộ Dung Thanh Thanh không dám tin nói, “Đại sư huynh, cho đến bây giờ huynh vẫn tưởng rằng muội ngày ngày tới nơi này là vì áy náy sao?”

Thần Mộ nhíu mày: “Nếu không thì vì cái gì?”

Mộ Dung Thanh Thanh nghiêm túc, “Là vì muội thích huynh.” Nàng nói rõ ràng rành mạch từng chữ, “Lần đó đánh nát pháp khí của huynh, kỳ thực là muội định đến nói cho huynh việc này, nhưng bởi vì trong lòng khẩn trương cho nên khó tránh khỏi tay chân luống cuống, phạm vào sai lầm. Mấy ngày nay ở chung, muội thấy đại sư huynh cũng không lạnh lùng, không biết tình nghĩa, tính khí không tốt, rất khó ở chung, không thích nói chuyện nhưng mở miệng là có thể ghen chết người như vè bề ngoài,”

Thần Mộ neho mắt lại.

Mộ Dung Thanh Thanh dừng lại đúng lúc: “Muội biết đại sư huynh có trái tim dịu dàng, dịu dàng hơn tất cả mọi người trên núi này.” Nàng cụp mắt xuống, đáy mắt hiện lên vẻ dịu dàng Thần Mộ chưa từng nhìn thấy, thì ra. một cô bé nghịch ngợm như nàng cũng có một mặt như vậy. Thần Mộ sửng sốt, nhìn nàng thật lâu, cuối cùng mặt trầm xuống: “Như thế muội lại càng không thể tới đây, bây giờ muội đi đi, về sau không cho phép đến nữa!”

“Vì sao?” Nàng còn muốn nói, Thần Mộ đã xách cổ nàng sau, kéo nàng về phía đường xuống núi. Mộ Dung Thanh Thanh hoảng hốt, giãy dụa nói, “Huynh có người trong lòng sao? Huynh không thích bị người khác thích sao? Sư phụ có rõ ràng cấm môn hạ đệ tử đàm hôn luận gả sao?”

Thần Mộ không đáp lời, chỉ chuyên tâm kéo nàng xuống chân núi.

Mộ Dung Thanh Thanh trả lời thay hăn: “Không có, không có, không có đúng không! Ba cái đều không có sao huynh còn đuổi muội!”

Xách Mộ Dung Thanh Thanh đến dưới Thanh Vân Phong, thủ vệ đệ tử thấy loại tư thế này của hai người đều hoảng sợ, nhưng nghe thấy Thần Mộ lạnh lùng nói: “Muốn đuổi muội đi còn cần lý do sao?” Nhiều ngày ở chung đã khiến Thần Mộ học được phần vô lại này.

Mộ Dung Thanh Thanh sửng sốt, Thần Mộ dặn dò: “Bắt lấy muội ấy cho ta, đợi ta bố trí xong kết giới mới được thả ra. Ai còn dám giúp muội ấy, đừng trách ta xử lí cả đám.”

Kết giới giăng xong, Mộ Dung Thanh Thanh có nự kiếm cũng không thể đi lên, nàng sốt ruột: “Muội. Muội chỉ muốn gặp huynh! Vì sao không được?”

Thần Mộ quay đầu: “Ta không thích.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Mộ Dung Thanh Thanh bị đại sư huynh Thần Mộ cự tuyệt và ghét bỏ công khai, đệ tử tiên môn đều nói đại sư huynh quả nhiên là người bạc tình, ngay cả cách cưỡng bức hiến thân mạnh mẽ nhất cũng không thể khiến đại sư huynh động lòng, thật sự là một lòng hướng đạo, trong lòng không có việc gì khác sao.

Nhưng những lời đồn này không tiếp tục náo nhiệt trong tiên môn quá lâu, nguyên nhân là vì đại hội thử kiếm của tiên môn sắp được tổ chức. Đây là đại hội tỷ thí mỗi năm một lần, người thắng có thể được sư phụ tặng cho một bảo bối, ai ai cũng tấm tắc, đề tài nhanh chóng quay ngoắt về phía đại hội thử kiếm.

Vòng thứ nhất của đại hội là so đấu pháp lực bình thường.

Mộ Dung Thanh Thanh đương nhiên cũng muốn tham gia, tuy nàng nhập môn trễ, nhưng cũng may thiên tư thông tuệ, bằng không cũng sẽ không được sư phụ tuyển chọn làm đệ tử quan môn.

Vòng thứ nhất loại một nửa số người, vòng thứ hai là trận đấu so bản lĩnh giết yêu quái. Vì vấn đề an toàn, cho nên hai người một tổ. Tổ giết được nhiều yêu quái nhất sẽ tiến vào vòng tiếp theo. Mà vòng thứ ba, hai người thắng còn lại sẽ đối chiến cùng sư phụ vừa đi vân du về. Sư phụ sẽ bình xét xem đệ tử nào học tập tốt hơn. Sau khi Mộ Dung Thanh Thanh biết quy tắc của trận đấu này đã sững sốt mất một lúc lâu không nói gì, nhưng gần đây nàng luôn thất thần như vậy, cho nên những người ở cùng đều không để ý lắm.

Lúc tổ đội, Mộ Dung Thanh Thanh cầu xin tất cả mọi người, bảo bọn họ ngàn vạn lần đừng tổ đội với nàng. Mỗi khi nghe nói có ai cố ý muốn tổ đội với Thần Mộ, nàng liền chạy tới tha thiết mong chờ nhìn người ta. Chuyện của nàng và Thần Mộ, trên dưới tiên môn đều biết, nhưng cái biết này đều thái quá hơn thực tế phát sinh một tẹo, cho nên mọi người ai ai cũng tiếp tay cho nàng.

Vì thế, mười ngày trước vòng đấu thứ hai, Mộ Dung Thanh Thanh đứng ở trước mặt Thần Mộ, nàng ra vẻ đau lòng: “Đại sư huynh, không có ai muốn tổ đội cùng muội, đành phải nhờ huynh rồi.”

Đuôi lông mày Thần Mộ nhăn lại. Mộ Dung Thanh Thanh âm thầm làm mấy chuyện này không phải hẳn không biết, nhưng vài ngày nay không gặp nàng, không hiểu sao hẳn lại không thấy ghét bộ dáng da mặt dày này của nàng. Thấy ý cười giấu trong đáy mắt nàng, trong lòng Thần Mộ lại nổi lên vài phần dung túng.

Hắn trầm mặt, lạnh lùng nói: “Đừng làm vướng tay vướng chân.” Nói xong, hắn xoay người định đi.

Nhưng Mộ Dung Thanh Thanh sao có thể dễ dàng thả hẳn đi như vậy. Nàng vươn tay chồm đến, Thần Mộ sớm có chuẩn bị, kéo tay lại, Mộ Dung Thanh Thanh chụp hụt, dưới chân nàng không may trượt một cái. “Ai nha” một tiếng, Mộ Dung Thanh Thanh té ngã trên đất. Thần Mộ ngừng lại, chỉ tạm dừng trong chớp mắt, Mộ Dung Thanh Thanh đã giống như dây mây ôm lấy đùi của hắn: “Đại sư huynh! Muốn muội không làm vướng tay vướng chân thì dạy muội pháp thuật đi!”

Thần Mộ chưa từng bị người khác ôm lấy như vậy, vừa cáu vừa giận: “Buông tay ra!”

“Không buông!” Mộ Dung Thanh Thanh hạ quyết tâm, nói, “Nếu huynh không dạy muội, không cần chờ đến mười ngày sau muội kéo chân

huynh, bây giờ muội kéo luôn, không buông tay!”

Bị người ta uy hiếp đến mức này, dù lạnh lùng như Thần Mộ cũng tức giận đến thở dốc: “Được! Được! Mộ Dung Thanh Thanh muội được lắm!”

Mộ Dung Thanh Thanh chỉ cảm thấy sát khí trên đầu ngùn ngụt, nàng không quan tâm, ôm đui hăn cả người gần như đều trèo lên, nhắm mắt căn rắng như chuẩn bị làm trường kỳ kháng chiến.

“Buông ra!” Thần Mộ quát.

“Huynh đồng ý dạy muội đã!”

“Ta dạy!”

Mộ Dung Thanh Thanh liền lập tức buông tay, nàng ngồi dưới đất, che mặt: “Huynh nói sớm có phải tốt hơn không, làm loại chuyện này, dù là muội cũng sẽ rất thẹn thùng. Đáng ghét!”

Thần Mộ quả thực không phản bác được.

Thần Mộ tuy là người lạnh lùng, nhưng trước giờ đều rất giữ lời, lúc này hăn đồng ý dạy, mặc kệ là đồng ý kiểu gì, nhưng cuối cùng nhất định sẽ dạy. Hăn sửa sang áo bào, lạnh lùng ném lại một câu: “Giờ dần ngày mai, ngự kiếm đến Thanh Vân Phong.”

“Đại sư huynh thật tốt!”

Ánh mắt Thần Mộ lạnh lùng: “Chuẩn bị sẵn tư tưởng chết đi.”

Giọng Mộ Dung Thanh Thanh trong trẻo vang dội: “Không thành vấn đề, đại sư huynh!”

Giờ dần ngày hôm sau, Mộ Dung Thanh Thanh theo lời ngự kiếm mà đến, đã thấy Thần Mộ ngồi trong viện tử lâu, sương lạnh làm ẩm đầu vai,

nhìn thấy Mộ Dung Thanh Thanh, hần từ từ mở mắt: “Đến quá muộn.”

“Vâng, đại sư huynh, ngày mai muội sẽ đến sớm hơn.”

Dù thế nào, thái độ của Mộ Dung Thanh Thanh cũng đáng được khen ngợi, Thần Mộ liếc nàng một cái: “Đầu tiên chạy quanh Thanh Vân Phong mười vòng, khởi động xong về đánh với ta.” Đã là sẵn yêu quái, thực chiến là phương thức huấn luyện tốt nhất.

Mộ Dung Thanh Thanh ngoan ngoãn làm theo, nhưng nàng không ngờ chờ nàng chạy xong mười vòng trở về, đại sư huynh lại thật sự dùng sức như muốn giết nàng liều mạng với nàng! Thì ra hôm qua hần nói chuẩn bị tốt tư tưởng chết không phải nói đùa! Thế này thì chết người chứ còn gì nữa!

Hết ngày đầu tiên, Mộ Dung Thanh Thanh mệt đến mức không còn sức ngự kiếm bay về, lết thân xác tàn tạ xuống khỏi Thanh Vân Phong, phải để thủ vệ đệ tử nâng về.

Ngày thứ hai, buổi sáng Thần Mộ thức dậy muộn hơn một chút, hần vốn tưởng rằng theo tình hình ngày hôm qua, Mộ Dung Thanh Thanh tốt xấu gì cũng phải giờ meo mới rời giường, chờ đến được chỗ hần ít nhất trời cũng đã sáng bạch. Nhưng không ngờ, khi hần vừa bước ra khỏi viện, giờ dần một khắc, Mộ Dung Thanh Thanh trên tay bọc băng vải, thẳng tắp đứng ở trong sân, nhìn hần: “Đại sư huynh, huynh đến muộn.”

Trời chưa sáng hần hăng còn nhập nhèm, trong mắt Mộ Dung Thanh Thanh dường như có ánh sáng đang lấp lánh, Thần Mộ không thể không nói, hần thật sự kinh ngạc, hơn nữa. Bội phục.

Cô nương đáng chết da mặt lại dày này quả thật có sự chịu đựng hơn hần người thường. Vậy hần cũng nên nghiêm túc dạy dỗ, xem như, đáp lại sự nghiêm túc của nàng.

Cả một ngày tập luyện, Mộ Dung Thanh Thanh không biết là nhờ có ngày đầu tiên mệt nhọc, hay do lúc hoàng hôn Thần Mộ bất chợt dừng tay chỉ điểm cho nàng một hai câu, mà nàng học được nhiều hơn hẳn ngày hôm qua. Mộ Dung Thanh Thanh thông minh, chỉ ra chỗ sai, dạy một lần nàng sẽ hiểu. Hôm nay dạy xong, Thần Mộ cũng không nhận được khen ngợi: “Muội rất có thiên tư, hôm nào cũng dốc sức như hôm nay, sau này chắc chắn đại thành.”

Mộ Dung Thanh Thanh vội nói: “Vậy cũng phải có người ngày ngày dạy muội như vậy mới được!” Nàng cười ghé mặt lại gần, “Đại sư huynh, cho dù đại hội thử kiếm đi qua, huynh cũng vẫn ngày ngày dạy muội như thế này, được không?”

Ráng chiều phủ lên mặt nàng ánh sáng dịu dàng, mồ hôi trên trán nàng cùng đôi mắt trong suốt lóe ra ánh sáng lấp lánh, Thần Mộ hơi thất thần.

“Đại sư huynh?”

Phát hiện mình luống cuống, Thần Mộ ho một tiếng, lùi về phía sau một bước: “Để nói sau.”

Mộ Dung Thanh Thanh nở nụ cười: “Huynh không cự tuyệt! Nhớ nhé!” Nàng ngâm nga câu hát, giống như ngày trước quét xong sân cho hẳn, thoải mái tiêu sái đi mất.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Cách trận đấu còn có ba ngày, pháp thuật và võ nghệ của Mộ Dung Thanh Thanh đều tăng cao, làm đồng môn thềm thường. Nàng lại vẫn kiên trì trước giờ Dần đến viện của Thần Mộ, đầu tiên chạy mười vòng rồi cùng Thần Mộ so tài một hồi.

Ngày hôm đó nàng vừa chạy xong, hoạt động gân cốt, trở lại trong viện Thanh Vân Phong, lại phát hiện Thần Mộ đang ngồi trên ghế đá trong viện, cánh tay chống đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Mộ Dung Thanh Thanh nhẹ tay nhẹ chân tiêu sái đến cạnh hần, tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt hần một lượt. Đúng lúc ấy tia nắng ban mai cũng tràn đến, mọi thứ tựa như ảo mộng. Đang lúc Mộ Dung Thanh Thanh nhìn chăm chú, đôi mắt nhắm khe khẽ chậm rãi mở ra. Nhìn khuôn mặt phóng đại của Mộ Dung Thanh Thanh trước mắt, hần không có chút kinh ngạc nào, giống như đã sớm phát hiện ra nàng nhìn mình chăm chú.

Trước khi Thần Mộ mở miệng, Mộ Dung Thanh Thanh nói: “Đại sư huynh, có ai từng nói với huynh rằng huynh rất đẹp chưa?”

“À, bây giờ muội nói rồi.”

“Đại sư huynh, muội có thể hôn huynh không?”

Nàng hỏi rất đột ngột, đề tài xoay chuyển quá nhanh, Thần Mộ đột nhiên không phản ứng kịp, chột thấy trên môi ấm áp, đúng là nha đầu không biết sống chết kia đã áp môi vào! Thần Mộ trợn tròn hai mắt, lập tức

lùi ra sau, trước khi hấn lùi Mộ Dung Thanh Thanh còn lè lưỡi tinh nghịch liếm lên môi hấn một cái.

“Thật sự là rất tuyệt.” Mộ Dung Thanh Thanh cười như mèo trộm thịt.

Thần Mộ sau cái va chạm mạnh của linh hồn bỗng đứng phục hồi tinh thần, cắn răng, hung tợn nói: “Mộ Dung Thanh Thanh!”

“Hôn gì cơ [1]? Huynh còn muốn muội hôn thêm một cái nữa à, được thôi được thôi.” Mộ Dung Thanh Thanh cố ý hiểu sai ý hấn, nhắm mắt, bĩu môi, chậm rãi đưa mặt đến gần. Ánh mắt Thần Mộ dừng trên đôi môi hơi cong lên của nàng, đầu óc không biết vì sao đột nhiên đình chỉ trong một cái chớp mắt, dưới tình huống hoàn toàn có thể né tránh lại để Mộ Dung Thanh Thanh dễ dàng chạm lên môi hấn một lần nữa.

[1] Thanh Thanh đọc giống “thân thân” – hôn

Mà lúc này đây, Mộ Dung Thanh Thanh còn kinh ngạc hơn Thần Mộ, vừa chạm vào nàng giống bị điện giật vội rụt lại, che miệng, sững sờ nhìn Thần Mộ: “Huynh không tránh?”

Thần Mộ cũng sững sờ vuốt môi mình.

Đúng vậy, hấn không tránh...

Rõ ràng có thể tránh. Ngăn người cũng tốt thất thần cũng thế, tóm lại chính là không tránh.

Mộ Dung Thanh Thanh ngơ ngác hỏi: “Đại sư huynh. Đừng bảo huynh cũng hơi thích muội đấy nhé.” Thần Mộ giương mắt nhìn nàng, bưng bình thấy có chút không thích hợp. Nếu nghĩ theo lẽ thường, khi nói ra lời này, Mộ Dung Thanh Thanh hấn là nên cao hứng đến mức không biết làm sao mới đúng, nhưng vì sao trong mắt nàng lúc này không hề có chút ít ý cười nào.

“Nếu thích thì sao nào?” Hãn cảm thấy có lẽ là mình điên rồi, làm sao có thể hỏi câu này, “Đây không phải điều muội hi vọng sao?”

Mộ Dung Thanh Thanh ngỡ ngác nhìn hãn, sau đó giống như thấy quỷ, rút kiếm, leo lên, thất tha thất thểu ngự kiếm bay đi, quả thực giống như chạy trốn.

Sau đó, Mộ Dung Thanh Thanh ba ngày liên tiếp đều không đến Thanh Vân Phong của Thần Mộ.

Thần Mộ thật sự không tìm chế được tò mò trong lòng, phá lệ vì một cô nương mà xuống Thanh Vân Phong.

Có lẽ sự tò mò này còn mang theo vài phần cảm giác thất bại đuổi không đi. Một cô nương dính hãn chặt như vậy, một cô nương khiến toàn bộ tiên môn đều cho rằng nàng thích hãn, khi hãn thật vất vả có chút rung động, khi hãn nói ra những lời chẳng khác nào thổ lộ lại. Hoảng hốt mà chạy!

Chẳng lẽ, là hãn và toàn bộ tiên môn đều hiểu lầm cái gì sao.

Mà Thần Mộ không ngờ, hãn xuống Thanh Vân Phong cũng không tìm được Mộ Dung Thanh Thanh. Người ở cùng nàng nói từ hôm đó nàng chưa về, còn tưởng rằng Mộ Dung Thanh Thanh ở lại Thanh Vân Phong. Trong lòng Thần Mộ căng thẳng, đi khắp tiên môn tìm người.

Nhưng tìm hai ngày vẫn không thấy bóng dáng Mộ Dung Thanh Thanh. Cho đến hôm trận đấu, Thần Mộ rốt cục cũng thấy Mộ Dung Thanh Thanh. Nàng còn mặc quần áo ngày đó rời đi, tinh thần thoạt nhìn cũng không tệ, chỉ không quần lấy hãn luôn miệng “Đại sư huynh đại sư huynh” giống trước kia nữa.

Thần Mộ mất hai ngày không tìm thấy nàng, trong lòng sớm đã ghen đầy lửa giận, lúc này không ngừng phát hỏa: “Muội còn nhớ được hôm nay

có trận đấu cơ đấy.” Nhưng chỉ mới nói một câu, thấy Mộ Dung Thanh Thanh cúi gằm đầu tư thế như chờ mắng, tức giận trong nháy mắt không biết đã bay đi đâu hết. Cuối cùng, hắn chỉ biết kìm nén, lạnh lùng nói: “Mấy ngày nay đi đâu vậy?”

Mộ Dung Thanh Thanh không đáp.

Thần Mộ nhìn nàng một lúc lâu, thôi, hắn thở dài một tiếng, về sau lại hỏi vậy.

“Yêu quái sống dai, hôm nay muội nhớ theo sát ta, chú ý phía sau.”

Mộ Dung Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn hắn, im lặng một lúc lâu, lại cúi đầu xuống, nói như là nỉ non: “Thực ra huynh rất dịu dàng.”

Thần Mộ nghe vậy, ho một tiếng: “Đi thôi. Bắt đầu rồi.”

Hai người đi tới trong sơn cốc, Thần Mộ cầm kiếm đi trước, Mộ Dung Thanh Thanh đi theo sau. Đi được một đoạn, nàng bỗng mở miệng hỏi: “Vì sao. Phải đuổi tận giết tuyệt yêu quái?”

“Yêu là ác. Trừ ác vệ thiện đây là bổn phận của người tu đạo.”

Mộ Dung Thanh Thanh im lặng, đề tài bỗng chuyển: “Muội hình như nghe nói hôm nay sư phụ trở lại tiên môn.”

“Vì đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sư phụ quả thật đã trở lại.” Thần Mộ quay đầu nhìn nàng một cái, “Muội sợ bị yêu quái giết sao?”

Mộ Dung Thanh Thanh rũ mắt: “Không sợ, muội có đại sư huynh ở đây.”

Thần Mộ hệt một bước, “Về sau.” Hắn không thấy Mộ Dung Thanh Thanh, lời nói có chút trúc trắc kỳ lạ, “Về sau, ta có thể ngày ngày dạy muội pháp thuật võ công, muội còn muốn học không?”

Mộ Dung Thanh Thanh ngẩng đầu nhìn hấn, ngược lại cười, lúm đồng tiền vẫn xinh đẹp như vậy, nàng nói: “Đại sư huynh à, ta. Không muốn học nữa.” Tiếng nói vừa dứt, Thần Mộ chỉ cảm thấy cả người cứng đờ, cuối cùng không thể động đậy được. Hấn nhăn mày, nhìn Mộ Dung Thanh Thanh lại thấy nàng di chuyển đi lên trước ba bước, từ trong ống tay áo lấy ra một quả tín hiệu, ném lên trời. Bỗng chốc yêu khí trong rừng bùng lên.

“Những đệ tử ưu tú của tiên môn đã được huy động đi hết, trong môn phái phòng thủ lỏng lẻo, lão già Đạo Tịch hiện giờ đang ở trong môn phái, tìm được hấn, giết.” Giọng nàng không lớn, nhưng âm sắc lại theo pháp lực truyền đi. Chỉ một thoáng chốc, yêu khí trong rừng dần biến mất, Thần Mộ biết chúng nó đi đâu.

Thần Mộ sắc mặt lạnh như băng: “Muội có biết mình đang làm cái gì không?”

“Biết rất rõ.” Mộ Dung Thanh Thanh quay đầu lại, nhìn hấn một cái, “Ta tẩy yêu tủy, tính toán tỉ mỉ tất cả là vì ngày hôm nay. Thù của cha mẹ, ta ẩn nhẫn mười lăm năm, hận đám đạo sĩ luôn hô hào Trừ Ma Vệ Đạo các ngươi suốt mười lăm năm!” Nàng sẵng giọng thanh sắc lại thay đổi, mang theo một chút tự giễu, “Mà đến cuối cùng, vì báo thù, ta lại tẩy yêu tủy, tu hành pháp thuật của các ngươi, thành một kẻ tu tiên. Có khi số mệnh luôn châm chọc như thế, nó sẽ biến ngươi thành loại người trước kia ngươi căm ghét nhất. Ngươi nói có phải hay không. Đại sư huynh?”

Thần Mộ lặng im: “Ngươi không là Mộ Dung Thanh Thanh.”

“Ta là.” Nàng nói, “Mộ Dung Thanh Thanh từ đầu tới cuối chỉ có một, ta là Mộ Dung Thanh Thanh ngươi biết. Nhưng ta cũng không phải tiểu sư muội của ngươi. Lão già Đạo Tịch kia khi đi vân du đã quen với một tiểu cô nương, thấy nàng thiên tư thông tuệ liền cho nàng đạo phù bái sư, ta chỉ mượn đạo phù của nàng ta dùng thôi.”

“Người lừa mọi người trong tiên môn.”

Mộ Dung Thanh Thanh cười: “Đúng vậy, mọi người.”

Thần Mộ im lặng, thấy nàng xoay người định đi, mới lại mở miệng nói: “Trong khoảng thời gian này, những lời muội nói có phải thật lòng không, dù chỉ là một chút thôi?” Giọng hắn khàn khàn, khi hỏi phải cố hết sức, thật giống như chỉ cần Mộ Dung Thanh Thanh nói có, hắn sẽ quyết định tha thứ cho tất cả sự phản bội của nàng.

Mà Mộ Dung Thanh Thanh chỉ nghiêng đầu liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt không có một chút độ ấm: “Không.” Nàng nói rất quả quyết, lập tức phất tay áo rời đi, dùng chính Thuật Ngự Kiếm của môn phái bọn họ. Bây giờ nàng muốn đi giết sư phụ hắn, dùng chính pháp thuật võ công hắn dạy.

“Sư phụ sẽ không dễ dàng trúng chiêu như vậy, đừng đi.” Lời này của hắn văng vẳng trong rừng cây, không có ai nghe thấy.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tiên môn bị đám yêu quái đánh lén!

Bùa Dẫn Âm trong người truyền đến giọng nói sốt ruột của sư đệ:
“Đại sư huynh, huynh ở đâu! Mau trở lại!”

Thần Mộ nhắm mắt lại, không rảnh đáp lời, đem tất cả pháp thuật chuyên tâm giải cấm chú trên cơ thể. Không đến một lát, hãn mở mắt, cấm chú chung quanh đã tan hết: “Sư phụ ở đâu?” Hãn thông qua bùa Dẫn Âm đáp lời. Sư đệ bên kia dường như thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Đại sư huynh! Rốt cục huynh cũng đáp lời, đệ còn lo lắng huynh xảy ra chuyện gì, sư phụ tọa trấn Chủ Điện, sư phụ đương nhiên không sao, những tiểu yêu đánh lén sư phụ đều đã bị đóng đinh trên Đào Mộc, chẳng qua tiểu yêu rải rác có hơi khó xử lý.”

Khóe môi Thần Mộ khẽ động dậy, cuối cùng cũng không hỏi về Mộ Dung Thanh Thanh, hãn ngự kiếm bay về tiên môn.

Thần Mộ sắc mặt âm trầm tới đại điện, trên Đào Mộc ngoài điện đóng đinh rất nhiều yêu quái, hãn chưa vào cửa, chợt nghe đệ tử trong đó hoảng hốt hô: “Tiểu sư muội!”

“Thanh Thanh!”

“Sư phụ! Vì sao người.” .

Trong lòng Thần Mộ hoảng hốt, vội vàng bước vào trong điện, thấy dây trói yêu của sư phụ đang treo Mộ Dung Thanh Thanh trên không, trên

ngực nàng cảm một thanh kiếm gỗ đào, máu tươi chảy ròng ròng trên mặt đất.

“Lão già Đạo Tịch quả nhiên. lòng dạ độc ác.”

“Yêu quái dù sao vẫn là yêu quái.” Sư phụ ngồi trên chủ tọa, ánh mắt ông trầm ngâm, mặc dù đã trên năm mươi tuổi, nhưng không hề có vẻ già nua, “Mặc dù đã tấy yêu tủy, cũng vẫn không thay đổi được bản tính dối trá đáng ghê tởm. Với các người thì cần gì phải nhân từ?”

Mộ Dung Thanh Thanh nở nụ cười, nhưng mà lúc sắp chết tiếng cười của nàng không hiểu sao lại làm người ta cảm thấy thê lương. Những người ở trong điện hơn một nửa đã ở chung với nàng, tuy rằng nàng có che dấu nguy trang, nhưng ở cùng nhau lâu như vậy, làm sao có thể lúc nào cũng che giấu kín kẽ. Sư phụ nói Có lẽ. Cũng có chút không đúng.

“Ta đáng ghê tởm dối trá, người là thuần thiện thật thà, ta giết người đó là sai, người giết ta đó là đúng, quả là tên khốn chỉ giỏi ra vẻ đạo mạo.”

“Sư phụ, tiểu sư muội. Mộ Dung Thanh Thanh lúc ở trên núi chưa từng hại người, mong sư phụ hạ thủ lưu tình.” Một người bỗng nhiên ôm quyền quỳ xuống, trầm giọng cầu xin, mọi người thấy thế cũng quỳ xuống theo. Sư phụ nhướng mày: “Yêu quái này đã cho các con ăn bùa mê thuốc lú rồi!” Trường kiếm trong tay phát lên, “Như thế, lại càng không thể giữ lại được!”

Thần Mộ hoảng hốt, không kịp nghĩ đã phi lên cởi dây trói yêu cho Mộ Dung Thanh Thanh, ôm nàng vào trong lòng, ngự kiếm bay đi. Sư phụ giận tím mặt, đứng dậy muốn đuổi theo, lại bị đệ tử khác kéo chân. Rơi vào đường cùng, ông đành từ bỏ. Dù sao bị Đào Mộc xuyên tim, tiểu yêu này cũng không sống nổi.

Mây mù lướt qua bên người, Mộ Dung Thanh Thanh lại không nghe thấy bất cứ tiếng động nào khác, chỉ cảm nhận thấy Thần Mộ kề sát thân

thể nàng, truyền đến tiếng tim đập dồn dập của hân.

“Vì sao còn muốn cứu ta?” Nàng hỏi.

Thần Mộ không trả lời.

“Mẹ kiếp, tiếp cận người chỉ vì người là Đại Đệ Tử chính tông của lão ta, chiêu thức của người tương tự với lão ta nhất. Mục đích của ta là tới tìm phương pháp phá giải, ta chỉ lợi dụng người mà thôi.”

Thần Mộ biết, cho nên nàng nhiệt tình theo đuổi như vậy, nhưng khi hân bắt đầu đáp lại thì nàng vội vàng rời đi. Hân chỉ nghĩ một chút là đã biết: “Mộ Dung Thanh Thanh, ta hỏi lại muội lần cuối cùng.” Về mặt hân cực lạnh, nhưng trong giọng nói lại mang theo vài tia cứng nhắc rất khó phát hiện, “Muội có thực lòng dù chỉ một chút thôi hay không?”

Mộ Dung Thanh Thanh nhìn mây trắng lững lờ lướt qua bên người, nàng biết tiếp tục đi về phía trước là Thanh Vân Phong, nhưng chỉ sợ cuối cùng nàng không đến được đó. . .

“Không có.” Nàng nói vô cùng rõ ràng, “Một chút cũng không có.”

Thần Mộ nắm chặt đầu vai nàng: “Muội quả thật. đáng giận vô cùng.”

“Không sai, a, thật đáng giận, ai bảo ta. lại là yêu quái cơ chứ.” Giọng nói yếu dần, nàng giống như một nắm cát, bị gió khẽ thổi, hóa thành nhiều điểm sáng lấm tấm, biến mất khỏi thế gian. Tẩy sạch yêu tùy yêu, cuối cùng cả thi thể cũng không còn. Nàng chẳng là gì.

Thần Mộ ngừng lại, đứng trên mây trắng nhìn những điểm sáng trôi qua giữa những ngón tay, không còn hình dạng.

Có một cô gái, da mặt dày xông vào thế giới của hắn, sau đó lặng lẽ rời đi, chỉ để lại trong lòng hắn một đống hỗn độn, không thể thu thập nổi.

Thần Mộ hận yêu quái, hắn tạ tội với sư phụ, theo lệnh xuống núi. Trong lúc du tẩu trần gian, yêu quái nào rơi vào tay hắn đều không có kết cục tốt.

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, hắn đã năm mươi, cũng giống như sư phụ, năm tháng không lưu lại trên mặt hắn quá nhiều dấu vết, hắn vẫn đi khắp các phố xá ngõ nhỏ. Một ngày, khi đi qua cầu Tiểu Thạch ở Giang Nam, trên người thư sinh bay tới một cỗ yêu khí nhàn nhạt, sắc mặt hắn hơi trầm xuống. Hắn không đi theo thư sinh, mà truy tìm dấu vết yêu khí, tới một căn nhà nhỏ trong ngõ hẻm. Trong nhà có một cô gái bận rộn đi qua đi lại. Nàng ngâm nga câu hát, dường như cực kỳ vui vẻ.

Hình ảnh này không biết vì sao lại phá vỡ xiềng xích trong ký ức của hắn, gọi ra những hình ảnh hắn không hiểu sau đó ghép lại, một lần nữa hiện ra trước mặt hắn.

Thư sinh không ở nhà, nàng xử lý xong tất cả việc nhà, sau đó đứng ở cửa viện ngâm ngốc luyện tập: “Tướng công chàng đã về rồi.” “Tướng công tốt cực chàng đã về rồi.” “Ai nha, không đúng, rốt cuộc con gái loài người làm như thế nào nhỉ.”

Nàng nỗ lực muốn làm tốt như vậy.

Thần Mộ đột nhiên không xuống tay được, hắn yên lặng xoay người rời đi. Ở thành nhỏ Giang Nam hơi có chút mất phương hướng, đợi đến ngày hắn nhớ ra, lại một lần nữa đến tiểu viện kia, nữ yêu đó vẫn nhanh nhẩu vui vẻ hầu hạ tướng công của nàng ta như vậy. Thần Mộ nhìn đến thất thần, mãnh thú trong bóng đen ký ức rĩa rói sạch sẽ ký ức của hắn. Hắn thường đi dạo trước tiểu viện, hắn nghĩ, một ngày nào đó hắn sẽ không lại

nhớ tới, một ngày nào đó, hẳn không hy vọng nhớ lại. Mộ Dung Thanh Thanh

Nhưng, hẳn chưa chờ được ngày đó, nữ yêu đã bị một đạo sĩ khác giết chết rồi.

Ngày ấy khi hẳn đi, nữ yêu đã sắp chết, thư sinh biết nàng là yêu quái thì rất sợ hãi nhưng vẫn muốn ôm lấy nàng. Bộ mặt nữ yêu dữ tợn, nàng nói: “Ta chỉ vì hấp dương khí của người mới đến, người còn tới gần ta làm gì! Cút! Cút xa ra! Ta không muốn gặp lại người.”

Nàng phủ nhận tất cả tình cảm đã từng nỗ lực, nàng nói những lời đó đều là giả.

Nhưng làm sao có thể là giả được. Dịu dàng từ sâu trong đáy mắt trào ra kia làm sao có thể là giả!

Nàng. Nàng biết mình sắp chết, nàng không nỡ để hẳn đau lòng, không nỡ để một mình hẳn nhớ tới những điều đáng lẽ phải thuộc về hai người. Cho nên nàng muốn hẳn quên đi, muốn cho hẳn hận nàng. Nhưng yêu quái không biết, đó chẳng phải hận, đó là. Không cam lòng.

.

Mà không cam lòng, thay đổi làm cho người ta cố chấp, thay đổi làm cho người ta chú ý cả đời.

Mộ Dung Thanh Thanh làm được, nàng khiến hẳn chú ý cả đời.

Thần Mộ một mình về Thanh Vân Phong, sống suốt quãng đời còn lại ở đó. Mỗi ngày hẳn rời giường đúng giờ Dần, ở trong sân chờ đợi, nhưng... đến suốt cuộc đời, hẳn vẫn không chờ được người nên tới kia.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Hai giờ chiều Lục Lê nhận được một cuộc điện thoại từ quản gia nhà gọi tới.

“Tiên sinh, có một đứa bé đứng ở cửa viện, tự xưng là con ngài” .

Trong nháy mắt, Lục Lê cảm thấy mình đã mời phải một quản gia đầu óc có vấn đề, đầu ngón tay anh bay lượn trên bàn phím, mặt không biểu cảm trả lời: “Đuổi ra, ứng phó với mấy kẻ lừa đảo còn cần tôi dạy ông sao?”

“Nhưng tiên sinh, đứa bé này cầm giám định ADN. Theo tôi thấy thì không phải giả, hơn nữa.” Ngón tay Lục Lê dừng lại, ngả người về phía sau, dựa vào ghế ông chủ thoải mái, giọng trầm xuống: “Hơn nữa gì?”

“Vừa rồi tôi đã chụp hình gửi đến hộp thư của ngài rồi, ngài tự xem đi.”

Cúp điện thoại, Lục Lê cầm chuột nhẹ nhàng kích vài cái, trên màn hình rộng lớn dần hiện ra khuôn mặt của một đứa bé trai năm tuổi. Đôi mắt trong sáng nhìn màn ảnh, trên khuôn mặt tròn tròn không thấy bất kỳ chút sợ hãi nào, thần thái giữa hai hàng lông mày thật sự rất giống anh.

Lục Lê buông chuột, tháo kính xuống, khuôn mặt xưa nay trầm ổn hiện ra vài phần ngạc nhiên hiếm thấy. Đây. Là cuộc đời anh xảy ra vấn đề, hay là cách anh mở hộp thư xảy ra vấn đề?

Giám định ADN là thật, con trai cũng là thật. Lục Lê ần ần thái dương giật giật đau đớn, nhìn chăm chăm thẳng bé ngồi ở sofa đối diện, hai mắt như đước: “Con tên là gì?”

Cậu bé cũng không tránh né ánh mắt của anh, lưu loát đáp: “Lục Kiên Cường.”

Tên gì mà kinh khủng vậy. Lục Lê lại hỏi: “Mẹ con đâu?”

“Ông ngoại bị bệnh, mẹ phải đi chăm sóc ông ngoại.”

“Ở bệnh viện nào?”

“Mẹ đã dặn là không được nói cho ba.”

. Người phụ nữ kia đang đùa anh sao? Đi chăm sóc ba nên ném con trai đi? Còn ném cho anh? Sao cô ta có thể chắc chắn anh nhất định sẽ nhận đứa con từ trên trời rơi xuống này? Hành động này nói là trả con cho anh, không bằng gọi là vứt bỏ con thì hơn, hoặc nên nói là – lừa đảo!

“Con. Mẹ con tên gì?” .

Lục Kiên Cường lắc đầu: “Mẹ dặn, cái này cũng không thể nói cho ba.”

Lục Lê ghen lời, híp mắt đánh giá Lục Kiên Cường, thẳng nhóc này không hề sợ hãi ánh mắt của anh, nhìn thẳng anh. Lục Lê nhíu mày, dựa vào ghế sofa hỏi: “Vậy mẹ con có dặn có thể nói cho ba chuyện gì không?”

Lục Kiên Cường nghĩ một lát: “Con thật sự là con ba, con ruột.”

“A.” Lục Lê bật cười, “Không nói cũng tốt, tạm thời con cứ ở lại đây.” Chuyện của người lớn vốn không nên liên lụy đến trẻ con. Cô ta không nói, tưởng rằng anh không có cách nào tìm người sao.

Ngày hôm sau, Lục Lê đi làm như bình thường, đến giữa trưa quản gia gọi điện thoại cho anh: “Tiên sinh, hôm nay sau khi đưa Kiên Cường đến nhà trẻ, tôi đã lấy được họ tên, số điện thoại và địa chỉ của phụ huynh từ trường học. Tôi đã phái người đến đó, trước mắt trong nhà không có ai, họ tên và cách liên hệ tôi đã nhắn tới di động của ngài.”

“Ừ.” Lục Lê cúp điện thoại, lúc này mới dời ánh mắt khỏi màn hình, anh cầm cốc nước lên nhấp một ngụm, lục tin nhắn, liếc mắt một cái nhìn thấy cái tên trên đó: “Lâm Hình.” Anh rà soát trong đầu không có gương mặt nào khớp với cái tên này. Ngón tay đặt trên mười một con số sau cái tên, bấm, chờ đợi, không có ai tiếp.

Lục Lê cũng không vội, cất điện thoại di động vào trong túi, nhìn đồng hồ, dự định xuống tầng ăn cơm.

Đi vào thang máy, anh đứng ở sau cùng. Từ tầng trên đi xuống, người vào thang máy càng ngày càng đông. Đến tầng mười ba, thang máy dừng lại, một nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa vội vã chạy vào, vừa vươn tay định đóng cửa, bên ngoài đột nhiên truyền đến một tiếng gọi: “Lâm Hình! Đợi chút! Di động của cô!”

Lục Lê nao nao, ánh mắt dừng trên người cô gái kia.

Người trong thang máy rất nhiều, anh không thấy rõ cô, chỉ mơ hồ cảm thấy là một cô gái trẻ, giống như vừa mới tốt nghiệp Đại Học.”A, xin lỗi, xin lỗi.” Cô cầm lấy di động từ trong tay đồng nghiệp liên tục nói xin lỗi, giọng nói mềm nhẹ.

Đến tầng một, người trong thang máy lục tục nối đuôi nhau ra ngoài. Cô gái cũng bước nhanh ra ngoài. Lục Lê lẳng lặng đi theo sau. Càng đánh giá, anh càng cảm thấy vừa rồi là mình nghe nhầm, một cô gái trẻ như vậy nhìn thế nào cũng không giống một bà mẹ có con năm tuổi.

Mặc kệ trong lòng nghi hoặc như thế nào, anh vẫn đi theo.

Bệnh viện thành phố, Lục Lê đứng ở hành lang tầng ba khu nội trú, nhìn tấm biển phòng theo dõi bệnh nặng trước mặt, anh ôm cánh tay, trầm ngâm một lát. Lâm Hình dường như có người cha bị bệnh, làm cùng công ty với anh, quan trọng nhất là.

Lục Lê bấm mười một con số quản gia gửi cho anh, trong phòng bệnh quả nhiên có tiếng chuông vang lên.

Quả nhiên là cô.

“Alo?” Điện thoại vừa thông, trong phòng có tiếng bước chân vang lên, dường như cô gái kia muốn ra ngoài nghe điện thoại, “Ai vậy?” Lục Lê cúp điện thoại, bước đi, làm bộ như người qua đường, giây phút Lâm Hình mở cửa anh đi ngang qua cửa phòng bệnh.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Vừa mở cửa, Lâm Hình đang chăm chú nghe điện thoại suýt nữa đụng vào người ta. Cô phát hoảng, dừng chân, theo bản năng muốn xin lỗi, ngẩng đầu nhìn lại ngẩn ra: “Lục. à, Lục tổng.” Cô muốn che miệng, nhưng lời nói đã ra mất rồi.

Lục Lê quay đầu nhìn cô, còn chào hỏi anh như thấy một người xa lạ, anh lễ phép lui ra phía sau nửa bước, khách khí nói: “Xin chào, cô biết tôi sao?”

Lâm Hình đảo mắt, cười nói: “À. Tôi, tôi công tác ở Lục thị, may mắn ở công ty đã từng gặp Lục tổng.”

“À, vậy sao? Thật đúng là duyên phận.”

Lời này thật khó lường, Lâm Hình nghe vậy trong lòng bồn chồn. Cô thầm nghĩ: không lẽ. thằng nhóc kia thú nhận nhanh vậy sao? Đây là đến khởi binh vấn tội à? Không đợi cô nghĩ nhiều, Lục Lê nói: “Xin lỗi, tôi còn có chút việc, tôi đi trước vậy.”

Lâm Hình sững sốt trong chớp mắt, sau khi phản ứng lại vội cười làm lành nói: “Anh đi thông thả, đi thông thả!”

Thì ra. đúng là ngẫu nhiên gặp. Lâm Hình vội đặt di động đến bên tai, bên trong sớm đã không còn tiếng. Cô nên cảm tạ cuộc gọi kỳ lạ này, cho cô có một cơ hội tiếp xúc gần gũi.

Cũng không biết tên nhóc kia ở nhà mới có ổn không.

Buổi tối về nhà, cùng Lục Kiên Cường ăn cơm, nhìn con trai, trong nháy mắt Lục Lê có cảm giác bị lừa gạt. Nuôi một đứa con giống anh lại là một bà mẹ bình thường như vậy. Bình thường đến mức, đã sinh con cho anh mà anh hoàn toàn không có ấn tượng, nên nói rằng thế giới thực kỳ diệu sao?

“Mẹ con là người thế nào?” Anh muốn biết nhiều hơn về hai mẹ con về này.

Lục Kiên Cường không thèm ngần đầu nói: “Là người rất ngốc. Nhưng dường như mẹ rất thích ba.” Lục Lê giật mình, Lục Kiên Cường ăn hai miếng cơm, ngừng đầu nhìn Lục Lê, “Ba còn chưa tìm thấy mẹ sao? Hôm nay rõ ràng con thấy quản gia nói chuyện với hiệu trưởng. Vậy mà vẫn không tìm ra, chẳng lẽ ba cũng ngốc giống mẹ sao?”

Giọng điệu ghét bỏ của thằng bé làm Lục Lê nhú mày: “À, xem ra con rất hiểu mấy chuyện này.”

“Đứa bé nào mà chẳng muốn ba mẹ ở cùng nhau, trước kia chưa gặp ba, khó mà nói. Bây giờ con cảm thấy ba cũng không tệ, có thể ở cùng mẹ.”

Lục Lê bật cười: “Nhóc con lém linh.”

Ngày hôm sau đi làm, Lục Lê cầm lý lịch của Lâm Hình đến. Là viên chức nhỏ sáu năm trước nhận lời mời tới công ty, cũng coi như làm lâu năm, vì sao không thăng chức? Lục Lê nhìn kỹ mới biết được, cô gái này luôn luôn xin điều động trong công ty, mỗi ngành làm chưa được một năm là lại chuyển sang khác ngành, cô cố ý không muốn thăng chức sao? Không muốn gặp anh? Một khi đã như vậy, vì sao còn muốn ở lại Lục thị? Từ chức không phải tốt hơn sao?

Hơn nữa, càng làm cho anh kinh ngạc là cô gái này năm nay đã hai mươi bảy, rõ ràng nhìn qua không khác gì đứa bé.

Giữa trưa, Lục Lê theo thời gian ngày hôm qua đi thang máy xuống tầng, quả nhiên lại gặp Lâm Hinh. Lục Lê nói thầm trong lòng, xem ra đây cô gái có cuộc sống rất quy luật.

Nhưng khác với hôm qua, Lâm Hinh dừng lại ở nhà ăn tầng hai, Lục Lê theo đám người, lặng lẽ đi theo sau lưng cô. Nhưng công ty rất nhiều người đều biết anh, trên đường đi, không ít người chào hỏi anh, chưa được một lát đã mất dấu Lâm Hinh.

Lục Lê có chút mất mát, vừa mới xoay người, khuỷu tay lại đập vào một khay, “Ai nha.” Cô gái hét một tiếng, cái khay rơi xuống, đồ ăn cũng vãi đầy mặt đất. Lục Lê vừa nhìn thấy người phía sau đột nhiên có cảm giác được đến chẳng mất công.

“Rất xin lỗi rất xin lỗi.” Lâm Hinh liên tiếp nhận lỗi với anh. .

Trong lòng Lục Lê nảy ra một ý, vẫn như hôm qua khách sáo nói: “Đâu có, là tôi không chú ý mới đúng. Ồ, là cô sao, thật khéo.”

Lâm Hinh ngẩng đầu, thấy Lục Lê, hít một hơi khí lạnh, lại nhe răng trở về, cười: “A. Lục tổng, thật khéo, ha ha ha.”

Lục Lê nhìn đồ ăn trên đất, nói: “Đều tại tôi, để bồi thường, không bằng cơm trưa hôm nay để tôi mời cô. Vừa khéo tôi cũng muốn đi ra ngoài ăn cơm.”

“À. Không cần không cần!”

“Không cần khách khí.” Lục Lê xoay người giúp Lâm Hinh nhặt khay trên đất, vừa đi ra ngoài vừa nói: “Cô tên gì?”

Đã đến mức này, cô mà tiếp tục cự tuyệt sẽ rất kỳ lạ. Lâm Hinh bất chấp đi theo: “Cám ơn Lục tổng, tôi họ Lâm, tên Lâm Hinh.”

“Ừ, tên rất hay.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lâm Hinh vốn tưởng rằng Lục Lê mời cô ăn cơm nhiều lắm chỉ là một bữa cơm thường, nhưng giây phút bước vào nhà hàng Tây kia, Lâm Hinh còn có suy nghĩ muốn chuồn: “Lục tổng, một bữa cơm trưa mà thôi không cần như vậy, hơn nữa buổi chiều tôi còn có việc, anh hẳn là cũng bận”

“À, vừa khéo hôm nay không có việc gì.” Lục Lê đáp thoải mái, đưa thực đơn cho Lâm Hinh, “Cô muốn ăn gì?”

Lâm Hinh xụ mặt, cô muốn uống chén nước lọc rồi chạy lấy người Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của ông chủ lớn, cô đành gọi một phần bít tết.

Không khí nhà hàng không tệ, giữa trưa ít người, đúng là thời cơ tốt để nói chuyện. Lục Lê uống một ngụm nước, nói: “Lâm tiểu thư công tác ở Lục thị đã bao lâu, sao tôi không có ấn tượng gì với cô nhỉ?”

Lâm Hinh lau mồ hôi lạnh trên trán: “Nhân viên Lục thị có đến mấy vạn, Lục tổng một ngày kiểm tỷ bạc, không có ấn tượng với loại viên chức nhỏ như tôi cũng đúng.”

“À, nhưng gần đây không hiểu sao lại rất có duyên với Lâm tiểu thư.” Lục Lê chậm rãi nói, “Nhắc tới cũng kỳ lạ, bây giờ nhìn Lâm tiểu thư lại cảm thấy Lâm tiểu thư có hơi quen. Lúc trước có phải chúng ta đã từng gặp ở đâu không?”

Lâm Hình vùi đầu uống nước, uống một hồi lâu mới ngẩng đầu lên nói: “Có rất nhiều đồng nghiệp cũng nói với tôi như vậy đấy, ha ha ha.”

Lục Lê hí mắt, cũng cười lên, đùa nói: “Lâm tiểu thư nhìn có vẻ hồi hộp? Là sợ ăn cơm với tôi ở đây bị bạn trai thấy à?”

“Ha ha.” Lâm Hình sờ sờ đầu, tiếng cười có chút khô chát, “Lục tổng nói đùa. Là tôi cảm số đào hoa của anh mới đúng.”

“Tôi nào có số đào hoa chứ.” Lục Lê cười đến chân thành, “Đã có cả con trai rồi.”

Lâm Hình cũng cầm cốc nước cười đến vui vẻ: “Ai, Lục tổng có con rồi sao, lúc trước chưa từng nghe nói.”

“Ừ, tôi cũng mới biết chuyện này.”

Nụ cười ở khóe miệng Lâm Hình cứng đờ, không biết nên tiếp lời thế nào. Vừa khéo người phục vụ mang thức ăn lên, hóa giải xấu hổ cho Lâm Hình. Cô vốn tưởng rằng đề tài này đến đây là ngừng, nhưng không chờ đồ dọn lên hết, Lục Lê vừa cắt bít tết vừa nói: “Không biết năm đó, khi tuổi trẻ nông cuồng đã phạm phải lỗi gì mà đối phương chỉ đưa đứa bé tới, không thấy bóng dáng đâu cả. Bây giờ đứa bé ở nhà mỗi ngày khóc tìm mẹ, ai. Cuộc sống rối tinh rối mù. Không nói cái này nữa, Lâm tiểu thư ném thử bít tết này đi, cũng không tệ.”

Lâm Hình nắm dao nĩa không hề động: “Đứa bé. Mỗi ngày khóc tìm mẹ sao?”

Lục Lê thở dài thật dài, dáng vẻ thật bất đắc dĩ.

Lâm Hình cúi đầu cắt bít tết, nhưng đồ ăn mỹ vị ở trong miệng Lâm Hình đều trở nên khó nuốt.

Khuya về nhà, Lục Lê mới vừa đẩy cửa ra, một cái bóng nhỏ liền lao tới bên cạnh anh chất vấn anh: “Hôm nay có phải ba bắt nạt mẹ không!” .

Lục Lê ngẩn người một lát, giả ngốc nói: “Không có.” Cũng hoàn toàn không phủ nhận sự thật mình đã tìm được mẹ thằng nhóc này.

“Nói dối!” Lục Kiên Cường lớn tiếng nói, “Hôm nay lúc quản gia tới đón, con thấy mẹ ở cửa trường học, mẹ khóc đến mắt đỏ hoe! Nhất định là có người bắt nạt mẹ rồi! Ba có vẻ rất lợi hại, vì sao còn để cho người khác bắt nạt mẹ!”

Lục Lê cởi giày, xoa xoa đầu Lục Kiên Cường: “Con cũng rất lợi hại, vì sao không đến ôm lấy mẹ con mà an ủi?” .

“Đó. Đó là bởi vì.” Lục Kiên Cường cúi đầu xuống, lộ ra vẻ mất mát hiếm thấy, “Mẹ không cho con qua. Mẹ đã nói rõ ngay từ đầu, trước khi mẹ đến đón con phải ngoan ngoãn ở đây ăn của ba, uống của ba, dùng của ba, đòi lại những gì ba nợ mẹ con con.”

Lục Lê ngẩn ra, thì ra cô gái kia dùng lý do này lừa thằng bé ở đây! Thật đúng là. Lục Lê buồn cười. Anh vừa đi vào phòng tắm vừa nói: “VẬY con trước hết cứ an tâm ăn dùng, đợi ba đón mẹ con đến đây cùng nhau ăn cùng nhau dùng, được không?”

Thằng bé nghe xong lời này, đôi mắt sáng lên, đuổi theo anh vào nhà tắm, vừa nhìn anh rửa tay vừa hỏi: “Ý ba là ba muốn lấy mẹ con? Ba thích mẹ con rồi hả?”

“Thích hay không còn chưa nói được.” Lục Lê đáp, “Chẳng qua, cô ấy đã sinh con cho ba, ba nên gánh vác trách nhiệm.”

Lục Kiên Cường ngẩn người: “VẬY là ba thích con chứ không phải mẹ.”

“Xây dựng gia đình, có trách nhiệm là đủ rồi. Hơn nữa, ba cũng sẽ không thể thích ai được nữa rồi.” Dù sao kinh nghiệm đã nhắc nhở anh, cảm giác thích này không thể khiến người ta tin được.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lục Lê nhìn thấy Lâm Hinh ở công ty lại là ở căn tin tầng hai. Xem ra nếu bình thường không có chuyện, cô gái này làm việc và nghỉ ngơi vô cùng có quy luật. Nhưng hôm nay mắt Lâm Hinh có chút sưng đỏ, dường như là khóc cả đêm. Anh cân nhắc lời nói ngày hôm qua một phen, đối với một người mẹ mà nói dường như kích thích đó hơi lớn một chút.

Hôm nay Lục Lê không cố tình chào hỏi cô, ở căn tin công ty ăn cơm xong, biết Lâm Hinh hôm nay phải làm thêm, Lục Lê vô cùng vui vẻ trở về văn phòng.

Chín giờ tối, Lục Lê xuất hiện tại tầng mười ba, anh vừa mới đi vào đã thấy Lâm Hinh. Toàn bộ tầng trống rỗng chỉ có vị trí của cô là đèn còn sáng. Anh đi tới: “Lâm tiểu thư, cô vẫn còn ở đây à?”

Lâm Hinh ngẩng đầu lên, sắc môi có chút tái nhợt, nhưng gò má lại đỏ rực. Lục Lê hốt hoảng, cũng đã quên giả vờ, anh vươn tay đặt lên trán Lâm Hinh, giọng trầm xuống: “Sốt cao như vậy vì sao không xin nghỉ?”

Lâm Hinh trừng mắt nhìn, thấy rõ là Lục Lê. Đầu cô hơi nặng, nhưng vẫn cố gắng xốc lại tinh thần nói: “Lục tổng, đã trễ thế này anh còn chưa về sao? Có chuyện gì à?”

Lục Lê Thanh hăng giọng: “Tôi đến văn phòng trưởng phòng cô tìm tư liệu. Cô như vậy đừng tăng ca, dọn dẹp một chút, tôi đưa cô về.” Nói xong, anh liền muốn nâng Lâm Hinh dậy. Lâm Hinh né ra sau, có chút ngượng ngùng nói: “Không sao, tôi ngồi một lát là được, còn chưa viết xong phiếu, tôi chưa thể về được.”

Lục Lê nhú mào: “Tôi biết cô chịu khó , không cần giả vờ, đứng lên đi theo tôi

“Không phải giả vờ. Tôi là đang cố gắng lấy thêm tiền tăng ca.” Lâm Hình khổ sở nói, “Chỉ nửa tiếng nữa thôi sẽ lấy được tiền tăng ca . Dù anh là Lục tổng, cũng không thể bắt tôi đi vào lúc này. Ít nhiều.”

Lục Lê im lặng , rốt cục đành phải nhượng bộ: “Được rồi, chỗ tôi có thuốc hạ sốt, tôi đi lấy cho cô.”

Nhìn bóng dáng Lục Lê biến mất ở giữa thang máy, Lâm Hình dụi dụi mắt, thầm nghĩ đây là do cô sốt đến hồ đồ sao. Ở công ty nhiều năm như vậy, chưa từng thấy Lục Lê đối xử với nhân viên nào dịu dàng như vậy. Chưa đến một lát sau, Lục Lê lại xuất hiện bên cạnh cô, đưa thuốc hạ sốt cho cô, Lâm Hình ngây ngẩn. Cô nhìn Lục Lê, có lẽ thật sự là sốt đến mức đầu óc mất linh hoạt, thế nhưng lại ngốc nghếch nói ra một câu: “Anh là Lục Lê thật sao?”

Lục Lê cũng bị cô hỏi vậy cũng ngây người: “Vì sao không phải? Mau uống thuốc đi

Lâm Hình nhận cốc nước ấm anh đưa tới : “Anh đừng dịu dàng với tôi như vậy” Cô bây giờ rất dễ dàng rơi vào tay giặc. Đến lúc đó cô mà mặt dày mào quần lầy, người chịu thiệt sẽ là anh.

Nhìn Lâm Hình ngoan ngoãn nuốt thuốc, Lục Lê ngồi xuống bên cạnh cô, hỏi: “Thực ra, tôi có một vấn đề muốn thỉnh giáo Lâm tiểu thư.” Anh hoang mang hỏi, “Đều nói phụ nữ trời sinh có mẫu tính, Lâm tiểu thư có thể nói với tôi rốt cuộc nên nuôi trẻ con thế nào không? Nói ra thật xấu hổ, chuyện đứa bé trong nhà, tôi không nói với người khác. Người biết cũng chỉ có vài người, phụ nữ lại càng ít, cho nên.”

Lâm Hình hiểu ý của Lục Lê , biết anh đang hỏi làm cách nào để chăm sóc Lục Kiên Cường, mắt Lâm Hình sáng lên. Tuy rằng còn phát sốt, sắc

môi trắng bệch, nhưng cô vẫn ngồi thẳng người, từ từ chậm rãi nói cho Lục Lê, trẻ con, hoặc nên nói là Lục Kiên Cường, thích cái gì, ghét cái gì, miễn cảm đối với cái gì, ngày cả quần áo chỗ nào để bán cũng cẩn thận nói cho anh.

Cô nói rất say sưa, dường không biết mệt. Lục Lê luôn luôn ngồi bên lắng lắng nghe, bỗng nhiên cảm thấy, có một người vợ như vậy thực sự không tệ. Cô sẽ quan tâm chăm lo cho gia đình đến mức tốt nhất.

Đồng hồ trên bàn “Tí tách” vang, chín giờ rưỡi, tăng ca kết thúc. Lâm Hinh sờ sờ đầu, có chút ngượng ngùng: “Bất tri bất giác đã nói nhiều như vậy.”

Lục Lê hí hóp mắt cười cười: “Xem ra Lâm tiểu rất am hiểu chăm sóc trẻ con, dường như là đã từng chăm sóc đứa bé đáng yêu nào rồi vậy.”

Nụ cười trên mặt Lâm Hinh hơi cứng lại: “Ha ha. Cháu tôi thường xuyên tới nhà tôi chơi. Cho nên tôi khá rõ ràng.” Cô vừa nói vừa muốn đứng lên thu dọn đồ, bỗng nhiên chân mềm nhũn, cả người nghiêng về một phía. Lục Lê vội vươn tay kéo cô, nhưng Lâm Hinh lại giống như bị phỏng muốn né tránh đụng chạm của anh. Trong lúc lôi, Lâm Hinh ngã xuống đất, Lục Lê vội ngồi xổm xuống dìu cô: “Cô làm sao vậy?”

Lâm Hinh bản thân ôm lấy ghế dựa, từ từ đứng lên: “À. Không có việc gì đâu, chỉ là sốt nên đầu hơi choáng váng.”

Lục Lê cũng không hỏi nữa, nói: “Tôi đưa cô về.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Lâm Hinh ngồi ở ghế sau, đầu dựa vào cửa sổ. Thủy tinh lạnh lẽo sẽ làm cô cảm thấy thoải mái hơn một chút. Cô không ngừng đổi vị trí, miệng bắt đầu mơ mơ màng màng nói mê sảng. Lục Lê nhíu mày, không biết vì sao lại có chút giận cô: “Bảo cô về nhà sớm một chút, bây giờ chịu thiệt đừng có trách ai!” .

“Không sao, lấy được tiền tăng ca rồi.” .

“Tiền tăng ca bao nhiêu, tôi trả cho cô là được.”

“Không giống nhau.” Đầu Lâm Hinh cọ cọ trên kính, cô mở mắt ra, ánh mắt ẩn chứa chút ánh sáng nhỏ, “Không giống.”

Lục Lê không biết cùng là tiền thì có chỗ nào lại không giống.

Lục Lê lái xe đến nhà Lâm Hinh, lấy chìa khóa từ trong túi của cô, đỡ cô vào nhà, ôm lên trên giường. Lục Lê đánh giá căn phòng nhỏ ấm áp này một lượt. Lâm Hinh quét dọn rất sạch sẽ, góc phòng còn bày đồ chơi của Lục Kiên Cường, từ nhỏ đến lớn, kể ra lịch sử trưởng thành của đứa bé. Trên một mặt tường còn khắc rất nhiều dấu gạch, nhìn ra được là mẹ đang giúp đứa bé đo chiều cao.

Lục Lê bỗng thấy trong lòng có chút mất mát. Làm cha, quá trình đứa bé trưởng thành anh không tham dự, làm chồng, anh lại càng không thực hiện được chút trách nhiệm nào.

Vì sao, Lâm Hình luôn luôn không nói cho anh? Cô giấu diếm anh quá nhiều chuyện.

“Kiên Cường. Con phải kiên cường, mẹ. Cũng phải kiên cường.” Lâm Hình sốt đến mơ hồ, mồ hôi đầy đầu nỉ non lấm bầm. Lục Lê đắp khăn ướt cho cô xong liền ngồi bên cạnh cô: “Rốt cuộc em từ đâu tới? Lục Kiên Cường từ đâu tới?”

“Rất xin lỗi. Rất xin lỗi.” Lâm Hình sốt đến mơ hồ dường như rất hỗn loạn, không biết cô mơ thấy cái gì mà cứ khóc không ngừng. Lục Lê giúp cô lau đi sạch sẽ, khiến gối đầu ướt một mảng. Rốt cuộc cô mơ thấy cái gì, vì sao áy náy đến mức này?

Lần đầu tiên Lục Lê cảm thấy trên người một người sẽ có nhiều bí mật như vậy, hấp dẫn anh không thể không chú ý.

“Lục Lê, xin lỗi.” Lục Lê ngẩn ra, cô đang nhận lỗi với anh? Anh đưa lỗ tai đến bên môi Lâm Hình cẩn thận nghe, “Phương tiểu thư, thực xin lỗi.” Nghe được câu này, Lục Lê ngây người. Trong ấn tượng của anh, “Phương tiểu thư” có quan hệ với anh đại khái chỉ có một mình Phương Tranh, đó là bạn gái trước của anh. Sáu năm trước bọn họ vì tính cách không hợp mà chia tay, Phương Tranh cũng sang Anh quốc.

Nhưng Phương Tranh và Lâm Hình có quan hệ gì đâu. Đợi chút, sáu năm trước? Cẩn thận tính toán, Lục Kiên Cường không phải cũng có từ sáu năm trước sao?

Lục Lê trầm mặt, đột nhiên cảm thấy cuộc chia tay anh cho rằng đơn giản năm đó có lẽ không đơn giản như vậy.

Đêm nay Lục Lê về nhà, Lục Kiên Cường luôn luôn đi theo phía sau anh: “Mẹ đâu? Mẹ đâu? Không phải ba muốn cưới mẹ về sao?” Đứa trẻ này bình thường giả vờ ông cụ nôn, thực chất trong lòng vẫn luôn nhớ mẹ, dù sao, Lâm Hình cũng là một người mẹ rất tốt.

“Cưới mẹ con là chuyện đơn giản như vậy sao?” Lục Lê nhéo nhéo mặt Lục Kiên Cường , “Chờ ba cạy mở được miệng mẹ con trước rồi nói.” Bước chân anh dừng một chút, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Có phải mẹ con thiếu tiền không?”

Lục Kiên Cường dẫu môi nói: “Ông ngoại sinh bệnh thiếu tiền.”

“Thiếu rất nhiều sao? Thân thích đâu? Không có hỗ trợ sao?”

“Mượn rồi, nhưng sau này bọn họ thấy mẹ đều trở nên thật hung dữ, con không thích bọn họ. Sau này mẹ lấy tiền tiết kiệm trả lại hết, mẹ nói mượn người khác dù sao cũng phải trả, không bằng không mượn.” Lục Kiên Cường nói rất tội nghiệp, xem ra mấy ngày đó đã để lại ấn tượng xấu cho thằng bé. Hơn nữa thằng bé có thể nhớ được rõ ràng như vậy, hẳn là chuyện mới xảy ra không lâu. Lâm Hình cầm tiền tiết kiệm trả nợ, lại còn gánh nặng tiền thuốc men cho cha, cho nên Lâm Hình mới đưa con đến chỗ anh, thì ra là cùng đường.

Thì ra, người phụ này còn có kiên trì và mạnh mẽ như vậy.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Lục Kiên Cường phát sốt, Lục Lê đoán có lẽ là ngày đó anh mang bệnh trên người Lâm Hinh về truyền cho Lục Kiên Cường.

Anh thông qua cách thức mập mờ nói cho Lâm Hinh biết tin Lục Kiên Cường sinh bệnh, lại không cần thận nói cho cô bệnh viện và số phòng bệnh của Lục Kiên Cường. Biết hôm đó Lâm Hinh sẽ đi thăm con, Lục Lê cố tình dặn dò quản gia không được tới gần bệnh viện, để tránh cho Lâm Hinh thấy lo lắng.

Lục Lê lặng lẽ đi theo Lâm Hinh đến bệnh viện, anh cảm thấy gần đây mình càng ngày càng giống một kẻ cuồng theo dõi. Đi theo sau Lâm Hinh, muốn hiểu về thế giới của cô.

Nhìn Lâm Hinh vào phòng bệnh của Lục Kiên Cường , anh lặng lẽ đứng ở ngoài cửa phòng. Nghe thấy được Lục Kiên Cường mơ mơ màng màng gọi: “Mẹ.”

Sau đấy anh nghe thấy tiếng nghẹn ngào , cô gần như khóc không thành tiếng.

Lòng bàn tay Lục Lê siết lại, ngực không hiểu sao có hơi nhói đau. Cô yêu Lục Kiên Cường như vậy, nhưng lại đưa con đến bên cạnh anh, không được nhìn không được gặp. Anh có thể tưởng tượng, là một người mẹ, cô đã phải vất vả tìm chế mức nào.

Lục Lê cảm thấy tính nhẫn nại anh luyện được ở trên thương trường có lẽ còn không mạnh được bằng Lâm Hinh. Trên vấn đề này, anh không

kìm chế nổi nữa. Nếu Lâm Hinh còn không chịu mở miệng, anh sẽ nói cho cô, bọn họ kết hôn, cho con một gia đình hoàn chỉnh, để cô không phải sống gian khổ ở bên ngoài nữa.

Anh. muốn che chở hai mẹ con cô.

“Mẹ. Mẹ đến để gả cho ba con à? Về sau chúng ta cùng nhau ở trong nhà lớn, cùng nhau ăn của ba uống của ba dùng của ba?”

“Không được, mẹ không thể làm như vậy.” Giọng Lâm Hinh truyền đến, “Mẹ có lỗi với ba con, không thể ở đó. Con dưỡng bệnh cho tốt, chờ hết bệnh rồi mẹ sẽ lại đến thăm con, được không?”

“Mẹ lại muốn đi sao?” Trong giọng Lục Kiên Cường mang theo tiếng nước nở, cậu vốn không phải một đứa trẻ thích khóc nhè, “Mẹ ở lại thêm một lát được không? Con muốn mẹ. Mẹ gả cho ba không tốt sao?”

“Ba con không thích mẹ, sao mẹ có thể gả cho ba con được? Con hãy kiên cường lên, đừng khóc, cũng đừng nói cho ba mẹ đã đến thăm con.”

“Thực đáng tiếc, tôi đã thấy rồi.” Lục Lê đẩy cửa vào, lạnh lùng nhìn Lâm Hinh, “Lâm tiểu thư nói xem, em đã làm gì chuyện sai mà lại phải trốn tránh tôi như vậy. Hoặc nên nói, tôi đã làm sai chuyện gì, mà khiến em muốn dằn vò tôi như vậy?”

Lâm Hinh phát hoảng, đứng dậy, kinh hãi nhìn Lục Lê, “Anh. Anh sao lại.”

Lục Lê chậm rãi đi vào trong phòng, nghiêm túc nhìn Lâm Hinh: “Lâm tiểu thư là đánh giá mình quá cao hay là xem nhẹ tôi, em nghĩ rằng tôi và em là ngòi không sao?”

Lâm Hinh siết chặt nắm tay, nghĩ tới chuyện xảy ra mấy ngày nay, run giọng nói: “Anh đã biết tất cả.”

Lục Lê khoanh tay, lẳng lẳng nhìn cô, muốn đợi chính cô ngoan ngoãn nói rõ ràng tất cả mọi chuyện. Lâm Hình sau một lúc trầm tư, lại cắn răng hung hăng đẩy Lục Lê ra, đập cửa bỏ chạy. Quả thật là.

Bỏ chạy?

Lục Lê bị Lâm Hình đẩy ngã xuống đất gần người, Lục Kiên Cường tức giận gọi: “Ba, sao chân ba mềm vậy! Vừa đẩy đã đổ! Mẹ chạy rồi kìa!”

Lúc này Lục Lê mới phản ứng lại, trong lòng tức giận ngàn ngạt, cởi áo khoác tây trang phần nộ ném xuống đất, “Để xem cô ấy còn có thể chạy đi đâu!”

Sau đó vội đuổi theo.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lâm Hinh đau lòng, trên mặt nước mắt nước mũi tèm lem, sao có thể chạy trốn nhanh cho được. Cô còn chưa chạy hết nửa cầu thang đã bị Lục Lê đuổi theo sau bắt được, mạnh mẽ đè lên tường. Hai tay Lục Lê trói buộc tự do của cô.

Tư thế này có ham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ khiến Lâm Hinh cực kì không an tâm: “Lục. Lục tổng.”

Lục Lê cười lạnh: “Đã giúp tôi sinh một đứa mà vẫn còn xưng hô xa cách vậy sao?” .

Sắc mặt Lâm Hinh trắng bệch, không biết nghĩ tới cái gì, gục đầu xuống, cố nén nước mắt nói: “Rất xin lỗi.” .

Lửa giận phừng phừng trong lòng khi thấy bộ dáng tội nghiệp này của cô thì không phát ra được. Một đồng lời nói công khai lên án Lâm Hinh anh chuẩn bị từ trước, lúc này đều nghẹn lại. Sau một lúc lâu, anh chỉ thở dài một tiếng nói: “Có vẻ em luôn nói xin lỗi tôi, tôi muốn biết nguyên nhân, không muốn nghe mấy chữ này.”

“Tôi. Có thể không nói được không?”

Lục Lê từ chối thẳng thừng: “Không thể.” .

Lâm Hinh siết nắm tay, im lặng thật lâu, dường như đã hạ quyết nhỏ giọng lại dứt khoát nói: “Sáu năm trước, tôi cưỡng bức anh.”

Ban đầu anh vẫn không thể hiểu được ý nghĩ của câu nói này. Chờ bảy chữ này lần lượt dạo qua đầu anh một vòng, dù lạnh nhạt như Lục Lê cũng không nhận được lạng lẽ rớt cằm: “Hả?”

Cô gái này không nói thì thôi, mới mở miệng đã làm cho người ta kinh ngạc phát khiếp. Anh nhìn hồi lâu mới nuốt vấn đề có tính học thuật “Cường bạo thế nào?” vào bụng, anh hắng giọng một cái tiếp tục hỏi: “Vì sao?” .

“Tôi. Luôn luôn thích anh.” Lâm Hình cúi đầu nhìn mũi chân mình, “Sáu năm trước, trong buổi tiệc hằng năm của công ty, anh uống say , tôi dìu anh trở về phòng, trong lúc anh không có ý thức cường bạo anh. Lúc ấy tôi cũng không biết anh có bạn gái, cũng không biết anh thích cô ấy như vậy. Tôi.” Giọng Lâm Hình nghẹn ngào, dường như cực kì hối hận vì chuyện năm đó, “Sáng ngày hôm sau, khi Phương tiểu thư đẩy cửa phòng ra thì thấy tôi ở bên giường mặc quần áo. Cô ấy không nói gì với tôi cả. Sau khi tôi chán nản rời đi thì phát hiện mình mang thai Lục Kiên Cường. Tôi đã định phá thai, nhưng tôi không nỡ. Lần đầu tôi gặp chuyện như vậy, tôi cảm thấy nếu bỏ nó thì chẳng khác nào giết người, còn là giết con mình, cho nên tôi lạng lẽ giữ Lục Kiên Cường lại.” .

“Đã có đứa bé, vì sao không đến tìm tôi?”

Đầu vai Lâm Hình hơi hơi rụt lại, giống như bị đau, trong lòng Lục Lê cũng đau theo, bắt buộc mình lạnh mặt, nghe Lâm Hình nói: “Tôi biết về sau anh và Phương tiểu thư chia tay, tôi biết, nhất định là bởi vì tôi. Sau này nghe nói anh vì tình mà tinh thần bị tổn thương hơn một năm. Tôi là kẻ có tội, không có mặt mũi nào đi tìm anh.”

Đoạn thời gian đó, cô cứ nghe thấy mấy chữ “kẻ thứ ba” là cả người run rẩy, cô thành kẻ thứ ba hủy hoại tình cảm người ta, thân phận như vậy đủ để cho cô áy náy cả đời..

Mặc dù đã qua nhiều năm, nhưng cứ nghĩ đến chuyện đó cô vẫn cảm thấy thẹn trong lòng như cũ: “Thực xin lỗi, lúc trước tuổi trẻ nông cuồng không hiểu chuyện, chỉ cảm cảm thấy thích anh, lại không biết anh có bạn gái, cho nên nhất thời xúc động muốn tiền trăm hậu tấu. Không ngờ anh có bạn gái , tôi. Rất xin lỗi!” .

Lục Lê cẩn thận suy nghĩ một chút về chuyện năm đó, phát hiện có rất nhiều chuyện anh không nhớ gì cả. Sáu năm trước, dường như anh và Phương Tranh quả thật chia tay sau một hôm uống rượu say. Nhưng lúc ấy Phương Tranh cũng không nhắc gì đến Lâm Hinh, bởi vì khi đó tình cảm của bọn họ đã gần như vỡ tan, quan hệ yêu đương gần như không còn, không can thiệp vào chuyện của nhau. Sau anh vì tình mà tổn thương, là vì anh quả thật đã dốc rất nhiều tình cảm vào mối quan hệ này nhưng không thu được kết quả, tựa như một đoạn đường thất bại trong cuộc đời khiến anh khó tránh khỏi sinh ra một chút tự ghét, cũng khiến anh có hơi sợ hãi với chuyện “Tình cảm”.

Nhưng Lâm Hinh đã đánh vỡ sự sợ hãi đó. Cô tựa như một cây lau sậy mềm dẻo lại kiên cường nhiệt tình khiến anh có hi vọng tin vào tình cảm, tin tưởng hai người ở bên nhau sẽ có được cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng Lâm Hinh lúc này có khúc mắc, người không dứt được đoạn tình cảm sáu năm trước không phải Lục Lê mà là Lâm Hinh. Cô luôn luôn không tin cô có thể có được hạnh phúc. .

“Em quả thật có lỗi với tôi.” Lục Lê thu tay, đứng sang một bên, để Lâm Hinh rời đi, “Nếu còn muốn chạy, em cứ đi đi.”

Anh quả nhiên. sau khi biết được sự thực liền tức giận sao.
..

Lâm Hinh có chút thất thần nhìn Lục Lê, thấy anh quay đầu không nhìn cô, Lâm Hinh theo bản năng xin lỗi: “Rất xin lỗi.” Cô dịch sang

bên cạnh hai bước, sau đó cúi đầu chạy xuống cầu thang, nhưng lần này Lục Lê không tiếp tục đuổi theo.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Tuy rằng có mâu thuẫn với ông chủ trên phương diện tình cảm, nhưng Lâm Hinh không thể bỏ công việc này. Cô còn có người cha bệnh nặng, còn có sinh hoạt của bản thân, còn có học phí của Lục Kiên Cường Đúng rồi, Lục Kiên Cường đã được đưa đến nhà Lục Lê, về sau thằng bé có thể học ở trường tốt nhất, nhận được giáo dục tốt nhất, dường như, trong sinh mệnh của đứa bé cô sinh ra từ nay về sau đã không hề có cô nữa rồi.

Lâm Hinh ở phòng trà nước xoay người rót nước, bất giác có vài giọt nước mắt rơi vào trong chén.

Công việc càng bận rộn hơn trước, mỗi ngày Lâm Hinh đều phải tăng ca, nhưng cô lại rất vui vẻ, bởi vì như vậy có thể nhận được nhiều tiền hơn. Hầu như hôm nào cô cũng là người về muộn nhất trong công ty, nhưng mỗi tối cô đều sẽ lơ đãng nhìn về phía thang máy, chờ mong một người khi nào có thể đi qua nơi đó, nhẹ nhàng băng quơ nói: “A, Lâm tiểu thư, cô vẫn còn ở đây sao?” Cho dù, bây giờ cô đã biết sự dật dàng đó đều là vì Lục Lê biết cô là mẹ của Lục Kiên Cường nên mới biểu lộ ra.

Một người đàn ông như vậy rất có ý thức trách nhiệm.

Chỉ cần anh dật dàng với cô một chút, cô liền nộ vũ khí đầu hàng, còn gì là sức chống cự nữa.

Buồn ngủ ập tới, Lâm Hinh trừng mắt nhìn, không tìm chế được dựa lên bàn ngủ, trong mộng có người đắp chăn cho cô, sau đó lặng lẽ rời đi.

Phủ thêm chăn cho Lâm Hinh xong, Lục Lê trở về văn phòng, có chút thiếu kiên nhẫn siết chặt nắm tay. Được lắm, nha đầu kia quả thật giỏi nhin, anh đã cố ý làm khó dễ cô như thế rồi mà cô còn chưa xin khoan dung! Hay là. Cô vốn không nhận ra đây là thủ trưởng cố ý làm khó cô. Nghĩ tới khả năng này, Lục Lê có chút đau đầu ần ần huyết thái dương.

Xử lý công việc một lát, Lục Lê lại không nhin được đi thang máy xuống tầng. Thang máy dừng ở tầng của Lâm Hinh, anh liền dựa ở cửa thang máy không để thang máy đóng lại, như vậy lại có thể thấy Lâm Hinh, lại có thể lập tức bước vào trong thang máy chạy thoát khi cô có động tĩnh.

Rõ là. Lục Lê không nhin được phỉ nhổ bản thân. Cứ tiếp tục như vậy, một ngày nào đó chính anh sẽ không chịu nổi nói thật với cô trước.

Đang nghĩ tới đó, Lâm Hinh bên kia động đậy, tỉnh lại. Lục Lê định trốn, nhưng chân lại giống như mọc rễ không bước đi được, chỉ ngơ ngác nhìn Lâm Hinh, giống thằng nhóc mười sáu mười bảy tuổi thấy cô gái mình thích liền hóa đá.

Anh thấy Lâm Hinh tỉnh, cô vừa nhìn đồng hồ, chắc không ngờ mình ngủ lâu như vậy, đã sắp đến mười giờ. Cô giật mình, đứng bật dậy, nhưng vì ngủ lâu chân đã tê cứng mà lập tức ngồi xuống. Nhưng ghế dựa lại không ổn định, vừa đặt mông đã ngã xuống đất, một lúc lâu cũng không đứng lên được.

Lục Lê nhìn mà sốt ruột, cuối cùng cắn răng một cái, miệng vừa lâu bầu: “Ngu ngốc.” vừa bước nhanh đi vào, dùng một tay kéo Lâm Hinh lên, “Đã đau không?” Anh giấu hết cảm xúc, giả vờ hỏi.

Lâm Hinh vừa thấy là anh, đột nhiên ngây người, thật lâu sau mới cúi đầu nói: “Không đau. Lục tổng có khỏe không.”

Sắc mặt Lục Lê trầm xuống: “Không, có người thiếu nợ tôi không chịu trả.” .

Bị giọng điệu của anh làm phát hoảng, Lâm Hinh ngơ ngác nhìn anh. Lục Lê nghiêm túc nhìn cô chăm chăm: “Lâm tiểu thư, tôi tin rằng em biết, em nợ tôi rất nhiều.” .

“Rất xin lỗi.” Lâm Hinh cúi đầu, giọng nói rầu rĩ , “Nhưng tôi đã đưa thứ quý giá nhất trả lại cho anh rồi, tôi thật sự. Đã trắng tay rồi.”

Những lời này của cô làm anh đau đớn, Lục Lê rốt cục không nhịn được vươn tay sờ sờ đầu cô, giọng nói hòa hoãn hơn: “Nói dối, rõ ràng em còn có thứ tốt nhất chưa cho tôi.” Anh nhìn Lâm Hinh, giống như đang lừa người, nói: “Em đã cảm thấy sáu năm trước em hại tôi không có bạn gái, vậy hôm nay em làm bạn gái tôi, cộng thêm con trai xem như lợi tức nhiều năm như vậy. Chuyện khác, tôi sẽ rộng lượng không so đo với em. Em thấy có được không?” .

Lâm Hinh ngơ ngác nhìn anh, không tin được những gì mình vừa nghe thấy, cho đến khi Lục Lê nói trắng ra: “Làm vợ anh, mẹ của con anh được không? Anh thích em.”

Nếu nha đầu này không chủ động, vậy thì để anh, dù sao kết quả cũng giống nhau.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Nghe đồn hai mươi năm trước trên giang hồ xuất hiện một yêu nữ. Một khúc ‘Loạn Lưu Niên’ danh chấn giang hồ khiến người nghe say mê. Người hát lại có dung mạo khuynh quốc. Tướng quân Hầu gia đương triều, Võ Lâm Minh Chủ lúc đó đều đem lòng ái mộ. Người đời nói đó là. . . . Hồ tiên chuyển thế.”

Tiểu Lan bị sắc nước trà, vôi vàng đặt tiền lên trên bàn, mang theo đồ rời khỏi quán trà.

Đã lâu không xuống núi, thế gian lại đồn nàng thành hồ tiên rồi cơ đấy. . . .

Miệng của mấy lão tiên sinh kể chuyện đúng là càng ngày càng không đáng tin. Cũng chỉ có nàng năm đó mới tin lời người ta, đi tìm một người vốn không thể nào tìm được. Nhưng may mắn là lúc trước làm nhiều như vậy, tìm lắm nhiều người như vậy, hiện giờ nàng rốt cục đã khôn ra rồi.

Nàng không tìm, không bao giờ nữa tìm nữa. . .

Đầu tháng hai, tuyết đọng trên núi Tử Ngô bắt đầu tan, đường mòn lên núi ẩm ướt vô cùng, mấy ngày nay đã có không ít người xui xẻo rơi xuống cái hồ phía dưới. Tiểu Lan rón rén đi cẩn thận, chợt nghe “rắc rắc” vài tiếng, là tiếng nhánh cây gãy. Tiểu Lan ngửa đầu nhìn, một bóng đen từ trên trời xuyên qua chạc cây mùa đông, rơi về phía nàng. Nàng vội vã né sang bên cạnh. Thứ kia ngã ở ven đường, lại đè gãy cỏ cây bên đường, lăn lông lốc xuống, cuối cùng “bịch” một tiếng rõ to, có lẽ là rơi vào lớp băng mỏng trên hồ rồi.

Tiểu Lan ngó qua, một thiếu niên mặc đồ đen cực kỳ tuấn tú đập dềnh trong hồ. Tiểu Lan nhìn trời, lại nhìn thiếu niên hôn mê phía dưới: “Tới từ đâu vậy nhỉ?”

Kéo thiếu niên từ trong hồ băng lên, Tiểu Lan vỗ vỗ khuôn mặt đã trở nên xanh tím của hắn: “Này, còn sống không?” Người kia không phản ứng, Tiểu Lan không khách khí đấm một phát vào ngực hắn, thiếu niên ho mạnh ra một ngụm nước. Tiểu Lan lớn tiếng hỏi hắn: “Cậu tự sát à? Nếu cậu tự sát, ta ném cậu về nhé!” Hỏi hai lần, thấy thiếu niên không phản ứng, Tiểu Lan kéo cánh tay hắn định ném xuống hồ. Nhưng lúc tới mép nước, thiếu niên bỗng siết chặt lấy tay nàng.

Hắn dường như đã dùng hết sức lực, khàn khàn nói: “Sống.”

Chỉ có một chữ, Tiểu Lan đã hiểu: “Nói ngay từ đầu có phải hơn không.”

Thiếu niên nhắm mắt, lại hôn mê bất tỉnh.

Tiểu Lan ở trong phòng bếp sắc thuốc xong liền bưng lên phòng. Đi đến sân, ánh mắt xuyên qua rào trúc mảnh tới cửa sổ, thấy thiếu niên nhạt về vừa nãy đã ngồi dậy, dựa vào đầu giường, tóc dài xõa bên người, điểm tô cảnh đẹp cho căn phòng tồi tàn của nàng.

Lúc này thiếu niên đẹp trai đang thất thần nhìn hoa lan Xuân Ngọc nở muện trong sân của nàng. Tiểu Lan liền xuất thần hìn hắn, cho đến khi bát thuốc trong tay làm bóng đầu ngón tay, nàng mới cuống quýt chạy phòng, đặt chén thuốc lên bàn, phui tay kêu nóng. Chờ cảm giác nóng rút đi qua, Tiểu Lan quay đầu nhìn, thiếu niên trên giường đã nhìn về phía nàng, ánh mắt lại không tập trung vào mặt nàng, đôi mắt có vẻ trống rỗng vô hồn.

Hắn. Không nhìn thấy sao?

Hóa ra vừa rồi hắn chỉ tùy tiện nhìn về một điểm mà thôi.

Tiểu Lan chu môi, quả nhiên, nàng lại sai lầm một lần nữa rồi.

Khi Tùng Hòa sư thúc bảo nàng đi tìm người đã nhắc: Đừng cứ ai cho nàng cảm giác giống sư phụ là lại một lòng một dạ hi sinh bản thân. Khi rảnh rỗi, Tiểu Lan cảm thấy sư thúc nói rất có lý, nhưng lúc tích cực thì hi sinh hay không cũng không phải do nàng.

Nàng quá để tâm với việc tìm sư phụ, bởi vì quá để tâm cho nên càng tìm càng vô vọng, thời gian chậm rãi nấu nôi vô vọng này thành thuốc độc. Nàng uống vào liền lòng đau xương mục, ruột thủng bụng rữa. Chỉ cần có một chút hi vọng xuất hiện, đều có thể trở thành bè gỗ cứu mạng nàng, cho nên nàng tình nguyện dồn hết tất cả để tin tưởng.

“Cậu tỉnh nhanh vậy?” Tiểu Lan đè nén nỗi lòng, tìm cái khay bưng chén thuốc tới, “Có chỗ nào không thoải mái không?”

Thiếu niên một lúc lâu sau mới đáp lại nàng, nhưng không trả lời: “Cô là ai? Đây là đâu?” Hơi thở hắt mỏng manh giọng nói khàn khàn, giọng điệu không phải để phòng mà là thực sự không biết. Giống như vừa mới thức tỉnh cơn mơ.

“Đây là núi Tử Ngô. Ta.” Tiểu Lan nghĩ đến lời tiên sinh kể chuyện hôm nay, bỗng cười, “Ta là hồ tiên, ân nhân cứu mạng của cậu.”

Thiếu niên hiển nhiên không có hứng thú đối với những gì nàng sắp nói, chỉ nỉ non hai lần “Núi Tử Ngô” lập tức lại hỏi: “Vì sao ta lại ở đây?”

“Ta khiêng về đó. Mùa đông năm nay không biết khiêng bao nhiêu người về rồi. . . . Đúng rồi!” Tiểu Lan bấm tay tính, “Tiền cứu mạng phải thanh toán đấy, tính cả tiền ta vớt cậu từ trong hồ lên, tiền khiêng cậu trở về, còn cả tiền sắc thuốc cho cậu, tổng cộng 500 văn. Không được thiếu, lát nữa người nhà cậu tới tìm, bảo bọn họ trả nhé.”

“Người nhà?” Hắn lắc đầu, “Ta không nhớ.”

Tiểu Lan hoảng hốt: “Quyết nợ à?”

“Ta. Thật sự không nhớ.”

“Vậy cậu ở đâu?”

“Không biết.”

“Tên là gì?”

Thiếu niên vẫn lắc đầu.

Khóe miệng Tiểu Lan giật giật: “Vậy cậu nhớ cái gì.”

“Nhớ. Ta muốn sống sót.”

Khóe miệng Tiểu Lan tiếp tục giật, cảm thấy thẳng oắt này đang trêu nàng.

Thiếu niên cúi thấp đầu lẳng lặng nói, “Nhớ được ta muốn đi tìm một người.”

Hai chữ “Tìm người” này giống như thần chú, khiến Tiểu Lan ngẩn ra. Nàng bưng thuốc, run rẩy đưa tới trong tay thiếu niên, sau một lúc lâu mới tìm lại được suy nghĩ của bản thân: “Còn nhớ muốn tìm ai không?”

Thiếu niên vẫn lắc đầu: “Quên rồi.”

Hắn cái gì cũng quên, lại nhớ muốn sống sót, muốn đi tìm người.

Tiểu Lan nhìn thiếu niên sờ soạng uống thuốc, giống như thấy bản thân mình trước kia, hèn mọn lại đáng thương.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Nhưng thương hại. . . Cũng có thời hạn của nó.

Tiểu Lan vốn tưởng rằng hẳn khỏe lại sẽ vội vã đi ngay. Nhưng thiếu niên ở đây dường thương bảy tám ngày hình như lại muốn ở lại đây, yên tâm thoải mái hưởng thụ sự hầu hạ của nàng.

Trên cõi đời này, người có thể khiến nàng hiếu kính như vậy chắc chỉ có một mình sư phụ nàng – Mộ Hàn.

Tiểu Lan vì tìm người đã trả giá quá nhiều nhưng chưa bao giờ được báo đáp. Cho nên đối với những chuyện khác ở trên đời, nàng gần như cố chấp với sự ‘báo đáp’ này.

Cho thiếu niên uống thuốc, Tiểu Lan ngồi ở bên cạnh giường dịu dàng nói: “Bác nông dân vất vả canh tác, cuối cùng thu hoạch được lương thực. Ông chủ cửa hàng cố gắng kinh doanh, cuối cùng thu hoạch được tài phú. Hồ tiên tỷ tỷ ta mệt sống mệt chết cứu cậu chăm sóc cậu hầu hạ cậu, cậu nói ta nên thu hoạch cái gì đây?”

Mắt thiếu niên hơi hơi cong lên, ôn hòa mà chân thành nở nụ cười: “Cám ơn cô.”

Tiểu Lan im lặng nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn một giây, sau đó lập tức bật cười ha hả, đưa tay ra tóm lấy hắn.

Lòng bàn tay đụng vào khiến nụ cười của thiếu niên hơi cứng lại nhưng Tiểu Lan không chú ý tới biểu cảm thay đổi nhỏ này của hắn, chỉ

kéo hẳn xuống giường: “Nào, ta biết cậu có thể xuống giường, đi theo ta. Bước qua cửa. Đúng rồi. Ngồi ở đây, sờ phía trước xem, đây là cái gì?”

“Chậu.” Thiếu niên nghe lời sờ soạng phía trước, “Chậu ngâm quần áo.”

“Đúng rồi, thật thông minh.” Tiểu Lan xoa xoa đầu hẳn như khích lệ. Thiếu niên bị xoa liền ngẩn ra, lại nghe Tiểu Lan nói, “Cậu ngồi ở đây, dùng sức mà vò quần áo cho mạnh vào, sau đó vắt khô đặt ở trên tấm ván gỗ bên cạnh, chờ hồ tiên tỷ tỷ về sẽ mang phơi nhé.” Nói xong, nàng đứng dậy định đi. Nhưng vừa mới cất bước, vạt váy đã bị kéo căng.

Tiểu Lan quay đầu lại, thấy thiếu niên ngồi trên ghế gỗ thấp, trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hòa như mọi ngày, nhưng tay túm vạt váy nàng lại hơi chặt.

Nụ cười của thiếu niên luôn có thể khiến Tiểu Lan ngây người bất cứ lúc nào, nhưng rất nhanh nàng liền bóp chết phán đoán trong đầu, khó hiểu hỏi: “Sao vậy?”

“Cô định đi sao?” Hẳn hỏi có chút dè dặt.

“Ừ. Hôm qua ta mới phát hiện đồ mấy hôm trước mua ở trên trấn là hàng đều. Thứ này rất quan trọng, ta phải nhanh chóng đi đổi lấy cái khác.”

Thiếu niên vẫn không buông tay, tay nắm chặt vạt váy nàng đã hơi trắng.

Tiểu Lan suy nghĩ một lát mới hiểu ra, thiếu niên này có lẽ sợ ở một mình: “Không sao đâu, hôm nay ta chỉ đi đổi đồ, sẽ trở về nhanh thôi. Cậu cứ ngoan ngoãn giặt quần áo đi.” Tiểu Lan dứt lời, không đợi thiếu niên phản ứng liền kéo vạt váy lại, thoát khỏi tay thiếu niên, xoay người rời đi, hoàn toàn không phát hiện thiếu niên ở sau lưng nàng có chút lưu luyến cố

túm hai lần nữa. Cho đến xác định hô hấp của nàng đã rời xa, hẳn không bắt được nữa mới hết hy vọng cầm quần áo trong chấu.

Đông chưa đi mà đầu xuân chưa đến, nước lạnh cước tay, thiếu niên vò nhẹ hai bộ quần áo, thở ra một hơi tạo thành khói trắng trong khí lạnh.

“Lạnh quá.”

Rõ ràng, vừa rồi đầu lạnh như thế. . . .

Lúc trở về Tiểu Lan bị vấp ngã trên con đường mòn trơn trượt, đầu gối tay áo dính đầy bùn đất. Nàng vừa lạnh vừa đau, khập khiễng đi vào trong sân. Còn chưa đóng cửa, chợt nghe một tiếng gọi vừa vội vừa nhanh: “Cô đã về rồi.” Vui mừng như thế được thỏa mãn nỗi chờ mong.

Tiểu Lan bỗng cảm thấy như mình đang nuôi thú cưng trong sân.

“Ừ, về rồi.” Tiểu Lan vừa nói vừa đi vào trong nhà, “Quần áo cứ đặt đây đã, để ta phơi.” Vừa mới đi đến phía sau thiếu niên đã bị túm chặt vạt váy. Tiểu Lan hơi giật mình, lập tức cười khổ, “Ta không đi đâu, chỉ về phòng thay bộ quần áo thôi.”

“Cô bị thương?” Thiếu niên nói xong túm vạt váy của nàng đứng lên.

“Vấp ngã.”

Không đợi nàng nói hết, tay thiếu niên đã bắt đầu chăm chăm từ bên người nàng sờ soạng xuống dưới. Tiểu Lan hoàn hồn, cuống lên liền lấy tay đánh đầu hẳn: “Lưu manh! Muốn lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn đấy hả!”

Thiếu niên yên lặng để nàng đánh, không có nửa câu oán giận, chỉ ngồi xoa đầu gối của nàng, nhíu mày: “Đầu gối cô trật khớp rồi.”

Tiểu Lan sững sốt, giờ mới phát hiện ra: “Thảo nào đau thế!” Đang la hét, bỗng nhiên ánh sáng bạc chợt lóe lên. Tiểu Lan ngẩn ra, cúi đầu nhìn, lại thấy một luồng sáng trắng dịu dàng đang lóe lên trong bàn tay thiếu niên. Khí tức ấm áp tiến vào trong cốt tủy, giảm bớt đau đớn, sưởi ấm cơ thể nàng.

Ánh sáng chiếu lên trên mặt thiếu niên, trong lúc giật mình, Tiểu Lan giống như gặp lại được tiên nhân áo trắng khi xưa từng che chở nàng. Người xoa đầu nàng, mỉm cười: “Lan nhi đừng khóc, sư phụ trị thương cho con.”

Nàng cứ sững sốt ngẩn ngơ như vậy, mãi vẫn không thể hoàn hồn.

“Sao cậu biết thuật chữa thương của môn phái tu tiên?” Tiểu Lan kinh ngạc hỏi, “Sao cậu biết thuật chữa thương Đồng Nguyên giống sư phụ ta?”

Ánh sáng trắng biến mất, hai mắt thiếu niên vẫn trống rỗng vô thần: “Ta không biết.”

p/s: Bộ này HE nhé. Nói trước cho các nàng khỏi ném đá ta, tội nghiệp
=3=

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Tiểu Lan gỡ con hạc trắng bằng giấy trên rèm cửa xuống, trên con hạc giấy viết một phong thư chuyển cho sư thúc. Hỏi sư thúc phái Thanh Lam có đệ tử nào bị ngốc mặc đồ đen đi lạc hay không.

Sư thúc Tùng Hòa là sư đệ của sư phụ nàng, ở trên núi Thanh Lam cao hơn trăm dặm, là chưởng môn phái Thanh Lam.

Vốn chưởng môn phải là sư phụ nàng, nhưng trăm năm trước, sư phụ giao chiến với một con xà yêu gây loạn nhân gian, đã dùng tính mạng để phong ấn nó. Sư phụ đi về cõi tiên, theo lý thuyết chưởng môn vốn nên giao cho đại đệ tử là nàng, nhưng khi ấy nàng không những một lòng tìm kiếm chuyển thế của sư phụ mà còn vì trúng độc của xà yêu nên mất hết tiên lực, sao có thể kế thừa môn phái. Vì thế sư thúc Tùng Hòa liền thay nàng nhận chức chưởng môn.

Nàng tìm sư phụ trăm năm, hết hy vọng liền tại ở lại núi Tử Ngô này sống an nhàn vui vẻ.

Nhưng những ngày bình yên ấy đã bị thiếu niên từ trên trời rơi xuống này phá vỡ. Hắn giống như ngòi nổ, lại làm dấy lên hi vọng tìm được sư phụ của nàng.

Nhìn con hạc giấy bay đi, Tiểu Lan ngồi xuống trước mặt thiếu niên, rót chén trà nóng: “Cậu cố nhớ lại xem, ngoại trừ tìm người, cậu còn nhớ gì nữa không?”

Thiếu niên đang vuốt vết khắc trên bàn gỗ, bỗng nghe Tiểu Lan hỏi vậy liền giật mình, lắc đầu: “Chỉ nhớ muốn đi tìm người thôi.” .

“Vậy người cậu muốn tìm có đặc điểm đặc biệt gì? Cậu không biết à?”

Thiếu niên im lặng một lúc lâu, ngón tay vô thức vuốt vết khắc trên mặt bàn: “Mất.” Hắn dường như đã nhớ ra cái gì đó, mỉm cười, “Đôi mắt sáng ngời.”

Cái này. Mà là đặc điểm sao?

Tiểu Lan bất đắc dĩ, nhưng nghĩ lại: “Trước kia cậu nhìn thấy được à?”

Thiếu niên gật đầu: “Chắc là vậy.”

Vậy vì sao. lại bị mù? Cái này không cần hỏi Tiểu Lan cũng biết, nhất định là hắn cũng quên rồi.

Không tìm được manh mối từ thiếu niên khiến Tiểu Lan buồn phiền, đúng lúc này lại nghe thấy thiếu niên nói: “Trên bàn là cái gì vậy?”

Tiểu Lan quay ra nhìn, là vết được khắc bắt đầu từ góc bàn. Nàng uống ngụm trà, thuận miệng đáp: “Dùng để đếm.” Tiểu Lan giải thích, “Ta đã từng nói ta đang tìm người rồi mà. Mỗi lần tìm nhầm người, ta sẽ lại khắc lên bàn này một vết. Ta muốn xem xem mình rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào, phải tìm nhầm bao nhiêu người mới có thể tìm được đúng người.”

“Nhiều vậy sao?”

“Đúng, nhiều vậy đấy,” Tiểu Lan cười lạnh: “Cho nên trước khi tìm được người kia, ta cũng đã bị chính sự ngu xuẩn của bản thân đánh bại rồi.”

Thiếu niên vuốt ve vết tích trên bàn, không nói gì nữa.

Tiểu Lan cũng không tiếp tục đề tài này, rút chiếc hộp gỗ ở bên cạnh ra vuốt ve một lát, thì thầm: “Hôm nay mới đổi, sao lại đã hỏng rồi?”

“Cái gì vậy?”

“Pháp khí trừ yêu rất lợi hại.” Tiểu Lan thản nhiên đáp, hộp gỗ trong tay kêu lộc cộc. Có thể thấy nàng đổi xử với thứ pháp khí này chẳng có vẻ gì là “rất lợi hại” cả.

Thiếu niên uống ngụm trà, quyết định im lặng, lại nghe Tiểu Lan tức giận nói: “Không được, ngày mai lại phải xuống núi một chuyến.”

Chén trà đặt cách lên bàn, thiếu niên nhú mày: “Ngày mai.... Lại đi nữa sao?”

“ĐÚng vậy. Hiện giờ ta đã không còn pháp lực, trên núi có yêu quái muốn ăn thịt ta thì sao.” Nàng từ trăm năm trước đã tu được tiên thể, nhưng lại mất hết tiên lực. Không có tiên pháp hộ thể, đối với yêu quái mà nói nàng quả thực chính là thuốc bổ. Tiểu Lan nhìn sắc trời bên ngoài, nỉ non: “Aiz, giờ ta xuống núi luôn vậy, cùng lắm thì đêm nay ở lại trấn.”

“Ngày mai đi.” Thiếu niên nói, “Ngày mai, ta cùng cô xuống núi.”

Tiểu Lan sững sốt: “Ai? Cậu muốn đi? Đi tìm người à?” Nàng không đợi được hồi âm của sư thúc, nếu hẳn không phải đệ tử đi lạc của phái Thanh Lam. Vậy hẳn

Nghe được câu hỏi của Tiểu Lan, thiếu niên cũng ngần ra: “Không.....” Hắn lắc đầu, “Ta không biết đi đâu. Ta chỉ là.....” Thiếu niên cười bất đắc dĩ, “Giống như đã qua rất lâu rồi, cho nên không muốn tiếp tục chờ đợi một mình nữa.” Mắt hắn không nhìn nàng, nhưng vẻ mặt và giọng điệu gần như giống hệt Mộ Hàn.

“Để ta ở bên cạnh cô đi.”

“Lan Nhi, hãy mãi ở bên sư phụ đi.”

Đó là lần nàng và Mộ Hàn cãi nhau, nàng trốn khỏi núi lại gặp phải yêu quái khó đối phó. Mộ Hàn vì cứu nàng mà bị thương. Nàng ở bên cạnh người, vừa tự trách vừa ân hận, nhìn vết thương của người mà rơi lệ. Sư phụ lại như đã quên lúc còn đang giận nàng, vỗ lưng nàng an ủi: “Nín đi, sư phụ bị thương không nặng.”

Người nói: “Nếu con ân hận thì sau này hãy mãi ở bên sư phụ đi.”

Người nói: “Trên đời chỉ có một Lan Nhi, con chạy mất, sư phụ tìm không thấy sẽ càng khó chịu hơn cả bị thương.”

Lúc đó Mộ Hàn là tiên nhân thanh cao, tao nhã vô song, đồng thời cũng là bóng dáng cô đơn ‘cao xứ bất thặng hàn’ [1]. Lúc đó, bên cạnh người chỉ có duy nhất mình nàng, nàng là duy nhất của người.

[1] Cao xứ bất thặng hàn: Chỗ cao không tránh khỏi lạnh lẽo. Chỉ những người địa vị càng cao trách nhiệm càng nhiều.

Bọn họ là duy nhất của nhau.

Tiểu Lan nhìn vẻ mặt thiếu niên lúc này mà không nói được nên lời.

Mãi đến tối vẫn không nhận được hồi âm của sư thúc. Tiểu Lan nằm trên giường trần trọc không yên, trong đầu là những kỉ niệm về sư phụ, Mặc dù đã qua hơn trăm năm nhưng những kỉ niệm ấy chưa bao giờ phai nhòa.

Nàng còn nhớ rõ năm nàng mười tuổi, sư phụ dùng một chiêu Hàn Ngọc Sát cứu mạng nàng từ miệng lang yêu. Tiên khí tụ thành mũi tên lập chực chém đăm lang yêu thành tro. Mộ Hàn đứng trước đôi mắt đẫm lệ mơ hồ của nàng, đứng trước người nàng, áo dài trắng phản chiếu ánh lửa. Một

mặt người như thần một mặt như tu la, người xé nát yêu ma quanh mình như khai thiên lập địa, vì bảo vệ nàng mà sinh ra kì tích.

Từ đó, người đã bước vào cuộc đời nàng, thành ước mơ tha thiết của nàng, thành nỗi trăn trở khôn nguôi của nàng, thành khát vọng điên cuồng của nàng

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bốn phía tối đen như mực, bóng lưng tiên nhân áo trắng như thanh trường kiếm đứng thẳng giữa đất trời.

“Sư phụ. . .” Nàng cất bước tiến lên, đi càng ngày càng vội, “Sư phụ! Người đây rồi, người đây rồi. Con tìm người lâu quá, con. . .”

Rốt cuộc cũng tìm được người rồi.

Lời nói nghẹn ở cổ, nàng thấy thanh kiếm Sương Lam trong tay sư phụ chỉ còn thừa lại nửa đoạn kiếm gãy, máu từ trên mũi kiếm nhỏ xuống, một nửa là xanh tối một nửa là đỏ chói mắt, hòa với nhau thành màu tím yêu dị, nhuộm cho bầu không khí vẻ kỳ quái.

“Lan Nhi.” Nàng nghe thấy giọng sư phụ, yếu ớt giống như sẽ ngã xuống ngay lập tức. Nhưng sống lưng người vẫn thẳng tắp, chống đỡ cả bầu trời cho nàng, “Đi mau.”

Không. . .

Tiếng yêu quái rít lên như muốn đâm thủng màng nhĩ nàng. Trong bóng tối, nàng vốn không kịp phản ứng. Từ bên cạnh sư phụ lao ra một con rắn khổng lồ màu trắng. Nó há miệng, lè lưỡi rắn màu xanh, định nuốt chửng Mộ Hàn.

Tiểu Lan chỉ thấy lưỡi kiếm Sương Lam đã gãy lóe lên ánh sáng lạnh lẽo mãnh liệt, giống như cái ngày người đã cứu nàng, giống như ánh nắng từ Cửu Trùng Thiên, đủ để gột rửa tất cả yêu ma quỷ quái trong đất trời.

Lưỡi kiếm gãy đâm vào ngực con rắn trắng, xẻ ra một vết thương thật dài. Máu độc màu xanh phun tung tóe lên người Mộ Hàn, nhưng người lại không thể cử động, chỉ liều mình cầm thanh kiếm Sương Lam vào tim nó. Con rắn trắng rít lên, điên cuồng giãy dụa, trong mắt lóe lên sự tàn ác mãnh liệt. Con người Tiểu Lan co lại, cùng lúc ấy con rắn trắng phun ra chiếc lưỡi rắn màu xanh lam đâm xuyên qua ngực Mộ Hàn, lập tức quần lấy người vào miệng.

“Sư phụ!!!”

Bình tĩnh khôi phục ác mộng.

Ánh trăng lặng lẽ xuyên qua khung cửa sổ, rơi xuống bên giường nàng, chia ra tranh tối tranh sáng. Mùi lan Vọng Xuân hòa cùng ánh trăng lan tỏa khắp nhà. Tiểu Lan vẫn cảm thấy kinh hoàng còn đọng đầy trong ngực.

Đã lâu lắm rồi nàng không mơ thấy ác mộng này.

Trận chiến trăm năm trước, sư phụ hi sinh tính mạng, ngưng thần vào kiếm Sương Lam, đâm vào ngực xà yêu, phong ấn nó, Còn nàng vì cứu sư phụ đã chạm vào máu độc chưa khô trên người xà yêu. Đạo hạnh của nàng có thể nói là xuất sắc trong số những bạn đồng lứa, nhưng so với Mộ Hàn vẫn kém quá xa. Nàng hoàn toàn không chống lại được máu độc ăn mòn, nên chỉ trong một đêm đã mất tất cả pháp lực, dùng thân thể tiên nhân không già kéo dài hơi tàn tiếp tục sống. . .

Trước kia sư thúc Tùng Hòa luôn mắng nàng ngốc, lần nào nàng cũng tức giận chạy đi mách sư phụ. Sư phụ sẽ xoa đầu nàng, cười an ủi: “Lan Nhi của ta là đồ đệ thông minh nhất trên đời.” Nàng cũng liền cho rằng lời an ủi của sư phụ là thật, không bao giờ thừa nhận rằng mình ngốc.

Nhưng từ đó về sau, nàng mới biết hóa ra mình thật sự quá ngu xuẩn. .

Ngay cả bụng mãng xà bị phong ấn nàng cũng không mở được, ngay cả giúp sư phụ toàn thân. . . Cũng không làm được

“Cạch” hai tiếng, Tiểu Lan cảnh giác đứng dậy. Ngẩng đầu nhìn lại thấy thiếu niên kia lần tường chậm chậm đi đến. Ánh trăng màu bạc xuyên qua cửa sổ phác họa bóng dáng thiếu niên như người trong tranh.

“Hồ tiên?”

Thiếu niên gọi nàng như vậy.

Rõ ràng hẩn như vậy mới càng giống hồ tiên. Tiểu Lan than thở trong lòng. Thấy hẩn sờ soạng bốn phía, đi dè dặt cẩn thận, Tiểu Lan nhìn mà kinh hãi, dứt khoát xuống giường đỡ lấy thiếu niên: “Khuya khoắt cậu còn đi đâu vậy? Tìm nhà xí à? Ra cửa queo phải.”

Thiếu niên bật cười: “Không, ta nghe thấy cô kêu.”

“Không có gì.” Tiểu Lan thuận miệng bịa chuyện, “Chỉ là nửa đêm soi gương, kinh ngạc với khuôn mặt xinh đẹp của bản thân thôi.”

Thiếu niên hiển nhiên không tin lời nàng nói. Hẩn nắm lấy tay nàng, sờ dần lên trên, chạm vào má nàng, mũi, sau đó là cái trán, đầu ngón tay dính mồ hôi lạnh còn sót lại trên trán nàng, thiếu niên kiêu ra: “Gặp ác mộng à.”

Tiểu Lan không biết sao lại cứ để hẩn giở trò sờ soạng mình mấy lần như vậy, sau đó hẩn vươn tay chạm vào đỉnh đầu nào, vuốt ve tóc nàng: “Tĩnh là tốt rồi.”

Khi nàng mới vào sư môn, còn chưa quen được cảnh tượng bị lang yêu tấn công, sư phụ cũng xoa đầu nàng như vậy, cũng từng nói với nàng những lời y như vậy.

Giống như buổi sáng hôm nay nàng không cự tuyệt được yêu cầu của thiếu niên, lúc này Tiểu Lan cũng tài nào đẩy tay hẳn ra được.

Nàng sững sờ nhìn thiếu niên, cảm thấy so với vừa rồi, hiện giờ mới giống ác mộng, một cơn ác mộng khiến nàng nhận ra mình lại tiếp tục đi vào vết xe đổ.

Nàng nghĩ, có lẽ là nàng đã điên rồi.

“Này, cậu có ngửi thấy mùi lan Vọng Xuân ngoài cửa sổ không?”

Thiếu niên thu tay: “Có.”

“Trước kia mỗi khi lan Vọng Xuân nở, người trong lòng ta đều sẽ thối cho ta nghe một khúc ‘Loạn Lưu Niên’. Ta sẽ hát theo tiếng sáo của người, năm nay Vọng Xuân mở muộ, nhưng tối nay vừa khéo hoa nở đẹp, cậu thối cho ta một khúc ‘Loạn Lưu Niên’ đi, ta hát cho cậu nghe.”

“Loạn Lưu Niên?” .

Mắt Tiểu Lan sáng lên: “Cậu từng nghe rồi sao?”

Thiếu niên lắc đầu: “Chưa từng nghe, ta có lẽ sẽ không.”

Tiểu Lan cũng không chờ hẳn giải thích, cầm cây sáo đặt vào trong tay thiếu niên: “Ta hát cậu nghe trước, sau khi nhớ giai điệu thì bắt đầu hòa với lời hát của ta.” Không để thiếu niên cự tuyệt, Tiểu Lan ngồi đối diện thiếu niên, bắt đầu hát. Nàng không nhớ đã bao lâu rồi mình không hát bài này, nhưng cho dù bao lâu đi chăng nữa, nàng vẫn sẽ nhớ được làn điệu này, vĩnh không quên.

Sự phụ. Cũng sẽ không thể quên.

Có điều đêm nay Tiểu Lan hát đến khàn cả giọng vẫn không nghe thấy thiếu niên hòa cùng lời hát của nàng. Chỉ có lan Vọng Xuân ngoài cửa sổ

cô đơn tỏa hương suốt đêm.

Sắc trời sáng dần, Tiểu Lan không hát nổi nữa.

“Vì sao không hòa?” Nàng hỏi.

Ngón tay thiếu niên nhẹ nhàng vuốt ve thân sáo: “Ta. Không hòa được.” Hắn có chút áy náy cong khóe môi, “Ta có lẽ không quá thông thạo âm luật.”

Hắn không thông thạo âm luật ư. . .

“Chúng ta xuống núi đi.” Tiểu Lan cười cười, giọng đã khàn khàn, “Phải nhanh chóng sửa lại cái hộp đấy.”

Tiểu Lan đứng dậy, không hiểu sao lại thấy đầu choáng váng. Thiếu niên ngồi ở bên cạnh theo bản năng đỡ nàng. Tiểu Lan không nghĩ nhiều, ra ngoài múc nước rửa mặt. Chỉ để lại thiếu niên sững sờ một mình ngồi trong phòng, có vài phần thất thần.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Suốt dọc đường xuống núi hai người đều im lặng, thiếu niên không nói, Tiểu Lan cũng không hề mở miệng. Trong không khí yên tĩnh như vậy, bất cứ một âm thanh nào cũng đủ để khiến người ta chú ý.

Tiểu Lan bỗng ngừng bước, thiếu niên nắm vạt áo nàng đâm vào lưng nàng: “Xin lỗi.”

“Suýt.” Về mặt Tiểu Lan cảnh giác, nàng để thiếu niên nắm vào cánh khô bên đường, “Phía trước có chút kỳ quái, ta đi trước nhìn xem, cậu đợi ở đây.”

Thiếu niên đang im lặng về mặt bỗng trở nên hoảng loạn: “Nguy hiểm sao?”

Câu hỏi này không nhận được câu trả lời, Tiểu Lan đã sai bước đi mất. Hắn đứng tại chỗ, túm dây mây, các đốt ngón tay có chút trắng. Hắn không nên như thế này. Trong đầu thiếu niên xuất hiện một vài hình ảnh rời rạc lung tung giống như đèn kéo quân. Hắn không thấy rõ, nhưng hắn biết, hắn không nên như thế này. . . Mắt mù, gầy yếu, cần người bảo vệ, hắn không nên như thế, hắn.

Trong đầu càng ngày càng nhiều hình ảnh hiện lên, nhưng lại vụt mất quá nhanh, hắn không bắt được. Thế nhưng bóng tối trước mắt lại giống như màn che bị kéo ra, có gì đó mờ mờ ảo ảo tiến vào tầm nhìn của hắn, đường nhỏ lát đá, dây mây khô héo ven đường.

“Hồ tiên” xuất hiện ở chỗ rẽ trước mặt

“Chỉ là một con Trư yêu nho nhỏ cũng dám đặt bẫy muốn ăn ta!”

Hắn thấy tay cô gái áo tím một con lợn rừng màu đen không ngừng kêu gào: “Ta dù yếu đi cũng không đến mức bị người ăn đâu, ở đâu tới thì cú về đó đi!” Nàng mắng xong vung tay ném đi, con lợn kia bị nàng ném thẳng vào trong hồ băng.

Tiểu Lan vỗ vỗ tay, nghĩ rằng chờ nàng sửa xong pháp khí, sẽ bắt hai con yêu quái lợi hại giết gà dọa khỉ.

“Đi thôi.” Xử lý xong, Tiểu Lan quay đầu, lại thấy ánh mắt thiếu niên sáng quắc nhìn mình. Trong phút giây ấy, Tiểu Lan gần như đã cho rằng mắt thiếu niên đột nhiên có thể nhìn thấy rồi. Nàng nắm tay thiếu niên, “Mắt cậu hôm nay nhìn rất có thần đấy.”

Thiếu niên im lặng một chút, chỉ nhàn nhạt “Ừm” một tiếng.

Đi tới trấn, tìm được cửa hàng nhỏ sâu trong ngõ hẻm, Tiểu Lan không khách khí gõ cửa: “Trúc Lâm! Ra đây mau!”

Cánh cửa mở ra, một tiểu đồng mặc áo xanh đứng bên trong. Tiểu Lan nhíu mày: “Sư phụ con đâu? Hôm qua hắn nói chắc như đinh đóng cột là đã sửa xong pháp khí, trong vòng mười năm cũng không hỏng, hôm nay lại đã hỏng rồi đây này! Đây là bùa hộ mệnh của ta, sao có thể đùa được? Lôi hắn ra đây cho ta.”

Tiểu đồng áo xanh mặt vô cảm trả lời: “Sư phụ buổi sáng hôm nay lại bỏ trốn cùng một cô nương rồi.”

Khóe miệng Tiểu Lan giật giật. Năm năm trước khi sư phụ qua đời có thu thêm một đồ đệ. Sư đệ này của Tiểu Lan thiên phú cực cao, nhưng chẳng bao giờ làm việc nghiêm chỉnh, chỉ thích mò mẫm nghiên cứu thiên môn pháp khí. Thôi thì thích nghiên cứu thì cứ nghiên cứu đi, tốt xấu gì

cũng coi như có bản lĩnh. Nhưng sở thích thường xuyên bỏ trốn với con gái thì quả thật khiến người ta phải đau đầu

“Lần này hẳn muốn bỏ trốn mấy ngày?”

“Người nói cô nương lần này rất dễ lừa, đại khái ngày mai sẽ trở về.”

Tiểu Lan không chút khách khí kéo thiếu niên vào sân: “Đêm nay ta ngủ ở đây, chờ hẳn ngày mai trở về.”

Nhà Trúc Lâm rất lớn, Tiểu Lan ngủ một phòng, thiếu niên ngủ một phòng khác. Thấy vẻ mặt thiếu niên ba phần bất mãn, bảy phần bất an, Tiểu Lan cười hẳn: “Muốn ở với ta đến vậy cơ à? Chẳng lẽ cậu thích ta rồi?”

Thiếu niên ngẩn ra, lập tức cười khê: “Ta không biết.”

Hắn luôn cái gì cũng không biết, không rõ, không nhớ. Tiểu Lan đã quen với cách trả lời đó của hắn.

Tiểu Lan cho rằng sau khi tìm nhầm nhiều người như vậy thì dù lại thấy một người có điểm tương tự Mộ Hàn, nàng sẽ có thể lạnh nhạt hơn trước. . . Nhưng không.

Ban đêm, nàng rửa mặt chải đầu xong nghe tiếng lá trúc bị gió thổi trong sân, nhớ đến vẻ mặt bất an của thiếu niên ban sáng, Tiểu Lan không tài nào ngủ được. Trằn trọc không yên một lúc lâu, cuối cùng nàng vén chăn khoác áo, đi đến trước cửa phòng thiếu niên.

Hắn có lẽ không phải Mộ Hàn, nhưng bởi vì hắn có chút tương tự với Mộ Hàn, cho nên nàng không thể để kệ hắn bất an.

Bồi hồi hồi lâu, cuối cùng Tiểu Lan gõ cửa phòng thiếu niên. Nghĩ đến thiếu niên không nhìn thấy, nàng cũng không đợi, lập tức đẩy cửa phòng đi

vào. Thiếu niên vừa tắm xong, trên người hơi ẩm. Hắn chỉ mới kịp mặc quần, ngay cả áo trong còn chưa kịp khoác.

Hắn sững sờ đứng bên bình phong, nhìn Tiểu Lan.

Tiểu Lan cũng sững sờ nhìn hắn.

“Ta.” Thiếu niên mở miệng, lại không biết dưới tình huống này hắn nên nói gì, đành phải xoay người tạm thời buộc đai quần lại trước. Vừa thắt xong đai lưng, một đôi tay lại gần như mãnh liệt xoay người hắn lại.

Nàng túm lấy eo hắn, mắt sáng quắc nhìn ngực hắn.

Thiếu niên đỏ mặt: “Không thể. . . Không thể. . .” Không thể cái gì, hắn nghĩ mãi cũng không nghĩ ra.

“Cậu.” Tiểu Lan run rẩy đưa tay ra xoa ngực hắn, tới vết sẹo màu lam gần trái tim, “Đây là cái gì?”

Nghe thấy câu hỏi hoàn toàn nằm ngoài dự đoán, thiếu niên hơi sững sốt. Hắn cúi đầu nhìn vết sẹo trên ngực mình, lại nhìn Tiểu Lan đang cực lực đè nén cảm xúc. Nàng dường như đang vô cùng sợ hãi, giống như nếu câu trả lời của hắn mà không phù hợp với kỳ vọng của nàng, sẽ đẩy nàng xuống vực sâu vạn trượng. Trong đầu hắn càng ngày càng nhiều hình ảnh, nhưng rối như tơ vò khiến hắn không tài nào bắt được.

“Ta không biết.” Hắn chỉ có thể chán nản lắc đầu.

“Ta biết.” Tiểu Lan run rẩy vuốt ve vết sẹo kia: “Là vết thương do bị lưỡi xà yêu đâm vào, màu lam.”

Thiếu niên im lặng, Tiểu Lan bỗng ngẩng đầu nhìn hắn, không để ý vì sao mắt hắn đột nhiên có thể nhìn thấy, cũng không để ý tư thế của bọn họ

bây giờ mờ ám đến nhường nào, nàng chỉ căng thẳng, nhẹ giọng hỏi hẳn, “Cậu là Mộ Hàn. Cậu là người ta muốn tìm.”

Vậy ư?

Thiếu niên đè nén nghi vấn, nếu nàng mong là vậy, vậy cứ cho là phải đi. . .

Hắn thậm chí hi vọng mình thật sự là người kia

Hốc mắt Tiểu Lan bỗng dựng đỏ lên: “Sự phụ.” Nàng gần như dè dặt ôm eo hẳn, đầu tựa vào ngực hẳn, gò má nhẹ nhàng áp lên vết thương trên ngực hẳn, “Sự phụ.”

Nước nở như động vật nhỏ bị bắt nạt.

Lần này rốt cuộc nàng đã tìm đúng rồi.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Ngày hôm sau, Trúc Lâm vẫn chưa về. Dựa theo tình hình này thì cũng không biết khi nào hãn mới về.

Tiểu Lan bất đắc dĩ, đành phải đưa thiếu niên về núi trước. So với khi xuống núi im lặng, trên đường trở về Tiểu Lan nói suốt cả đường. Nàng bắt đầu quy hoạch về sau phải sống cùng hãn thế nào, thậm chí còn không thèm hỏi thiếu niên vì sao mắt hãn đột nhiên nhìn thấy được. Nàng chỉ đắm chìm trong niềm vui tìm được sư phụ.

Cuối cùng khi tới gần tiểu viện trên núi, thiếu niên dừng bước, hỏi nàng: “Nếu. Ta không phải là sư phụ cô thì sao? Bằng vào vết sẹo ngay cả ta cũng không biết vì sao có, sao cô xác định ta chính là sư phụ cô?”

Nụ cười trên mặt Tiểu Lan hơi cứng lại, nội tâm mờ mịt bị che lấp bởi hưng phấn đã rách một góc.

“Hãn không phải sư phụ con đâu.”

Giọng nói trầm ổn từ trong sân truyền ra.

Tiểu Lan ngẩn ra, còn chưa kịp nhận ra là ai, đã thấy một luồng sáng vàng bắn tới, trói chặt lấy thiếu niên. Tiểu Lan kinh hãi, tập trung nhìn lại, sửng sốt: “Sư thúc Tùng Hòa.”

Người tới chính là chương môn hiện nay của Thanh Lam. Năm tháng không để lại quá nhiều dấu vết trên mặt Tùng Hòa, hãn chỉ nhận nhạt liếc

nhìn Tiểu Lan một cái, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, dây vàng trói chặt thiếu niên bỗng dưng sáng rọi nóng lên, thiếu niên lập tức phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

“Người làm gì vậy!” Tiểu Lan hoảng sợ, “Mau thả cậu ấy ra!”

“Phước Yêu Tác chỉ trói yêu vật, con đúng là càng lớn càng không có khôn. Trăm năm qua nhận nhầm đám phàm phu tục tử thành sư phụ không nói, hiện giờ ngay cả yêu vật cũng nhận nhầm. Thật sự nên tế ba chén rượu trắng nhận tội với sư phụ con đi.

“Yêu quái!” Tiểu Lan ngạc nhiên, quay đầu nhìn thiếu niên sắc mặt tái nhợt bị dây trói yêu trói lại, “Không thể nào, pháp khí trong người con. . . .”

Pháp khí của nàng. Quả thật đã hỏng từ ngày thiếu niên tới, ngày hôm trước sửa rồi nhưng không hiểu sao lại hỏng. Lúc trước nàng chưa từng nghĩ tới khả năng này, hiện giờ Tùng Hòa nhắc tới, nàng mới nhớ, dưới yêu khí quá mạnh, pháp khí của nàng sẽ bị áp chế.

Tiểu Lan vẫn là không tin: “Không đúng, vết thương trước ngực cậu ấy màu lam, chỉ có vết thương sư phụ bị xà yêu đâm mới có thể là màu lam.”

“Nếu vết thương trước ngực hẳn thật sự là vết thương trước ngực sư phụ con, vậy tại sao khuôn mặt hẳn lại không có điểm nào giống sư phụ con!” Tùng Hòa hừ lạnh, “Còn nữa, dù sư phụ con bị thương nặng đến mức nào thì máu cũng là màu đỏ, miệng vết thương sao có thể là màu lam.”

“Lưỡi xà yêu là màu lam.” Giọng Tiểu Lan dần yếu đi.

Nàng sao lại quên, người lúc trước bị bị thương ở ngực cũng không chỉ có mình sư phụ, xà yêu kia cũng bị sư phụ đâm vào ngực phong ấn, máu xà yêu kia là màu lam, vết thương của hẳn đương nhiên cũng. . . .

Sắc mặt Tiểu Lan bỗng dựng trắng bệch.

Nhưng khi nhìn thấy làn da thiếu niên trong Phược Yêu Tác bắt đầu nứt ra, máu màu lam chảy xuống.

Hắn không phải sư phụ . . .

Tiểu Lan giật mình, hắn là xà yêu giết sư phụ.

Nàng sửng sờ nhìn thiếu niên bởi vì đau đớn mà thân thể bắt đầu cuộn lại theo bản năng. Hắn nhìn nàng, trong đôi mắt đen láy chứa đầy đau đớn. Giọng Tiểu Lan còn bất ổn hơn khi nhìn thấy vết sẹo: “Người là yêu quái?”

“Ta không biết.” Thiếu niên đau đến phát run, “Ta quên rồi.”

Bất lực như vậy.

“Trên đời này chỉ có xà yêu bị sư phụ con phong ấn là có máu màu xanh, con còn không chịu tin?” Tùng Hòa tức nói, “Hôm nay ta phải chém chết nó, để nó hóa thành nguyên hình cho con xem!”

Nói xong, Tùng Hòa rút ra hàn kiếm, sát khí trên thân kiếm tỏa ra, vung lưỡi kiếm chém về phía thiếu niên.

Trước khi kịp phản ứng Tiểu Lan đã bỗng xông tới đẩy Tùng Hòa, trường kiếm vừa khéo cắt đứt Phược Yêu Tác, thiếu niên được tự do, Tiểu Lan hét lớn một tiếng: “Chạy đi!”

Có thể là bản tính trời sinh, thiếu niên trong chớp mắt liền biến mất.

Tùng Hòa giận dữ, chất vấn Tiểu Lan: “Con có biết kẻ mình vừa thả chính là yêu quái trăm năm trước đã giết sư phụ con không!”

Tiểu Lan im lặng.

“Con cũng biết sau lần này, nếu muốn tìm cơ hội giết xà yêu là không có khả năng không!”

Nguyên hình của xà yêu đao thương bất nhập, năm đó dù xà yêu bị phong ấn, nàng cũng không thể tách nổi vảy của nó ra. Cơ hội để hãm hóa thành nguyên hình trong lúc nguyên khí bị hao tổn như thế này thật sự quá ít.

“Con biết lần này mình đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào không!”

Tiểu Lan cắn răng, nàng biết, những điều sư thúc nói, trong lòng nàng đều biết. Nhưng cứ nghĩ đến khuôn mặt tươi cười ôn hòa giống hệt Mộ Hàn của thiếu niên thì dù lý trí kiên quyết muốn nàng giết hẳn, thì trái tim nàng vẫn không thể nào làm theo.

Tùng Hòa tức đến cắn răng, cuối cùng lại bại bởi sự im lặng của Tiểu Lan. Hắn phẩy tay áo bỏ đi: “Con quả thật đã hết thuốc chữa rồi.”

Năm đó xà yêu hại chết sư phụ mà bây giờ nàng lại còn cứu xà yêu. Hóa ra chỉ cần có một chút tương tự với Mộ Hàn cũng đủ để nhiễu loạn lòng nàng đến mức này sao, nàng quả đúng là. Hết thuốc chữa.

Buổi chiều Tiểu Lan soi gương đồng chải đầu, thiếu một người, tiểu viện dường như yên tĩnh đến mức nàng có chút không quen.

Nàng nhìn mình trong gương đồng ngẩn người, nhìn đôi mắt vô thần của mình, bỗng nhiên nghĩ đến hồi nhỏ sư phụ giúp nàng chải đầu, nói tóc mái nàng để quá dài. Người nói đồ đệ của người có một đôi mắt sáng trong trẻo nhất trên đời, xinh đẹp giống ngôi sao như thế thì nên khoe ra cho người ta nhìn chứ không phải che giấu như vậy.

Nhưng dường như nàng đã phụ sự nhắc nhở của sư phụ rồi, trong mắt nàng có quá nhiều bụi. . .

Tiểu Lan cầm lược chải đầu, khi chải đến đuôi tóc trong đầu lại bỗng dừng nhớ tới một câu nói. . .

“Đôi mắt sáng ngời.”

Thiếu niên nói người hãn muốn tìm có đôi mắt sáng ngời.

Nàng thất thần đặt lược lên bàn trang điểm. Trong đầu Tiểu Lan đột nhiên bỗng xuất hiện càng nhiều chi tiết, ví dụ như ngày đó nàng hát ‘Loạn Lưu Niên’ một đêm, khi đứng dậy thiếu niên đã đỡ nàng. Nếu khi đó hãn không nhìn thấy thì sao có thể đỡ được nàng.

Sau. Sau tối đó, hãn đã nhìn thấy được rồi.

Sau khi nghe xong ‘Loạn Lưu Niên’ hãn đã bắt đầu khôi phục thị lực, hơn khi trả lời câu hỏi của nàng cũng chậm hơn lúc trước. Khi ấy trong đầu hãn nhất định là đang suy nghĩ điều gì đó.

Tiểu Lan cố gắng nhớ lại những chi tiết trong quãng thời gian sống chung. Nàng chỉ hận thiếu niên biểu lộ cảm xúc quá ít, chỉ có ôn hòa mỉm cười và câu trả lời “Ta không nhớ” ngàn lần như một.

Hãn không nhớ được gì, chỉ nhớ muốn tìm người, nhớ không được chết.

Trong đầu nàng lục lại ký ức trăm năm nước, nàng như phát điên cầm kiếm chém lên xà yêu đã bị phong ấn, nàng khóc kêu xin sư phụ đừng bỏ nàng lại, xin sư phụ hãy sống sót, xin sư phụ quay về.

“Ta muốn sống sót, ta muốn đi tìm một người.”

Tiểu Lan bỗng dừng đứng dậy, buộc tóc liền chạy ra ngoài.

Nhưng khi nàng vừa mở cửa ra, lại ngạc nhiên ngăn người. Thiếu niên mặc áo đen ngồi ở cửa. Thấy nàng đột nhiên mở cửa, hãn dường như cũng

hoảng hốt. Hấn đứng dậy, có vài phần lúng túng: “Ta nhớ ra vài thứ, đứt quãng không quá hoàn chỉnh, nhưng ta biết ta không phải yêu quái.” Hấn nhìn chăm chăm Tiểu Lan nói hết sức trịnh trọng, “Ta nhớ được tên của ta, ta tên Mộ Hàn.”

“Con biết.” Tiểu Lan rốt cuộc không kìm nén được cảm xúc nhào vào trong lòng Mộ Hàn, “Con biết, con biết, con biết! Người là Mộ Hàn, người là sư phụ, người là, người là.” .

Người là người thân nhất, là người rất rất quan trọng của nàng.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Lời Cuối Sách

“Ta lại nhớ ra một chút.”

Uống trà xong, Mộ Hàn bỗng nhiên nói: “Sau khi ta bị xà yêu nuốt vào trong bụng coi như đã chết, nhưng sau lại bắt đầu tranh đoạt thân thể với hồn phách xà yêu.”

Tiểu Lan chớp mắt nhìn hẳn: “Điều này cũng có thể sao.”

“Ừ, sau đó ta thăng. Hiện thân thể ta đang dùng là thân thể hẳn.”

Tiểu Lan không nói gì, nhưng thấy ngón tay Mộ Hàn lướt qua những vết khắc trên bàn, “Chẳng phải đã nói ta nhớ ra một chút thì con sẽ kể cho ta nghe về một người tìm nhằm sao. Nào, mau nói xem, người thứ hai mươi lăm sao lại nhận nhằm?”

Tiểu Lan bĩu môi, ngồi xuống bên cạnh: “Tiểu Hầu gia ấy rất tham ăn, vương phủ bị hẳn ăn đến cạn kiệt.”

“Ta ăn nhiều lắm sao?”

“Đúng vậy!”

“Ta ăn nhiều như vậy, hồ tiên còn muốn nuôi ta không?”

“Đập nồi bán sắt cũng phải nuôi!”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1

“Bùm!” một tiếng, nước bắn lên như đóa hoa thủy tiên nở, hồ nước ùng ục không ngừng.

A Dung ngồi bên bờ giặt quần áo, coi như không nhìn thấy. Một lát sau, một chàng trai mặc áo xanh từ giữa hồ nước trong vắt nổi lên, theo sóng nước dập dờn dần dần bị đẩy đến bên bờ, vừa khéo dừng lại bên cạnh A Dung. Hắn quỳ xuống, khàn khàn ho hai tiếng.

A Dung đưa mắt nhìn sườn mặt người đó, là một chàng trai tuấn tú. Nàng vừa vắt quần áo vừa hỏi: “Còn sống à.” Chàng trai gian nan thở dốc. A Dung khoan thai nói, “Người tự sát hay là bị giết vậy?”

Chàng trai ho khan hai tiếng, tiếng nói cực kỳ khàn: “Bị giết.” Nói hai chữ này dường như đã rút hết sức lực toàn thân hắn.

A Dung gật đầu: “À, vậy thì xong rồi, người đợi chút, để ta xem có thể cứu được người không.” A Dung vớt quần áo lên, vắt mấy cái.

Chàng trai ho rũ rượi. Nước từ quần áo trong tay A Dung bắn khắp mặt đất, bắn cả lên mặt chàng trai. Cuối cùng, không biết hắn không chịu được đau đớn thân thể, hay là không chịu được kích thích trong lòng, trợn mắt hôn mê.

A Dung quay đầu nhìn hắn, thở dài: “Ai dà, người phải chờ ta tới cứu người chứ! Sao không cố chống chịu thêm một lát.” A Dung nhìn chung quanh một lượt, “Thôi thì đào hố chôn vậy, trời nóng thế này, thi thể ngâm nước nhanh thối rữa lắm. . .

Nơi A Dung ở tên là Tuyệt Tình Cốc, phía tây cốc là vực Tuyệt Tình. Cái vực này cực cao, người rơi xuống không ai sống sót nổi. Hơn nữa trong Tuyệt Tình Cốc có mê trận tự nhiên, người bình thường không tài nào vào nổi. Đây chính là địa điểm tốt để người giang hồ tự tử, âm mưu ám hại người khác. Chỉ có điều. . .

Khổ mỗi A Dung.

Bắt đầu từ ba trăm năm trước, khi linh thức của A Dung hóa thành hình người, nàng đã luôn sống ở trong cốc. Hàng ngày nấu nước nấu cơm, giặt quần áo rửa bát, tất cả đều dựa vào cái hồ duy nhất trong cốc. Ba trăm năm qua, bên trên nhảy vực, vớt xác, tự tử, những người đó thì được chết một cách thoải mái, nhưng lại mang đến cho A Dung vô số phiền não. Nàng thành người vớt xác, đào đất, đắp mộ, chôn những kẻ chết trong cốc mà chẳng được xu mai táng phí nào! Tưởng đây là đất chùa chắc?

Nghĩ đến đây A Dung lại tức giận, vì thế xới cho mình thêm một muôi cơm thật đầy, vực thật nhiều rao đại xào vào miệng, nhai nhồm nhoàm.

Nhưng chàng trai mới chôn sáng nay nhìn cũng không tệ, nàng thừa dịp thân thể người này còn ấm đã sờ mó đôi chút. Nghĩ đến chuyện mình không lỗ, nàng cười tà ác, chợt nghe mấy tiếng đập cửa rất nhỏ. A Dung hốt hoảng, tưởng mình nghe lầm, sau khi xúc thêm vài miếng cơm tiếng đập cửa nhỏ bé yếu ớt lại vang lên.

A Dung miệng ngậm cơm lẩm bẩm: “Nửa đêm nửa hôm quý đại gia đến gõ cửa à?” Mở cửa ra lại không thấy người. A Dung phui tay định đóng cửa, bỗng nhiên một cái tay lạnh lẽo túm chặt cổ chân của nàng. A Dung cúi đầu nhìn, mặc dù to gan như nàng cũng sợ đến mức giật thót.

Một người toàn thân ướt đầm quỳ rạp trên mặt đất, dưới ánh nến yếu ớt không thấy rõ thứ ướt trên đường đằng sau hẳn là nước hay là máu sền sệt. Người này bị tóc che hết mặt, giống nhau cố hết sức ngửa đầu nhìn

nàng, phát ra tiếng nói sau khi cổ họng bị xé rách: “Cô nương, cứu.
Mạng.”

“Quý ở đâu ra vậy! Muốn chết à!”

Sau khi hết khiếp sợ A Dung xoay người, túm tóc con quỷ đó đang định đánh cho mấy phát, chợt thấy khuôn mặt này hình như hơi quen. Nàng nhìn một lát, giật mình kinh ngạc nói: “Ai nha, người xác chết vùng dậy à.” Người này đúng là anh chàng đẹp trai nàng mới chôn sáng hay, hẳn không những không chết mà còn bò từ trong mộ ra?

Hắn túm chặt cổ chân A Dung không buông, giống như túm được một cọng rơm cuối cùng: “Cô nương.” Nói xong, hai mắt lại trợn trắng, hôn mê bất tỉnh.

A Dung ngồi xổm xuống, đưa tay thử hô hấp của hắn, kinh ngạc nói: “Hóa ra là còn sống thật này.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Trăm năm trước, ngoài nghề vớt xác A Dung còn kiêm luôn cả đại phu. Nàng còn tốt bụng quan tâm, chữa trị cho những người rơi xuống vực mà không chết ngay. Nhưng cuối cùng nàng phát hiện, những người này đều sống không được bao lâu lại chết. Nàng thật sự thất vọng, thế cho nên không bao giờ nữa cứu người, chỉ phụ trách đào đất chôn xuống là xong chuyện.

Nhưng A Dung không ngờ, đời nàng lại thấy được kỳ tích ở Tuyệt Tình Cốc này!

Người đàn ông này sống sót.

Nhìn lồng ngực hãn phập phồng yếu ớt, A Dung tò mò áp tai lên lồng ngực hãn, nghe thấy bên trong có tiếng tim đập yếu ớt nhưng đều đặn. Nàng nhắm mắt, người sống. Thật tốt.

“Cô nương.” Giọng nói khàn khàn lại vang lên, “Cô đang?”

“Thực hiểm có.” A Dung ngẩng đầu, ánh mắt phát sáng nhìn hãn, “Thế mà người lại sống được cơ đấy!” Tuy mấy ngày nay hãn vẫn luôn trong trạng thái hôn mê. A Dung vỗ ngực hãn: “Kêu vài tiếng nghe coi.” Chàng trai bị nàng vỗ ho sặc sụa. A Dung vò đầu: “Ai da, xin lỗi, phần khởi quá không khống chế được lực, người chờ chút, ta bưng thuốc cho người.”

Nàng đỡ chàng trai ngồi dậy, đưa thuốc tới bên miệng hãn nói: “Này, người đã tỉnh rồi ta không cần dùng miệng mớm nữa, tự uống đi.”

Nghe nàng nói vậy, chàng trai vừa bình tĩnh lại lập tức kích động: “Cái. . . . khụ khụ gì!”

“Này này, đừng nóng đừng nóng. Từ từ nói.” A Dung tri kỷ giúp hẳn vỗ lưng, chàng trai đẩy nàng ra, “Cô, cô nương. Trong sạch, sao có thể bị hủy bởi tại hạ.”

“Đâu có hủy, chẳng phải chỉ là chạm môi thôi sao, không có gì to tát cả.” A Dung cười nói, “Đã nhiều năm vậy rồi, cuối cùng Tuyệt Tình Cốc của ta cũng có người sống tới, ta rất vui. Nào, nói ta nghe tên của người, ta muốn khắc người lên trên người ta, làm kỷ niệm.”

Chàng trai giật mình, hoàn toàn choáng váng. Đúng là một cô gái kỳ lạ! Khắc tên chàng trai mình cứu lên trên người, thật. Hào sảng. “Tại hạ tên Phó Trường Ca, khụ, đa tạ cô nương giúp đỡ. Chỉ là, thân thể da tóc là cha mẹ ban cho, cô nương hãy trân trọng bản thân.”

A Dung tiến sát tới, cẩn thận quan sát hẳn, “Người nói vậy là đang quan tâm ta sao?”

Vì quá gần nên hơi thở của hai người như hòa vào nhau, má Phó Trường Ca ửng hồng, trợn mắt, nói: “Cô. Cô nương xin hãy tự trọng.” Hẳn cố giơ tay lên, nhận lấy chén thuốc trong tay A Dung, kéo giãn khoảng cách giữa hai.

Hết chén thuốc, A Dung nhận lấy chén, bình luận: “Cổ hủ.”

Hẳn nhắm mắt, giả bộ như không nghe thấy, cho đến khi A Dung ra ngoài, hẳn mới mở mắt ra, tai nóng bừng. Hẳn không biết mình đã hôn mê bao nhiêu ngày, nhưng nhìn vừa rồi cô nương kia dìu hẳn thành thạo như vậy, xem ra nàng đã chăm sóc hẳn không ít.

Những ngày qua đều dùng miệng mớm thuốc.

Hắn nhắm mắt lại, cảnh cáo chính mình đừng tiếp tục nghĩ nữa.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cô gái tên A Dung, là Yêu tinh.

Là một cây đa yêu 300 tuổi. Ngày đầu tiên Phó Trường Ca chống cây gậy nghe nói làm từ tóc A Dung đi ra cửa đã trông thấy A Dung nằm trên cành cây đa rắn chắc, cầm con dao nhỏ khắc từng nét tên hắn. Hắn lập tức cảm thấy lúc trước mình quả thực đã nghĩ quá oan cho người ta.

“A Dung cô nương.” Hắn đứng dưới cây gọi nàng, “Đa tạ ân cứu mạng, chỉ là Trường Ca có chuyện quan trọng phải làm, không thể không đi. Sau này.”

Hắn còn chưa dứt lời, A Dung nghiêng người từ trên cây nhảy xuống, đáp xuống bên cạnh hắn, mở to đôi mắt long lanh như nước nhìn hắn: “Thương thế của người còn chưa lành hết đã muốn đi? Chuyện gì quan trọng vậy?”

“Cái này. Thứ cho tại hạ không tiện nói ra. Những ngày qua đa tạ cô nương. . .”

A Dung không đợi hắn nói xong ngắt lời hắn: “Không được, ta cứu người người còn chưa báo ân mà.”

Phó Trường Ca sững sờ: “Phải, cho nên ta nói sau này.”

A Dung lại ngắt lời hắn: “Sau này? Tuyệt Tình Cốc này chỉ có thể nhảy từ vực Tuyệt Tình xuống mới vào được. Nếu người ra khỏi cốc, sau này muốn báo ân lại phải nhảy vực tiếp sao? Lần sau người té chết ta còn

phải đào mộ chôn người sao. Giao dịch này không có lời, ta không làm. Người phải báo ân ngay bây giờ.”

Phó Trường Ca bị lý sự của nàng làm cho bó tay, giật mình hồi lâu mới nói: “VẬY xin hỏi hiện giờ cô nương có gì muốn sai sử tại hạ, tại hạ.”

“Vết thương trên người người còn chưa lành mà.” A Dung đảo mắt, ném một chậu quần áo bên cạnh vào lòng hăn, “Người mệt, hôm nay hãy theo ta ra bờ hồ giặt quần áo đi.” Nói xong, tự mình quay lưng đi trước.

Đúng là không cho hăn cơ hội phản bác mà. Phó Trường Ca ghen hống, nhưng không thể nổi giận với A Dung, cuối cùng bất lực đi theo.

A Dung tung tăng vui sướng, cứ chốc chốc lại nghiêng đầu nhìn hăn, mắt sáng lấp lánh, giống như trông thấy có người ở đằng sau đi theo nàng nàng đã rất vui rồi. Cũng khó trách nàng như vậy, Phó Trường Ca một tay chống gậy, một tay ôm chậu quần áo. Dọc đường đi, trong sơn cốc im ắng lạnh lẽo, hăn đột nhiên có chút thương cảm, một cô nương sống mấy trăm năm ở nơi như thế này hăn là rất cô đơn.

“Phó Trường Ca, người nhanh chân lên xem nào!”

A Dung đứng ở bên cạnh hồ gào lên, đúng lúc đó đột nhiên một vật nặng rơi “Bùm” xuống nước. Bọt nước bắn tung tóe, Phó Trường Ca giật mình, cuống quít đi tới, chỉ thấy một thi thể đung đưa từ trong nước nổi lên.

“Ai da, hôm nay lại phải đào mộ rồi.” A Dung nói quá thản nhiên, Phó Trường Ca lại nhìn chằm chằm người trong hồ nước, đồng tử co rút lại, hăn quăng cả gậy lẫn chậu gỗ, lao thẳng xuống nước. A Dung sốt ruột, “Này! Vết thương của người còn chưa lành mà! Nước hồ lạnh lắm! Người cũng đừng giày vò mình thế chứ.”

Nàng nhắc cây gậy cũ đặt ở bên bờ thuận thực xuống nước vớt hai người.

Thật vất vả mới vớt được bọn họ lên, A Dung mệt đến mức đầu đầy mồ hôi, đang định quở trách Phó Trường Ca, đã thấy hắn đỡ ra, chuyên tâm ấn lồng ngực người nọ, miệng lo lắng hô: “Môn chủ! Môn chủ! Sao lại thế này!”

A Dung nhìn khuôn mặt trắng xanh của người kia, bĩu môi nói: “Chết rồi, đào hố chôn thôi, thời tiết nóng thế này để lâu thi thể sẽ thối đấy.”

Phó Trường Ca sao lại không biết người này đã tắt thở, sợ rằng đã chết từ trước rồi bị người ta vớt xác xuống. Hắn siết chặt nắm tay, trong lòng ôm kỳ vọng nhỏ nhoi quay đầu nhìn A Dung: “A Dung cô nương, cô cũng không phải là phàm nhân, cô có cách nào cứu người không?”

Có, lấy mạng đổi mạng, nhưng A Dung thật sự không cho rằng một kẻ xa lạ đáng để nàng làm vậy. Nàng quay đầu không nhìn ánh mắt thấp thỏm chờ mong của Phó Trường Ca, thản nhiên nói: “Không có.”

Phó Trường Ca lớn lên ở Trường Thanh Môn, Môn chủ đối với hắn ân trọng như núi, hôm nay. Phó Trường Ca cắn răng cố nén bi thương, A Dung liếc hắn vài lần, trong lòng có chút không đành lòng: “Chôn đi, nếu ông ta là người quen của người, ta sẽ chọn cho ông ta vị trí tốt.”

“Không chôn, Môn chủ sẽ không dễ dàng. . .”

A Dung khó hiểu: “Đây không phải vấn đề muốn hay không, sự thật rành rành trước mặt, ông ta không sống được đâu.” Nói xong, A Dung xoay người định kéo người nọ từ trong lòng Phó Trường Ca ra, “Ta có kinh nghiệm, để ta.”

“Bốp” một tiếng vang giòn giã đánh vào tay A Dung. A Dung khẽ giật mình, mu bàn tay trắng nõn hiện lên một mảng đỏ. Nàng sững sờ nhìn Phó

Trường Ca, tóc trên trán hắt làm cho A Dung không thấy rõ ánh mắt hắt, chỉ nghe giọng hắt lạnh như băng: “Cô là yêu quái, sao cô hiểu được.”

A Dung ngớ ra một lúc lâu: “Ta là yêu quái, nhưng ta thật sự biết cách chôn người chết mà.” Nàng đứng dậy, ôm lấy bàn tay bị đánh đỏ, có chút uất ức, “Không chôn thì thôi, có gì to tát đâu.”

Nàng cứ vừa đi vừa quay lại nhìn Phó Trường Ca vài lần, đi đến bờ hồ, nhật chậu gỗ bị Phó Trường Ca ném đi, bắt đầu giặt quần áo.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Đến tối, A Dung bưng cơm đốt đuốc đến bờ hồ tìm Phó Trường Ca. Hắn vẫn giữ nguyên tư thế y như lúc sáng. A Dung gọi: “Phó Trường Ca, ăn cơm đi.” Giọng điệu vẫn vui vẻ như thường.

Phó Trường Ca lúc này đã bình tĩnh lại, hắn nhìn về phía A Dung, hỏi: “Vị trí tốt ở đâu?”

A Dung nhướn miệng cười: “Người ăn cơm rồi ta sẽ dẫn người đi tìm.” A Dung đưa đồ ăn cho hắn, Phó Trường Ca đưa tay ra nhận. Nhờ ánh sáng từ cây đuốc, hắn trông thấy vết tím xanh vô cùng rõ ràng trên mu bàn tay A Dung. Hắn là người luyện võ, hôm nay ra tay có chút không kìm chế. Phó Trường Ca trong lòng áy náy: “Xin lỗi, hôm nay tại hạ đã mạo phạm.”

“Tâm trạng người không tốt, có thể hiểu mà.” A Dung xua tay, không thèm để ý. Phó Trường Ca không nhịn được ngẩng đầu nhìn nàng. Dưới ánh lửa, hàng mày của A Dung cong cong, từng lời từng chữ bưng bưng như đang nhảy nhót, giống hệt tính cách của nàng.

Cơm nước xong, A Dung cầm đuốc đi tìm chỗ chôn. Còn chưa đến nơi Phó Trường Ca đã cảm thấy âm khí vù vù thổi tới, còn loáng thoáng nghe được tiếng phụ nữ ngâm nga khúc hát nào đó. Phó Trường Ca vốn không tin quỷ thần, nhưng từ sau khi gặp A Dung, lại gặp tình cảnh này, hắn khó tránh khỏi có chút bồn chồn trong lòng.

A Dung cười nói: “Người sợ à? Chôn nhiều người, luôn có mấy người không chịu đi. Cô nương này thỉnh thoảng lại thích buổi tối ra ngoài hát một khúc. Người nghe xem có hay không?” Phó Trường Ca im lặng. Chỉ

chốc lát sau, tiếng hát biến mất, A Dung thở dài, “Nàng ấy nhất định đã phát hiện ra chúng ta tới rồi.”

Phó Trường Ca vừa quay đầu, trong lúc lơ đãng nhìn thấy nét cô đơn giữa hai đầu lông mày A Dung. Trong lòng không hiểu sao bỗng siết lại. A Dung kỳ thật. Rất sợ cô đơn.

Trèo lên một con dốc nhỏ, gió đêm chợt nổi lên, có cánh hoa màu trắng thổi qua trước mắt, ánh trăng chiếu vào cốc, Phó Trường Ca trông thấy vô số mộ phía dưới, trên mỗi phần mộ đều cắm một tấm bia gỗ. Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt mà hoảng hốt ngây người: “Đây. Tất cả đều là người rơi xuống sao?”

“Đúng vậy, số người chết trong mấy trăm năm qua đều tụ tập lại một chỗ, cũng coi như chuyện lạ.” A Dung cười hai tiếng, nhìn chung quanh: “Dưới kia chen chúc, chúng ta chôn ông ấy ở đây đi.”

Nàng một mình sống ở nơi chỉ có người chết . Bởi vì tuyệt vọng cho nên có vẻ vô cảm với chuyện này.

Phó Trường Ca im lặng đặt Môn chủ xuống, đào đất cùng A Dung. Hắn khâm phục kỹ thuật thuần thục của A Dung, nhưng trong lòng đồng thời lại dâng lên cảm giác chua chát, muốn đi lại nói không nên lời. Nàng đối tốt với hắn như vậy, thực ra vì trong lòng sợ hắn muốn rời đi mà thôi.

Nhưng hắn lại không thể không đi. Môn chủ gặp chuyện không may, Trường Thanh Môn nhất định sẽ hỗn loạn, tiểu thư vừa. Phó Trường Ca lập cho Môn chủ một cái bia thật tốt, nắm tay siết chặt rồi lại buông ra, cuối cùng mở miệng nói: “A Dung cô nương, tại hạ thật sự có chuyện quan trọng, ngày mai sợ là phải rời đi.”

“Được, người đi đi.” Không đợi hắn nói xong, A Dung liền ngắt lời hắn. Chỉ có điều câu trả lời lần này lại làm cho Phó Trường Ca lặng thinh thật lâu, ngay sau đó trong lòng trào lên rất nhiều áy náy. Hắn nhú chặt

lông mày, bỗng vén vạt áo, quì xuống, bái lạy A Dung, nói, “Ân cứu mạng cả đời khó quên, ngày mai sau khi rời cốc, đời này Trường Ca sợ khó có thể báo đáp ân tình của cô nương. . . .”

“Không sao không sao.” A Dung giống như thành thói quen ngắt lời Phó Trường Ca. Nàng giơ cây đuốc xoay người đi thẳng, bóng lưng yếu ớt khiến Phó Trường Ca bất giác siết chặt nắm tay.

“Phó Trường Ca! Đi thôi!” A Dung đi được một quãng liền vẫy tay với hẳn, “Hôm nay người ngâm nước, ta còn phải đổi thuốc cho người đấy!”

Giọng điệu vui vẻ giống như trong cuộc sống của nàng không hề có bi thương.

Hôm sau.

Tối hôm qua trước khi đi ngủ A Dung đã nói sáng sớm sẽ đưa hẳn ra khỏi cốc. Thế nhưng chờ đến khi mặt trời lên cao A Dung vẫn chưa ra. Phó Trường Ca đợi đến mức sắp không chịu nổi, đang định vào giục, cửa lại đột nhiên mở ra. A Dung thay bộ quần áo vải thô thường mặc thành một chiếc váy dài xanh nhạt.

Phó Trường Ca hơi giật mình, cảm thấy ánh mặt trời hôm nay chiếu lên người A Dung dường như hơi kỳ lạ, lại khiến hẳn cảm thấy. A Dung, xinh đẹp như yêu tinh. Đúng rồi, nàng vốn chính là yêu tinh mà. Phó Trường Ca ho một tiếng, vội nhìn sang chỗ khác, nơi tối hôm qua thay thuốc bị A Dung vuốt ve nóng rục lên khiến người ta khó chịu. Hẳn nói: “A Dung cô nương.”

“Ừ, đi thôi.” A Dung vỗ vỗ bọc quần áo của mình, “Ta thu thập xong rồi.”

“Thu thập. . . . Cái gì?” .

“Một ít quần áo đồ trang sức thôi.” A Dung cười nói, “Ta đi cùng người.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Nhìn A Dung cầm bánh bao thịt vẻ mặt vui sướng, Phó Trường Ca vô lực thở dài: “A Dung cô nương, tại hạ phải đi xử lý chuyện trong môn phái.”

“Được.” A Dung chuyên chú ăn một cái bánh bao, lầm bầm nói, “Cùng đi.”

Phó Trường Ca bất lực: “Tại hạ muốn đi tìm người.”

“Tìm ai?”

“Tiểu thư nhà ta.”

A Dung dừng gặm bánh bao: “Người thích tiểu thư nhà người à?”

Phó Trường Ca khẽ giật mình, không nói gì. Đúng vào lúc này một luồng sát khí ập tới, mắt A Dung lóe lên, đang định ra tay, Phó Trường Ca trước mặt lại xoay cổ tay, đôi đũa trong tay kẹp lấy ngay sát bên tai A Dung, một chiếc ngân châm bị kẹp giữa đôi đũa. A Dung sửng sốt trong chốc lát: “Người đang bảo vệ ta sao?”

Phó Trường Ca không để ý tới nàng, ánh mắt hẩn nhìn xung quanh, trong khách sạn đột nhiên xuất hiện bốn năm người áo đen. Lúc này hẩn cũng bất chấp lễ tiết, ôm eo nàng hét lớn: “Đi!” Sau đó nhảy lên, phá cửa sổ khách điếm thi triển khinh công bay ra ngoài.

A Dung nhìn cánh tay rắn chắc của đàn ông bên eo mình, ngẩng đầu quan sát gò má cứng rắn mà anh tuấn của hắn, nàng đột nhiên nhếch miệng cười nói: “Phó Trường Ca, người thật anh hùng!”

Đúng là làm cho nàng càng nhìn càng thấy vừa mắt.

Khuôn mặt lãnh đạm vì lời khen của nàng mà lập tức ửng đỏ. Hắn ho một tiếng, chân lại không ngừng, cho đến khi tới được nơi an toàn hắn mới buông A Dung ra, nói: “A Dung cô nương, vừa rồi cô cũng thấy rồi đó, đi theo tại hạ thật sự rất nguy hiểm, cho nên.”

“Không sao đâu.” A Dung cười tủm tỉm nhìn hắn, “Cuộc sống phải như vậy mới thú vị chứ. Người yên tâm, ta xuất cốc với người chính là vì muốn đi chơi, chờ chơi đã ta sẽ trở về, không quấy rầy người lâu quá đâu, người cứ coi như yêu cầu này là báo ân cho ta là được.”

Sắc mặt Phó Trường Ca nghiêm khắc: “Đây không phải chơi.”

“Được rồi được rồi, không phải chơi.” A Dung ra vẻ làm hòa, Phó Trường Ca nhìn mà bất lực: “A Dung cô nương.”

“Vừa rồi nói đến đâu rồi nhỉ, muốn tìm tiểu thư nhà người, sau đó.” A Dung còn chưa dứt lời, bóng dáng Phó Trường Ca đột nhiên lóe lên, nhảy đến trước mặt một cô gái xinh đẹp, kêu: “Tiểu thư!”

Ánh mắt A Dung lạnh lẽo, chỉ thấy Phó Trường Ca túm chặt tay cô gái kia: “Theo ta trở về.” Cô gái kia kêu ré lên, vừa đá vừa đánh. Phó Trường Ca chưa kịp lên tiếng đã trúng vài phát. Cuối cùng A Dung không nhịn nổi, vung tay lên, cô gái kia run lên một cái rồi lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Tiểu thư!” Phó Trường Ca hoảng hốt, hung dữ nhìn chằm chằm vào A Dung, “Cô đã làm gì!” Thấy vẻ mặt đó của hắn, trong lòng A Dung đau xót, cúi đầu nói: “Không có gì, khiến nàng ta ngủ một lát thôi.”

Dường như biết mình trong cơn nóng giận đã làm A Dung sợ, Phó Trường Ca há miệng, muốn xin lỗi, nhưng lại không nói nổi một chữ.

Trong ngôi miếu đồ ngoài ngoài ô, ánh lửa bập bùng, A Dung không thể không thừa nhận mình quả thật có chút tức giận, bởi vì lúc này đại tiểu thư Trường Thanh Môn – Thanh Túc bị trói bên cạnh đã tỉnh lại, còn đang không ngừng kêu gào: “Thả ta ra! Ta không muốn về!”

Phó Trường Ca vẻ mặt vô cảm thả củi vào đống lửa giả vờ không nghe thấy. A Dung nhìn được một lát, cuối cùng hung dữ lườm nàng ta: “Người còn kêu nữa, ta xé cái miệng người ra!” Yêu khí trên người nàng tỏa ra làm cho Thanh Túc rùng mình một cái. Phó Trường Ca thở dài một tiếng: “A Dung cô nương.” Trong giọng nói lộ vẻ không đồng ý.

Thanh Túc biết rõ Phó Trường Ca nhất định sẽ che chở nàng ta, nên lại tiếp tục mắng: “Phó Trường Ca người dám đối xử với ta như vậy, có tin ta lại đẩy người xuống vực Tuyệt Tình không!”

A Dung ném mạnh thanh củi trong tay vào đống lửa, lần đầu tiên tỏ vẻ giận dữ với Phó Trường Ca “Là nàng ta đẩy người xuống vực Tuyệt Tình?” Phó Trường Ca im lặng, A Dung cũng không đợi hắn trả lời, đứng dậy đi đến trước mặt Thanh Túc lạnh lùng hung ác nhìn nàng ta, “Là người đẩy hắn xuống?”

Thanh Túc có chút chột dạ: “Tôi. Tôi lúc ấy cũng không cố ý. Ai bảo hắn không cho ta đi cùng Mộ Sinh ca ca.”

Tuy mới rời cốc không lâu, nhưng mấy ngày nay đi theo Phó Trường Ca khắp nơi A Dung cũng đã nghe nói đến kẻ tên Mộ Sinh này. Giáo chủ tà giáo, một cái đại ma đầu máu lạnh. Trường Thanh môn thân danh môn chính phái, đương nhiên không thể cho phép con gái Môn chủ đi theo một ma đầu.

Cho nên Phó Trường Ca bị tiểu thư ngang ngược đẩy xuống Tuyệt Tình Cốc, mà Môn chủ Trường Thanh Môn. Sợ là bị người của tà giáo giết.

A Dung quay đầu lại, trông thấy ánh lửa chiếu lên khuôn mặt lãnh đạm của Phó Trường Ca. Hắn không nói lời nào, nhưng nắm tay lại siết chặt. Thanh Túc bị vẻ mặt của A Dung làm cho sợ hãi, nhin một lúc mới dám nói: “Ta thật sự không cố ý! Hơn nữa. Hơn nữa Phó Trường Ca giờ vẫn còn sống đấy thôi, không sao mà!”

“Người thì biết cái gì?”

A Dung ngồi xõm xuống, nắm cằm Thanh Túc ép nàng ta nhìn mình: “Cảm giác tuyệt vọng trước khi chết, người đã thấy bao giờ? Tìm được đường sống trong chỗ chết là do ông trời ưu ái đến nhường nào, người có biết không?”

p.s: Nữ phụ đầu đất đã xuất hiện :v

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Phó Trường Ca đột nhiên không muốn nghe A Dung nói nữa, không phải vì giọng điệu khiến người ta sợ hãi của nàng mà là bởi vì sự bi ai bất lực bất giác bộc lộ qua từng câu chữ.

Nàng ở một mình trong cốc lâu như vậy, thường xuyên chứng kiến chết chóc tuyệt vọng, trong lòng nàng nhất định không vui, cho nên nàng mới để ý hần như vậy, mong chờ hần sống sót như vậy. Phó Trường Ca than nhẹ một tiếng: “A Dung cô nương.”

Lúc A Dung buông tay ra thì Thanh Túc đã sợ tới mức ngất xỉu. Nàng quay về chỗ ôm chân ngồi cạnh đồng lửa, buồn bực nói: “Là nàng ta tự ngất đấy nhé, ta không hề làm hại nàng ta.”

Phó Trường Ca hơi giật mình, lập tức khẽ gật đầu, hần cũng không có ý trách A Dung. Là. . . Thái độ của mình hôm nay khiến A Dung không thoải mái. Hần lén nhìn A Dung ôm chân ngồi, do dự mãi cuối cùng không nhìn được thốt ra: “A Dung cô nương. Muốn ăn bánh bao sao?”

Vừa dứt lời, Phó Trường Ca lập tức nhận ra đây là những lời ngu ngốc nhất mình từng nói.

A Dung không để ý đến hần. Phó Trường Ca do dự một lúc lâu, cuối cùng quyết định hỏi thẳng: “A Dung cô nương, cô đang giận Trường Ca sao?”

Lúc này A Dung mới ngược mắt nhìn hần, sau đó lông mày lơ đãng nhăn lại. Trong khoảnh khắc nàng nhíu mày, tim Phó Trường Ca bất giác co

lại, hồi hộp vô cùng. A Dung lắc đầu, lại uể oải vùi mặt vào đầu gối.

Hắn. . . Không thích A Dung như vậy. Hoặc nên nói, không biết từ lúc nào bắt đầu trông thấy A Dung như vậy sẽ làm hắn. . . đau lòng.

“A Dung cô nương, có chỗ nào không thoải mái sao?” Nghĩ đến một khả năng về mặt hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc, lại có vẻ có chút tàn bạo hung dữ, “Hay là hôm nay những kẻ kia làm cô bị thương?”

Hắn kiên nhẫn hỏi mấy vấn đề mới khiến cho A Dung phục hồi tinh thần: “Người đang lo lắng cho ta sao?” Không ngờ nàng sẽ hỏi lại như vậy, Phó Trường Ca ngần ngại, ho khan hai tiếng không nói gì. A Dung thất thần rù rì nói, “Phó Trường Ca này, ta cảm thấy không ổn, trong lòng rất kỳ lạ.”

Quả nhiên là bị thương! Phó Trường Ca căng thẳng, đang định đứng dậy xem “vết thương” cho A Dung thì A Dung đột nhiên đứng dậy, hai tay ấn chặt vai Phó Trường Ca đẩy hắn ngã xuống đất. A Dung ở trên, hắn ở dưới. Hắn trợn tròn mắt nhìn A Dung, đột nhiên đôi môi mềm mại hạ xuống, lưu luyến trên môi hắn rất lâu, đầu lưỡi trúc trắc mà lại ngang ngược tiến vào trong miệng hắn. Lưỡi hắn cũng như có bản năng, khẽ động dậy, tìm kiếm đáp lại. A Dung càng không khách khí. Nụ hôn ngây ngô nhưng lại kéo dài thật dài. . .

Cuối cùng nhất vẫn là A Dung phục hồi tinh thần trước. Khi cánh môi tách rời, Phó Trường Ca đã hoàn toàn choáng váng, chỉ biết kinh ngạc nhìn chăm chăm A Dung như tượng đất, cảm thụ sức nặng nàng ngồi trên người hắn, nghe giọng nàng chột xa chột gần: “Từ ngày ta cứu sống chàng chàng đã là của ta rồi, chàng cứ nhớ thương người con gái khác như vậy là không đúng.”

“Không. Không đúng.” Đầu óc hắn như bị kẹt, chỉ biết lặp lại lời của nàng.

“Phải, chàng không thể yêu nàng ta được.” A Dung tuyên bố vô cùng bá đạo, “Bởi vì ta thích chàng.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Nàng thích hẳn?

Phó Trường Ca ngần ngợ không nói gì, rất rất lâu sau, dường như đã trải qua cả đời, hẳn mới nghe thấy mình dùng giọng điệu vô cùng tỉnh táo hoàn toàn trái ngược với tình cảm nói: “Xin lỗi, A Dung cô nương, Môn chủ đã định thân cho ta rồi.” Về mặt hẳn vô cùng bình tĩnh, ” Phó Trường Ca đời này chỉ có thể lấy tiểu thư.”

A Dung không ngờ sẽ nhận được câu trả lời như vậy, nàng còn đang ngần người, chợt nghe thiếu nữ bên cạnh vui sướng kêu lên: “Được lắm, Phó Trường Ca! Rốt cuộc cũng bị muội bắt được rồi nhé! Huynh và cô gái này có gian tình! Muội sẽ nói với cha ta! Huynh đừng hòng ngăn muội đi với Mộ Sinh ca ca!”

Thanh Túc đột nhiên lên tiếng làm cho hai người đều giật mình, Phó Trường Ca thẳng tay đẩy A Dung từ trên người hẳn xuống. Hẳn lau môi, nói: “Tiểu thư, Phó Trường Ca nhất quyết không phụ tiểu thư, ta cùng A Dung cô nương. Chỉ là nàng đã cứu ta, đồng hành cùng ta, ít ngày nữa sẽ rời đi.”

Thanh Túc mất hứng bĩu môi một cái: “Nói dối.”

A Dung vì câu nói này của hẳn mà thất thần, nàng bình tĩnh nhìn chăm chăm Phó Trường Ca hỏi: “Chàng không thích ta sao?”

Phó Trường Ca rũ mắt không nhìn vào mắt A Dung, chỉ chăm chú nhìn Thanh Túc, nói: “Không thích.” Giống như đang nói hẳn không thích

một món đồ nào đó vậy.

“Bởi vì chàng có trách nhiệm chăm sóc nàng ta sao?” A Dung nói, “Ta giết nàng ta là được đúng không?”

“Không được!” Phó Trường Ca vừa quay đầu, lập tức chạm phải đôi mắt buồn bã của A Dung. Hắn vội vàng nhìn sang chỗ khác, bàn tay siết chặt, “A Dung cô nương có ân cứu mạng tại hạ, tại hạ không dám ra tay với cô nương, nhưng nếu như tiểu thư có gì sơ xuất. Phó Trường Ca cũng không cần sống nữa.” Sắc mặt hắn chẳng biết tại sao có chút tái nhợt, nhưng giọng nói lại kiên quyết chưa từng thấy, “Mạng ta là của Trường Thanh Môn.”

Trong ngôi miếu đổ nát chỉ nghe thấy tiếng lửa cháy lép lép, A Dung sững sờ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, trong lòng lại lạnh như gió đông khiến tầm mắt nàng trở nên mờ mịt: “Nhưng. Không phải ta đã cứu chàng sao?” Giọng nàng thấp dần, nói ra lời này A Dung cảm thấy mình chẳng khác nào một kẻ vô si, đang yêu cầu người ta phải cho mình thứ người ta không muốn cho. Nàng gục đầu xuống, cắn nát môi, đau đớn trong giọng nói không tài nào che giấu được nữa, “Có phải. Chàng chê ta là yêu quái không?”

Phó Trường Ca như muốn ngừng thở, hắn nhìn A Dung, bàn tay siết càng chặt, nhưng lời nói lại càng bình thản, làm tổn thương người ta hơn: “Cô không nên ở bên ta.”

Hắn nói lập lờ nước đôi, nhưng ngụ ý là ghét bỏ yêu quái, bởi vì người yêu khác biệt, hẳn đường đường là đệ tử của danh môn chính phái, lại có hôn ước sao có thể ở bên nàng. A Dung cười cười: “Phó Trường Ca, ngay cả lửa ta cũng không được sao?” Giọng nói của nàng không khác gì bình thường, thậm chí ngay cả vẻ khó xử khi bị cự tuyệt cũng không có, nhưng những lời ấy lại như kim đâm vào người Phó Trường Ca, “Ta da mặt dày thần kinh thô, nhưng còn chưa đến mức kim cương bất hoại.”

“Ta về cốc đây.” A Dung xách giỏ rời đi.

Tiếng bước chân càng lúc càng xa, Phó Trường Ca về mặt vô cảm cho củi vào lửa.

“Phó Trường Ca, muội ghét cái tính này của huynh nhất.” Thanh Túc lạnh lùng nói, “Hại người hại mình.”

“Tiểu thư nghỉ sớm đi.” Phó Trường Ca nói, “Ngày mai chúng ta lên đường về Trường Thanh Môn.”

“Huynh thật sự quá đáng ghét!” Thanh Túc tức giận quát, đột nhiên một mũi tên nhọn đâm rách cửa sổ bay vào, ghim vào cột gỗ cạnh Thanh Túc. Phó Trường Ca hốt hoảng, vội đến bên cạnh Thanh Túc, ôm eo nàng ta phá vỡ nóc miếu đổ nát bay ra ngoài. Nhưng cảnh tượng phía ngoài lại làm cho lòng hãn phát lạnh.

Mấy trăm người cầm đuốc vây quanh ngôi miếu đổ nát, một người đàn ông mặc đồ đen đeo mặt nạ màu bạc đang đứng chấp tay, Thanh Túc vừa thấy người nọ lập tức vui vẻ ra mặt, cao giọng kêu: “Mộ Sinh ca ca cứu muội!”

Phó Trường Ca lúc này không còn tâm tình tức giận với Thanh Túc nữa. Hãn nhìn quanh một vòng, trong lòng trống rỗng. . . A Dung không ở đây.

“Phó Trường Ca.” Giọng nam trong đêm tối có vẻ càng lạnh lẽo hơn, “Thật không hổ là Đại đệ tử của Trường Thanh Môn, rơi xuống vực Tuyệt Tình mà vẫn sống được.”

Nghe vậy, Phó Trường Ca chấn động. Chẳng lẽ lúc trước tiểu thư lỡ tay đẩy hãn xuống vực là do bị kẻ này lừa. Hãn cắn chặt răng: “Môn chủ cũng là do người. . .”

Người đàn ông đó dường như đang cười, “Môn chủ Trường Thanh cao cao tại thượng trước lúc chết cũng có vẻ mặt giống hệt người bình thường thôi.”

Thanh Túc ngẩn ngơ, “Hai người. . . Đang nói gì vậy.”

Đôi mắt sau mặt nạ nheo lại, “Chuyện đến giờ phút này người vẫn chưa nói sự thật cho con ngốc này sao? Môn chủ Trường Thanh đã chết, chỉ cần giết các người xong, san bằng Trường Thanh Môn sẽ dễ như trở bàn tay.”

Thanh Túc run lên: “Mộ Sinh ca ca. Huynh đang nói cái gì vậy? Cha ta, Trường Thanh Môn. . . .”

Phó Trường Ca im lặng không nói, chợt nghe một tiếng quát từ trong rừng truyền tới: “Chàng còn muốn bảo vệ nàng ta tới khi nào?”

“A Dung cô nương!” Trong lòng Phó Trường Ca căng thẳng: “Cô không sao?”

Trong rừng gió khê thổi, không thấy bóng dáng nàng nhưng từng lời nàng nói lại truyền vào tai mọi người một cách rõ ràng: “Người này lợi dụng con ngốc kia hại chàng, lại hại cả phụ thân nàng ta, hiện giờ chàng còn không chịu để nàng ta nhìn rõ sự thật sao? Nàng ta còn không biết mình đã làm sai chuyện gì.”

Mấy trăm người áo đen có chút xao động, không biết là cao nhân phương nào đang nói.

Nhưng Thanh Túc dường như vẫn không biết gì, hai mắt đại ra, nói: “Sai cái gì?”

Phó Trường Ca cắn răng: “A Dung cô nương. Đừng nói nữa.”

“Phó Trường Ca, chàng có thể che chở một người như vậy, tại sao không thể chia cho ta một chút.” Giọng nói A Dung biến mất dần, đôi mắt Phó Trường Ca tối lại, Mộ Sinh bỗng vùng tay lên: “Động thủ!”

Nghe được mệnh lệnh, đám áo đen đang bao vây đồng loạt xông lên. Phó Trường Ca cũng hồi phục tâm tình rút kiếm ra khỏi vỏ. Đám áo đen chém tới, cắt đứt dây thừng trói Thanh Túc. Thanh Túc ra sức vùng vẫy đẩy Phó Trường Ca ra, lăn xuống nóc nhà, cũng bất chấp đau nhức, chạy về phía Mộ Sinh, miệng hô: “Mộ Sinh ca ca đừng lừa muội, Mộ Sinh ca ca.” .

Đôi mắt sau mặt nạ màu bạc nheo lại, ánh kiếm lóe lên, lưỡi kiếm lạnh như băng cắm vào lồng ngực làm cho Thanh Túc kinh ngạc. Nàng ta nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Thương Mộ Sinh, muốn đưa tay chạm vào, nhưng không tài nào chạm được được: “Mộ Sinh ca ca. Thanh Túc yêu huynh như vậy. Tại sao.”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Phó Trường Ca nhìn Thanh Túc ngã xuống đất, hấn hận đến mức tròn mắt như muốn muốn nứt: “Thương Mộ Sinh!” Hấn như dã thú mất lý trí, kiếm trong tay chỉ giết không thèm phòng thủ, lao thẳng về phía Thương Mộ Sinh. Thương Mộ Sinh vẫn đứng không nhúc nhích, giống như đang thưởng thức sự chật vật của Phó Trường Ca.

Đầu gối đã trúng một nhát chém, Phó Trường Ca khụy xuống quỳ rạp xuống đất. Một kẻ mặc đồ đen phía trước nhấc đao chém tới. Giây phút ánh sáng lạnh lẽo ấy lóe lên, một nhánh cây đâm thẳng tới, quật ngã kẻ áo đen xuống đất.

Ngay sau đó, cây cối trong rừng chợt lay động, nhánh cây vươn ra bao vây tất cả những kẻ mặc đồ đen vào giữa giống như song sắt. Cây cối trong rừng xào xạc không thôi. Phó Trường Ca ngửa đầu nhìn, chỉ thấy A Dung mặc một bộ váy màu xanh nhạt từ giữa không trung hạ xuống. Nàng dường như đang cực kỳ đau đớn, sắc mặt tái nhợt, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh. Hấn không biết, rời khỏi Tuyệt Tình Cốc, rời xa chân thân đối với một Thụ Yêu mà nói là chuyện vô cùng khổ sở, chưa nói đến việc phải thi triển pháp thuật lớn như thế này.

Phó Trường Ca sững sờ trong giây lát, chợt thấy trước người sát khí ủa tới, hấn theo bản năng đưa tay đỡ, nhưng lực đao kia quá lớn, Phó Trường Ca không chống đỡ nổi khiến lưỡi dao sắc bén chém vào vai hấn, máu tươi chảy ròng ròng. Phó Trường Ca khẽ kêu một tiếng. Trong lúc hỗn loạn chỉ nghe thấy A Dung quát chói tai: “Mạng của hấn là của ta!”

Lưỡi dao trên vai bị ép rút lui, Thương Mộ Sinh nhìn cô gái trước mắt, lạnh lùng nói: “Không kẻ nào có thể ngăn cản ta.”

A Dung cười: “Không kẻ nào có thể giết hẳn trước mặt ta.”

Đây là câu nói cuối cùng Phó Trường Ca nghe được trước khi hôn mê, cổ chấp như vậy, dịu dàng như vậy.

A Dung. A Dung, người con gái như vậy, hẳn sao có thể không thích. Nhưng. Cả đời này hẳn.

Khi Phó Trường Ca tỉnh lại cảnh tượng xung quanh đã không giống lúc trước, cây cối héo rũ, mặt đất cần cỗi, giống như vừa trải qua một trận kịch chiến.

Thanh Túc ngơ ngác ngồi trên mặt đất, nhìn khung cảnh hỗn độn xung quanh, ánh mắt trống rỗng. Phó Trường Ca ngồi dậy: “Tiểu thư.” Giọng hẳn khàn khàn, chỉ có thể gọi được một tiếng rồi không nói nổi nữa. Những hình ảnh trước khi hôn mê ùa đến, Phó Trường Ca giật mình nhớ lại vai hẳn cũng bị chém một đao, hơn nữa tiểu thư cũng đã. Nhưng vì sao bọn họ bây giờ lại. . .

“Lấy mạng đổi mạng. Phó Trường Ca, ta mắc nợ thật nhiều.” Thanh Túc ngơ ngác nói, “Nàng ấy lấy mạng cứu ta, bảo ta đổi tốt với huynh, đổi với huynh. Ta còn tư cách gì đổi tốt với huynh đây?”

Trong lòng Phó Trường Ca trống rỗng, trái tim dường như đã bị khoét đi mất, trước mắt mờ mịt đen đặc.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Kết

Mười năm sau.

Cây đa già trong Tuyệt Tình Cốc đã chết héo, cô gái trong nhà gỗ cũng không còn, nhưng có một người đàn ông què chân ở đó. Mười năm trước hắn nhảy từ vực Tuyệt Tình xuống, ngã gãy chân, nhưng thần kỳ là lại không chết.

Hắn sống trong cốc, giặt quần áo, ăn cơm, chôn thi thể. Chỉ là chưa bao giờ cười, hắn thường thường ngăn người nhìn cây đa già, mỗi ngày đều nỉ non: “Sao nàng vẫn chưa trở lại, ta đã sắp già mất rồi.”

“Sao nàng vẫn chưa trở lại, ta sắp không đợi được nàng nữa rồi.”

Ngày qua ngày, năm qua năm, hắn đều bảo vệ cây đa già vĩnh viễn không bao giờ nảy mầm ấy.

Không biết qua bao lâu, lại là một mùa xuân, người đàn ông què chân đi chôn thi thể từ triền núi trở về, giống như thường ngày, hắn lại nhìn cây đa một lát rồi mới đẩy cửa vào nhà. Nhưng hắn không thấy sau khi hắn quay lưng đi, có một chồi non từ ngọn cây đa già từ từ nhú ra . . .

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Nhập táng.

Ngày đưa tang tôi, chỉ có một người khóc.

Tôn Thi Nhiên quỳ gối quan tài trước tôi, khóc đến mức thở không ra hơi.

Tôn Mộc kéo chàng dậy, thế nhưng tay chàng lại túm chặt quan tài của tôi, như thể muốn bóp nát chiếc quan tài này. Tôn Mộc thở dài một tiếng: “Ngài để nàng ấy đi đi.” Tôn Thi Nhiên cắn môi đến chảy máu, máu theo cảm rơi xuống áo liệm của tôi. Tôn Mộc túm cánh tay chàng kéo chàng đi, “Ngài hãy để cho nàng ấy đi thanh thản.”

Đúng vậy, để cho tôi đi đi. Những gì tôi có thể cho, những gì chàng muốn đều đã lấy được, chàng còn khóc cái gì. Chàng nên cười vỗ tay, hời hợt ra lệnh “Chôn”. Làm như vậy mới là Tôn Thi Nhiên mà tôi biết.

Tôi nhìn khuôn mặt bi thương thảm thiết của chàng mà cười khẩy, tôi đã chết rồi chàng cần gì phải tỏ vẻ như vậy?

Tôn Thi Nhiên ở bên cạnh tôi không ăn không uống ba ngày ba đêm, Tôn Mộc khuyên chàng: “Tướng quân, nếu hôm nay không hạ táng, Tàn Nguyệt. Sẽ hỏng mất.” Tôn Thi Nhiên bất động, Tôn Mộc thở dài, “Tàn Nguyệt không muốn ngài như vậy đâu.”

Tôn Thi Nhiên nghe vậy, đôi mắt mới giật giật, im lặng một lúc lâu, rồi cục gật đầu.

Quan tài được đóng lại, Tôn Mộc và người của anh ta khiêng quan tài tới tới mộ, Tôn Thi Nhiên đi theo. Mưa làm ướt tóc chàng, tóc dán vào gò má trắng bệch, nhìn giống như chàng vừa mất người yêu, mất chân tình thật vậy. Nhưng đối với những kẻ hiểu Tôn Thi Nhiên thì đều biết chàng không có chân tình, chàng thậm chí. . .

Không có trái tim.

Quan tài đưa vào mộ, người Tôn Mộc mời tới bắt đầu xúc từng xẻng đất lấp mộ.

Tôi nhìn ráng chiều dưới núi, trong lòng nghĩ thầm, nếu kiếp sau có thể lại làm người, tôi nhất định không muốn làm phụ nữ, cũng không muốn gặp lại tên tai họa Tôn Thi Nhiên này nữa.

“Tôn Mộc.” Tôn Thi Nhiên khàn giọng nói, từng câu từng chữ đều giống như đang run rẩy, bất lực. Thế này không giống chàng, Tôn Thi Nhiên nói cười, chém giết không bao giờ run rẩy, trong mắt chàng chỉ có kiên định, cố chấp và ẩn giấu uy nghiêm, chàng sẽ không cũng không thể mềm yếu, chứ đừng nói chi Bất lực.

“Tôn Mộc, người nói xem nàng muốn cái gì?”

“Tướng quân?”

“Người nói nàng không muốn ta như vậy, vậy nàng muốn ta thế nào?”

Tôn Mộc giật mình. Lại nghe Tôn Thi Nhiên nói: “Trước kia ta luôn để nàng lẻ loi một mình, liệu bây giờ nàng có muốn ta đi cùng nàng không?” Chàng đột nhiên bước lên phía trước một bước dài, “Vậy ta sẽ đi với nàng.”

Dứt lời chàng bỗng nhảy vào trong mộ, quá đột ngột làm cho thợ lấp đất không kịp dừng tay, một xẻng bùn nhão hất vào mặt chàng, người thợ

kia kinh hãi, Tôn Thi Nhiên lại như không phát hiện ra. Chàng không lau bùn đất trên mặt mà đi về phía quan tài vài bước: “Tâm Nguyệt. Nàng mở cửa ra, ta về với nàng rồi đây.” Chàng gõ quan tài đã đóng kín của tôi.

Đám thợ sợ hãi nhìn nhau, chỉ có Tôn Mộc khổ sở khuyên: “Tướng quân, nàng sẽ không mở cửa đâu.”

Tôn Thi Nhiên dường như không nghe thấy, chỉ có điều lực gõ lên quan tài ngày càng mạnh, từ gõ nhẹ chuyển thành đấm, chỉ hai ba phát trên tay đã nhầy nhựa máu tươi.

“Tướng quân!” Tôn Mộc nhảy xuống kéo chàng, “Tướng quân ngài đừng như vậy!”

Tôn Thi Nhiên khàn giọng nói: “Cút!” Hắn đẩy Tôn Mộc, mạnh đến mức chính hắn cũng ngã. Nhưng cũng vì cú ngã này mà hắn không dậy nổi nữa, một tay áp chặt lên quan tài, một tay chống đất, khóc không thành tiếng, “Tâm Nguyệt, làm ơn để ta đi theo nàng” Từng lời từng lời đau khổ cầu xin.

Trong màn mưa không ai khuyên chàng nữa.

Không biết qua bao lâu, Tôn Thi Nhiên cuối cùng cũng chậm rãi ngừng lại, dường như đã hoàn toàn kiệt sức, thân thể vừa trượt đã xuống đất, ngất xỉu. Tôn Mộc nhân cơ hội đưa chàng ra. Chàng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Tâm Nguyệt.”

Tôn Thi Nhiên. . . .

“Vì sao không trả lời ta.”

Chuyện tới nước này, chàng còn có mặt mũi cầu xin ta sao?

Tôi rũ mắt xuống, chỉ nghe thấy tiếng mưa hè rào rào rơi.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Cảnh Trong Mơ

Giọt mưa rơi xuống mặt hồ, trời đất mịt mờ sương mù. Làn sương bông bành lượn lờ, vấn vít quấn lấy cầu Bạch Thạch.

Tôi nhìn thấy mưa làm ướt áo người trên cầu, chàng cầm ô lẳng lẳng đứng đợi trên cầu. Thời gian chậm chậm trôi qua, cũng không thấy chàng mất kiên nhẫn chút nào. Cho đến khi trong làn mưa bụi dần xuất hiện một bóng hồng nhạt, tay cầm ô của chàng mới khẽ động đậy, giọt mưa xung quanh chàng cũng lặng lẽ rối loạn tiết tấu.

“Tâm Nguyệt.”

Chàng đứng trên cầu, ánh mắt ấm áp, dịu dàng nhìn cô gái đang nhấc vạt váy chạy tới.

“Tôn Thi Nhiên.” Cô gái đứng dưới cầu, gọi chàng, “Nhìn chàng chọn ngày kìa! Trời mưa lớn như vậy, vạt váy ta ướt hết rồi, biết đi đâu xem đom đóm bây giờ!”

Tôn Thi Nhiên nhìn nàng cười khẽ, sau đó ném ô của mình, đi đến chui vào ô của nàng, ôm lấy nàng, nhẹ nhàng mè nheo bên tai nàng: “Tâm Nguyệt, Tâm Nguyệt.” Dường như ngoài hai chữ này, chàng không thể nói được bất cứ lời nào khác.

Mưa to không dứt, dường như sẽ kéo dài bất tận.

Tôi đứng bên cạnh bọn họ, nhìn giọt mưa xuyên qua thân thể tôi, rơi xuống mặt đất. Tôi muốn bỏ đi, nhưng chân không nhúc nhích được.

Tôn Thi Nhiên dường như đã dùng một sợi dây thừng trói tôi lại bên cạnh chàng, nhìn chàng khóc, nhìn chàng cười, nhìn chàng trải qua giấc mộng quá khứ hết lần này đến lần khác.

Đúng vậy, ở trong mơ.

Bởi vì tôi đã chết rồi, tiểu viện trong núi, tôi trơ mắt nhìn mình bị lặng lẽ mai táng. Rõ ràng tôi biết mình đã chết, nhưng tôi không biến mất, tôi. Bị nhốt trong giấc mơ của Tôn Thi Nhiên.

Một giấc mơ không biết kéo dài tới khi nào

Chàng không tỉnh, tôi cũng sẽ không thoát được.

Tôi không rõ Tôn Thi Nhiên vì sao sau khi tôi qua đời cứ lặp đi lặp lại những giấc mộng quá khứ vô nghĩa này. Là tiếc nuối hay là nhớ nhung? Bất kể là cái gì, những tình cảm này đối với Tôn Thi Nhiên mà nói, đều quá buồn cười.

Gió lạnh thổi tan suy nghĩ của tôi, mưa to đã ngừng, “Tôi” trong lòng Tôn Thi Nhiên biến mất dần, chàng có vài phần sửng sờ.

Ánh trăng ló đầu khỏi đám mây. Cầu Bạch Thạch biến mất, đổi lại là bàn đá, bày bàn cờ chưa hạ hết quân.

Ở trong giấc mơ của Tôn Thi Nhiên, bốn mùa xuân hạ thu đông thay đổi thất thường, cảnh tượng biến hóa tùy ý, thời không trong lúc này giống như món đồ chơi trong tay chàng, không ngừng bị vê tròn bóp dẹt, nhưng cũng có lẽ Tôn Thi Nhiên mới là món đồ chơi trong cảnh mộng, bị những ký ức quá khứ trêu đùa như một tên ngốc.

Tôi nhìn Tôn Thi Nhiên không tìm được “Tôi” đứng đó bất lực như một đứa trẻ, đôi môi bỗng mím lại.

Rất tốt, tôi nghĩ, Tôn Thi Nhiên, nhất ta trong giấc mơ của chàng, nhìn dáng vẻ chàng luống cuống như thế, rất tốt.

Nụ cười toan tính mới tồn tại trên môi không lâu, tôi liền trông thấy một cô gái mặc váy trắng ngồi bên nước cờ tàn trên bàn đá: “Tôn Thi Nhiên.” Cô gái khẽ gọi chàng, “Ta giao mạch máu của nhà họ Cố vào tay chàng.”

Tôi rất cuộc không cười được nữa.

Đúng rồi, năm ấy tôi dùng vẻ mặt đó đưa vận mệnh của nhà họ Cố và mình vào trong tay Tôn Thi Nhiên.

Tôn Thi Nhiên chợt xoay người, trông thấy cô gái bên cạnh bàn đá, sững sờ chôn chân tại chỗ như mất hồn.

“Phụ thân năm đó tự giao Kim Ấn nhà họ Cố vào tay ta, hôm nay ta trao cho chàng là bởi vì ta tin chàng.” Nàng nhìn một quân cờ trắng trên bàn cờ, rồi lại quay đầu nhìn Tôn Thi Nhiên, “Ta tin tưởng sự lựa chọn của chàng, tin tưởng điều chàng ủng hộ, An Bình Vương có thể giữ quyền vị tối thượng. Ta cũng tin tưởng, từ nay về sau trong đại cục rung chuyển, chàng có thể bảo vệ nhà họ Cố ta phồn vinh không thay đổi.”

Nàng đứng dậy đi đến bên cạnh Tôn Thi Nhiên, ánh trăng kéo dài cái bóng của nàng, đè lên áo bào Tôn Thi Nhiên, giống như không xương dựa vào chàng. Trên má trái nàng còn vết sưng đỏ: “Tôn Thi Nhiên, chàng có phụ lòng tin của ta không?”

Tôn Thi Nhiên run rẩy giơ tay lên chạm vào bên má sưng đỏ của nàng, nhưng chỉ dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai cái liền dừng tay lại.

Giọng chàng cực kỳ khàn khàn: “Vĩnh viễn không phụ lòng nàng.”

Cảnh tượng này tôi còn nhớ rõ như in.

Lúc đó Tấn quốc vẫn còn, An Bình Vương đang muốn đưa binh lên phía bắc cướp thiên hạ của Triệu gia. Chiến tranh cần binh lính, ngựa, lương thảo, cần nhất là tiền. Mà trong tay nhà họ Cổ chính là hơn một nửa tiền tài Tấn quốc.

Khi đó, Tôn Thi Nhiên muốn mượn tôi Kim Ẩn của nhà họ Cổ giúp An Bình Vương đoạt giang sơn, tôi đưa Kim Ẩn cho Tôn Thi Nhiên, thúc phụ giận dữ, tát tôi trước mặt mọi người.

Màn đêm buông xuống, khi tôi thấy Tôn Thi Nhiên ở vườn hoa sau Cổ phủ đã nói lời này. Nhưng tôi nhớ, vẻ mặt Tôn Thi Nhiên lúc đó không như thế này.

Lúc ấy chàng chỉ ôm tôi vào lòng, vẻ mặt kích động nhưng không bi thương, giọng điệu kiên quyết nhưng không hề khàn khàn, chàng nói: “Vĩnh viễn không phụ lòng nàng.” Là thề, chứ không phải. . .

Tuyệt vọng và vô cùng hối hận như lúc này.

Tôi lạnh lùng nhìn hai người ôm nhau, nhìn mình năm đó khẽ nói nhỏ bên tai chàng: “Tôn Thi Nhiên, người nhà của ta cũng không ủng hộ quyết định của ta, bọn họ cho là ta sai, ta phải chứng minh cho bọn họ thấy, ta đúng, ta phải chịu trách nhiệm với sự lựa chọn của mình. Cho nên từ nay về sau, ta sẽ dốc hết sức giúp chàng thắng cuộc chiến này.” Giọng điệu kiên quyết như vậy, “Chỉ mong tương lai, chàng cũng có thể dốc hết sức bảo vệ ta cùng gia tộc của ta.”

Đứng ở góc độ người xem, tôi chợt phát hiện, hóa ra lúc ấy mình ngu xuẩn như vậy, ngu xuẩn đến mức làm cho Tôn Thi Nhiên im lặng.

“Ta sẽ bảo vệ nàng.” Tôn Thi Nhiên siết chặt tay, mạnh đến mức tất cả các khớp xương ngón tay đều trắng, “Tâm Nguyệt, ta sẽ bảo vệ nàng.”

Tôi gục đầu xuống, nhìn ngón tay đã trở nên mờ ảo của mình.

Dối trá.

Tôn Thi Nhiên, chàng là đồ dối trá.

Cái gì mà bảo vệ ta cùng với nhà họ Cố chứ. . .

Tôi nhắm mắt lại, những ký ức khi còn sống hiện lên rõ mồn một trước mắt.

Ngày xưa tôi vì câu ‘muốn chứng minh cho bọn họ thấy’ mà mặc chiến giáp, gia nhập dưới trướng Tôn Thi Nhiên, theo hẳn cùng An Bình Vương vì thiên hạ phách nghiệp mà chinh chiến sa trường.

Nhà họ Cố tuy là gia tộc buôn bán, nhưng cũng kết bạn với không ít người trong võ lâm. Từ khi tôi còn bé, phụ thân đã mời Huyền Âm Chân Nhân đến dạy tôi võ công. Trên chiến trường, tôi cũng không kém bất cứ đại tướng nào dưới tay Tôn Thi Nhiên. Kể từ lúc đó, tôi không còn trang điểm, cũng không còn mặc váy.

Kỳ thật khi đó tôi nên hiểu, nếu Tôn Thi Nhiên thật lòng quan tâm tôi, thương tôi, thì dù tôi biết võ công, chàng cũng nên khuyên tôi không lên chiến trường chém giết.

Tôi là quân lương của chàng, ngựa cùng binh khí của chàng, cũng là Phó tướng của chàng, trợ thủ và huynh đệ của chàng. Có lẽ chàng quan tâm tôi, cảm kích tôi, nhưng chàng cũng không thật lòng yêu tôi. Trong những năm tháng dài đằng đẵng đó tôi vẫn ôm ảo tưởng về Tôn Thi Nhiên, nhưng ảo tưởng cũng mãi chỉ là ảo tưởng mà thôi.

Thời gian tựa hòn đá xù xì sắc nhọn, mài rách da người, cạo nát máu thịt, cuối cùng lộ ra xương trắng, trả lại hình dáng đáng sợ nhất của sự thật.

Trận chiến ở sông Tam Toại, Tôn Thi Nhiên bí quá hoá liều, một mình xông vào thành Tam Toại, bị đại tướng Tấn triều dùng kế vây bắt. Đó là lần

duy nhất Tôn Thi Nhiên phải trả giá đắt vì chính sự tự phụ của mình, nhưng cái giá đó lại là đôi mắt và võ công của tôi.

Tôi vì cứu chàng mà đơn thương độc mã xông vào thành Tam Toại, trúng tám mũi tên độc, gần như là dẫn chàng bò lết về quân doanh An Bình Vương.

Về sau tôi bị giam lỏng ở tiểu viện trong núi, phụ trách chăm sóc tôi – Tôn Mộc từng nói với tôi, ngày đó máu tôi chảy còn nhiều hơn Tôn Thi Nhiên, rung động tất cả cường binh hãn tướng trong đại doanh, thậm chí là An Bình Vương cũng phải biến sắc.

Đợi đến khi tôi tỉnh lại, thế giới của tôi đã hoàn toàn mất đi ánh sáng.

Độc ngấm vào tâm mạch, dù y thuật có một không hai thiên hạ như thần y Tạ Hân cũng chỉ có thể nặng nề thở dài.

Khi mới tỉnh, tôi cực kỳ tuyệt vọng vì bị mù và mất hết võ công, chỉ hận không thể chết ngay lập tức, đỡ liên lụy tới người khác. Cuối cùng vẫn là Tôn Thi Nhiên khuyên tôi, chàng dùng bàn tay ấm áp cầm tay tôi, dùng giọng nói dịu dàng nói với tôi: “Tâm Nguyệt, khi nào bình định xong thiên hạ, nàng muốn làm cái gì, ta đều sẽ làm cùng nàng, nàng muốn nhìn cái gì, ta sẽ nhìn giúp nàng. Ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng, chăm sóc nàng.”

Tôi tin chàng.

Tôi cho rằng giọng chàng khàn khàn là vì đau lòng, tôi cho rằng chàng nói mãi mãi ở bên tôi là vì thật sự thương tiếc tôi. Tôi biến sự đau lòng của chàng thành cây cột chống, chống đỡ cuộc đời gần như đã tan nát của tôi. Tôi biến thương tiếc của chàng thành dũng khí, để cho tôi bám víu tiếp tục sống sót.

Nào ai ngờ, giọng chàng khàn khàn là vì áy náy, hứa hẹn bên nhau trọn đời chỉ là cảm kích ơn cứu mạng.

Mà áy náy và cảm kích của Tôn Thi Nhiên cũng chỉ là nhất thời.

Cho nên sau khi đánh hạ được Tam Toại, chàng liền đưa tôi tới tiểu viện trong núi Mang tinh dưỡng.

Lúc đầu, tôi thật sự cho rằng chàng đưa tôi đi tĩnh dưỡng, cho đến khi An Bình Vương cuối cùng cũng đoạt được thiên hạ, cho đến khi Kinh Thành truyền đến tin Tôn Thi Nhiên thành thân cùng con gái An Bình Vương, cho đến khi tôi nghe được tin Tôn Thi Nhiên tự mình lãnh binh san bằng nhà họ Cố, giết chết hai trăm mạng người nhà họ Cố

Tôi mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Tôn Thi Nhiên lừa tôi, tôi tin sai người rồi, lựa chọn sai lầm rồi.

Nhưng khi ấy, tôi đã chẳng thể nào quay ngược được thời gian.

Tôi mắt bị mù, võ công bị phế, mất đi thân phận hiền hách, không có gia tộc làm chỗ dựa, tất cả mọi thứ của tôi đều bị Tôn Thi Nhiên cướp đi hơn nữa sẽ chẳng bao giờ lấy lại được

Tôi biến thành một quân cờ bỏ, bị chàng ném trong rừng sâu núi thẳm, đợi thời gian phong hóa, để tôi từ từ mục rữa, sống hết quãng đời còn lại.

May là tôi ra đi sớm, không bị giày vò quá thảm hại.

Nhưng Tôn Thi Nhiên, chàng tại sao lại muốn nhốt tôi trong mộng hết lần này tới lần khác, tại sao không chịu để tôi đi. Trở về những ngày xưa, rốt cuộc chàng còn muốn làm cái gì đấy.

p.s: Edit đoạn SE của Cửu là bao nhiêu từ ngữ văn hoa sến sẩm được tuôn ra hết. Móa há há há

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đom Đóm

Ban đêm, hoa đăng dập dờn, dòng người hối hả.

Bỗng có người túm lấy tay áo Tôn Thi Nhiên, chàng quay đầu lại, nhìn thấy một cô gái mặc váy vàng cười tủm tỉm: “Công tử.” Cô gái ấy đeo mặt nạ, lạnh lạnh gọi chàng, “Túi tiền của huynh bị lấy mất mà huynh cũng không biết à?” Nói xong nàng cầm tay chàng, nhét túi gấm màu xanh vào lòng bàn tay chàng.

“Hội đèn lồng nhiều người, huynh phải chú ý một chút. Ta giúp được huynh lần này không có nghĩa là sẽ giúp được huynh suốt đời.” Cô gái nói xong, ngẩng đầu nhìn Tôn Thi Nhiên, đôi mắt sau mặt nạ phản chiếu ánh sáng của ngàn vạn chiếc đèn hoa đăng lấp lánh như sao.

Tôn Thi Nhiên sững sờ nhìn nàng.

Cô gái cười nói: “Người dân nơi này hào sảng, công tử tuần tú như vậy, cẩn thận lát nữa lại có cô nương cố ý trộm túi tiền đến quyến rũ huynh.”

Tôn Thi Nhiên mím môi, lạnh lạnh nhìn nàng, dường như nhìn cả đời cũng không đủ.

Nhưng trong ký ức của tôi, lần đầu tôi gặp chàng hoàn toàn không im lặng như lúc này. Chàng khi ấy đã nhận lấy túi tiền, sau đó lại nhét vào trong lòng bàn tay tôi, cười nói: “Sao cô nương biết, không phải tại hạ cố ý để lộ hà bao, quyến rũ cô nương tới bắt?”

Câu hỏi đó khiến tôi sửng sốt, chàng khom người thở dài: “Tại hạ Tôn Thi Nhiên, liệu có vinh hạnh được đi dạo cùng cô nương không?”

Lúc ấy đèn trên sông bập bênh, bóng đêm cũng vừa khéo. Sau này, ngay cả khi bị mù, tôi vẫn thỉnh thoảng mơ về cảnh tượng lần đầu gặp nhau ấy. Mặc dù về sau tôi biết cái gọi là lần đầu gặp cũng chỉ là một kế hoạch được dàn dựng tỉ mỉ tôi cũng vẫn khẳng định rằng ảo mộng giả tạo này là duyên phận trời cho.

“Thật hy vọng.” Tôn Thi Nhiên giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt cười tươi như hoa của thiếu nữ mặc váy vàng, “Thật hy vọng nàng có thể mãi mãi mỉm cười hạnh phúc như vậy.”

Tim tôi như bị lưỡi dao sắc bén đâm một nhát, đau đớn bén nhọn từ bên trong xé nát cơ thể. Tôi gần như không kìm chế được mình, lao lên, chắn trước mặt “Tôi”, dùng tất cả sức mạnh trong cơ thể, đẩy Tôn Thi Nhiên. Điều khiến tôi ngạc nhiên là Tôn Thi Nhiên thật sự bị tôi đẩy.

Chàng lão đảo lùi lại, đứng không vững, ngã ngồi xuống đất, nhưng chàng không có phần nộ, chàng chỉ nhìn tôi, ánh mắt kinh hãi.

Tôi lúc này vô cùng bi phẫn, không nghĩ được bất cứ điều gì, nắm tay siết chặt, móng tay giống như có thể đâm rách lòng bàn tay: “Hạnh phúc? Ta đã từng có cuộc sống hạnh phúc, nhưng về sau là ai phá vỡ hạnh phúc của ta? Là ai đẩy ta vào vực sâu không đáy? Là ai giam lỏng ta!”

Tôi nhìn chăm chăm vào Tôn Thi Nhiên: “Là ngươi! Tôn Thi Nhiên!” Tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi, “Mà ngươi bây giờ lại vẫn có thể nói. Hi vọng ta hạnh phúc?”

Trên đời còn có lời chúc nào hoang đường hơn thế không?

“Mắt ta, võ công của ta, còn có hơn hai trăm mạng người nhà họ Cố, không chỗ nào không khiến ta hối và hận, những hối hận này giống như

giòi bọt trong xương khiến ta chịu tất cả dày vò! Nếu ta còn có thể hạnh phúc thì đúng là vô lương tâm! Mà người có thể nói ra những lời đó. Là người không có nhân tính.”

“Tâm Nguyệt.” Chàng gọi tên tôi, đứng lên, vội vàng bước về phía tôi, muốn nắm lấy bờ vai tôi. Tôi nổi giận hung dữ quát: “Cút!” Dường như có sức mạnh từ trong cơ thể kích động hung hăng đẩy Tôn Thi Nhiên ra, chàng ngã vào bóng tối vô tận, cực kỳ đau đớn, nhưng chàng vẫn đưa tay chống đất, muốn đứng lên.

Tôi lạnh lùng nhìn chàng: “Tôn Thi Nhiên, ta chỉ mong cả đời này người cũng không được hạnh phúc, dù phải hi sinh bản thân mình ta cũng không muốn để người hạnh phúc.”

Nhìn chàng đau đớn, oán hận trong lòng tôi dường như giảm bớt rất nhiều, cảm giác chán nản ập tới. Tôi chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, Tôn Thi Nhiên lại đột nhiên luống cuống.

“Tâm Nguyệt!”

Chàng lớn tiếng gọi tên tôi.

“Quay lại đi!” Chàng giống bị thương do luồng sức mạnh khi nãy, làm thế nào cũng không đứng lên được. Vì vậy chàng lấy tay đỡ người, gian nan bò về phía tôi, “Nàng hãy hận ta đi, oán ta đi, đừng đi. Xin nàng hãy quay lại.”

Thân thể tôi nhẹ như được một làn gió nâng lên không trung. Giống như mọi lần, tôi nhìn xuống chàng, nhìn chàng gần như tuyệt vọng bò về phía trước, mặc dù đã bò qua nơi tôi đứng vừa nãy, chàng vẫn tiếp tục bò về phía trước. . .

Chật vật mà hèn mọn.

Nhìn như vậy chàng, kích động trong lòng tôi giống như được vượt xuôi, dần trở nên bình tĩnh.

Không biết bò bao lâu, Tôn Thi Nhiên dường như đã cạn kiệt sức lực, nằm trên đất. Một hồi lâu, chàng mới lật người, nằm ngửa. Bốn phía tối đen như mực ăn mòn tất cả thần sắc trong mắt chàng, để lại cho chàng một đôi mắt trống rỗng mà vô hồn.

Đột nhiên, một tia sáng bỗng lóe lên như một ngọn đèn dầu, thấp sáng đôi mắt Tôn Thi Nhiên.

Lại là những ký ức xưa. . .

Những đốm sáng dần trở nên nhiều hơn, bên tai rõ ràng nghe được tiếng nước chảy róc rách.

“Là đom đóm.” Một giọng nói trong trẻo vang lên trong bóng đêm, xung quanh dường như được những đốm sáng thấp sáng, cỏ cây tươi tốt xanh mướt, dòng suối nhỏ trong vắt, đom đóm rợp trời, còn có cả “Tôi” ngồi ở bên cạnh Tôn Thi Nhiên cười nói.

Tôn Thi Nhiên quay đầu nhìn “Tôi”, dường như không dám nói lời nào đồng thời cũng không dám đụng vào.

“Tôn Thi Nhiên, ta muốn chàng ở bên ta ngắm đom đóm cả đời.”

Ánh sáng của đom đóm giống như đang thấp lên một tia sáng trong mắt Tôn Thi Nhiên. Chàng còn chưa kịp trả lời, thiếu nữ bên cạnh liền cúi người xuống, hôn lên môi chàng.

Khẽ hôn. Má thiếu nữ đỏ ửng, vẫn còn làm bộ hùng hổ nói: “Mặc kệ chàng có đồng ý hay không, ta đều đã đánh giấu lên chàng rồi, chàng là của ta.”

Ngủ ngốc.

Gặp lại cảnh đính ước, lòng tôi đột nhiên chua xót không chịu nổi.

Trong lúc đau đớn đó, tôi hoảng hốt thấy Tôn Thi Nhiên đột nhiên đưa một tay che mặt, cười một tiếng nghẹn ngào.

Mà thiếu nữ ngồi bên hoàn toàn không phát hiện ra, nàng nhìn đom đóm đầy trời, nở nụ cười ngại ngùng bình thường chẳng bao giờ xuất hiện, hạnh phúc vui vẻ: “Tôn Thi Nhiên, dường như ta còn thích chàng hơn ta nghĩ. Ngay lúc này ta cũng đã tưởng tượng ra cảnh chúng ta già đi cùng nhau ngồi đây ngắm đom đóm rồi.”

Tôn Thi Nhiên cười như không ngừng lại được, cười đến mức bả vai đều đang run rẩy, dần dần, chàng lại cắn môi, giữa ngón tay dường như có nước mắt chảy ra. Tiếng khóc buồn bã đè nén từ cánh môi cắn chặt bật ra, dường như cực kỳ đau đớn.

“Chàng tóc trắng xoá, ta cũng đã lưng còng, nhưng chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau cả đời, cùng nhau ngắm đom đóm như hôm nay.”

Tôn Thi Nhiên khóc không thành tiếng.

Lại nghe thấy “Tôi” vẫn không ngừng nói bên tai... Đáy lòng tôi đột nhiên như có một lỗ hổng, trống rỗng, nhưng ngay cả gió cũng không thổi vào được.

Tôi nhìn đầu ngón tay hơi mờ của mình, mím môi. Tôn Thi Nhiên, tôi từng mong được ở bên chàng tới đầu bạc răng long, nhưng chàng nhìn xem mình đã làm những gì.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Trở Về

Không biết lại mơ mơ màng màng trong bóng đêm bao lâu, không biết Tôn Thi Nhiên lại nhớ lại bao nhiêu, tôi chỉ lẳng lặng đứng bên nhìn chàng, nhìn chàng đắm chìm trong ký ức ngọt ngào, cũng nhìn chàng bi thương thảm thiết trong quá khứ ngọt ngào ấy.

Cho dù hiện giờ cảm giác của tôi đối với tình cảm càng ngày càng ít, nhưng tôi cũng có thể nhìn ra được, Tôn Thi Nhiên thích tôi, chàng yêu tôi, nếu không sao lại đau đớn đến vậy.

Chính bởi vì hiểu được tình cảm của chàng, tôi cũng bắt đầu thấy khó hiểu. Chàng rất cuộc vì bao nhiêu quyền lợi, mới có thể nhẫn tâm giam lỏng tôi ở tiểu viện trong núi, mới có thể độc ác giết cả nhà họ Cố tôi.

Khung cảnh xung quanh lại biến đổi, tôi nhìn thấy cỏ cây xanh um tươi tốt, tiểu viện sạch sẽ lại có phần cũ kỹ.

Tôi đột nhiên thất thần, mặc dù chưa bao giờ chính thức nhìn thấy căn nhà này, nhưng tôi biết đây là tiểu viện Tôn Thi Nhiên giam lỏng tôi.

Tôi không khỏi nghi hoặc. Tôi nhớ rõ khi tôi còn sống, Tôn Thi Nhiên chưa bao giờ tới căn nhà này, nhưng vì sao hiện giờ chàng lại thấy nơi này trong mơ?

Cánh cửa tiểu viện được đẩy ra, tôi nhìn thấy Tôn Thi Nhiên mặc quần áo vải thô đi vào trong sân, dưới cây nguyệt quế trước sân, “Tôi” bị mù đang nằm trên xích đu ngủ. Tôn Thi Nhiên lẳng lặng đến bên cạnh “Tôi”.

Chàng nhìn tôi, khóe miệng hơi run rẩy, qua một lát mới đưa tay định chạm vào mặt “Tôi”, nhưng cuối cùng lại không chạm tới.

Cửa phòng bị đẩy ra, Tôn Mộc từ trong nhà đi ra, trông thấy Tôn Thi Nhiên, hấn lập tức hành lễ, nhưng trước khi kịp mở miệng đã bị Tôn Thi Nhiên ra hiệu ngăn lại. Hai người lặng lẽ vào phòng.

Tôi kinh ngạc.

Trước khi tôi mất, có lẽ... Còn rất nhiều chuyện tôi không biết.

Trong ký ức của tôi, Tôn Thi Nhiên giam lỏng tôi khi ấy bị mù trong núi, sau đó liền phái Tôn Mộc tới chăm sóc tôi. Một thời gian rất dài sau đó, thư từ qua lại giữa tôi cùng Tôn Thi Nhiên đều do Tôn Mộc truyền giúp.

Ban đầu, Tôn Mộc nói Tôn Thi Nhiên thăng trận, An Bình Vương đã làm Hoàng đế, tôi còn rất vui mừng, cảm thấy mình sắp được gặp lại Tôn Thi Nhiên rồi.

Nhưng sau mãi không thấy thư Tôn Thi Nhiên gửi đến, ban đầu tôi còn hỏi Tôn Mộc mấy câu, qua một thời gian, trong lòng tôi đã thấp thoáng có chút bất an. Nhưng khi đó tôi vẫn còn tin Tôn Thi Nhiên. Đến khi Tôn Mộc nói cho tôi biết, Tôn Thi Nhiên đã thành thân với con gái An Bình Vương. . . Tôi cuối cùng cũng tuyệt vọng.

Tôi nói với Tôn Mộc: “Tôn Thi Nhiên không phải đom đóm, chàng muốn làm ánh sáng soi sáng đất trời thì không thể nằm trong lòng bàn tay ta được. Cho nên dù chàng làm vậy, ta cũng không trách chàng. Tôn Mộc, huynh hãy nhắn cho Tôn Thi Nhiên hộ ta, trước nay Tàm Nguyệt không yêu cầu xa vời được bên chàng đến đâu bạc, chỉ xin Tướng quân có thể thương xót cho thân thể tàn phế này của Tàm Nguyệt mà giữ lời hứa khi xưa, bảo vệ nhà họ Cố ta là Tàm Nguyệt đã vô cùng cảm kích rồi.”

Bắt đầu từ ngày đó, tôi đã bảo Tôn Mộc chuẩn bị hậu sự cho tôi.

Tôi nghĩ An Bình Vương có lẽ sẽ không để cho tôi sống bao lâu nữa, Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu [1], tài lực, thế lực của nhà họ Cố đã thành cái đinh trong mắt An Bình Vương, gia chủ là tôi đây còn từng ở trong quân doanh của hắn, lại càng là “Tội nhân” đứng mũi chịu sào.

[1] Thỏ khôn chết, chó săn bị nấu: dùng để ám chỉ thói đời đen bạc, lấy oán trả ân, các vị vua hung bạo bất nhân, khi đã lập quốc thành công rồi thì trở mặt giết hại các công thần.

Ban đầu tôi vì vận mệnh của nhà họ Cố mà đưa ra lựa chọn, hậu quả nên để tôi gánh chịu. Tôi ốm đau thế này, sống không được bao lâu nữa, chết cũng không có gì đáng tiếc, nhưng không thể để nhà họ Cố xảy ra bất trắc được.

Tôn Thi Nhiên, là phương pháp cuối cùng để tôi bảo vệ người nhà họ Cố.

Nhưng tôi nào ngờ, cuối cùng tôi lại sống, càng không ngờ, là Tôn Thi Nhiên tự mình ra tay giết cả nhà họ Cố.

Nghĩ lại.

Chàng thành thân cùng công chúa, được phong làm đại tướng quân vương, chàng muốn vạch rõ quan hệ với nhà họ Cố còn không kịp, đâu còn thời gian nhớ tới lời cầu xin của tôi.

Tôi ở trong tiểu viện chờ chết. Đoạn thời gian kia, Tôn Mộc vốn ít nói gần như không nói một lời. Tôi đắm chìm trong hối hận, ngoại trừ chờ chết, thì không còn quan tâm đến bất cứ điều gì nữa.

Trong cảnh mộng nhìn thấy quãng thời gian kia, tôi chỉ cảm thấy quá khứ như một giấc chiêm bao, thế sự trên người.

Nghe Tôn Thi Nhiên nói với Tôn Mộc: “Kim thượng không chấp nhận được ta nữa, ta dùng quân quyền đổi mạng của Tàm Nguyệt nhưng lại không thể đổi được an nguy của nhà họ Cố. Ta tự nguyện xin xử lý chuyện nhà họ Cố, cố gắng hết sức cũng chỉ có thể giúp được hai đứa cháu của Tàm Nguyệt chạy thoát...” Chàng cười cay đắng, “Nếu để nàng biết ta vô dụng như thế, trong lòng chắc chắn sẽ hận ta.”

Tôi sững sờ nhìn chàng, hận thù trong lòng lại như bị giội cho một chậu nước lạnh, không tài nào dấy lên được nữa.

“Tôn Mộc, từ nay về sau hãy để ta mượn tên người chăm sóc cho nàng.”

Tôn Mộc thở dài: “Như thế chẳng phải khiến Tướng quân chịu thiệt thòi sao?”

“Không thiệt.” Tôn Thi Nhiên cười khẽ, “Như thế quãng đời còn lại ta có thể tự tay chăm sóc nàng, sao có thể nói là thiệt.”

Tôn Mộc đồng ý.

Tôn Thi Nhiên đi vào trong sân, lẳng lặng đứng ở bên cạnh xích đu. Giữa hè mặt trời đang độc, chàng lại như không hề cảm thấy, giúp “Tôi” chắn ánh mặt trời chói chang.

“Tôn Mộc?”

“Tôi” hơi mở mắt, hai mắt vô hồn. Tôn Thi Nhiên lặng yên thật lâu rồi mới đáp: “Chuyện gì vậy?” Khi đáp lại là giọng Tôn Mộc.

Tôi lùi một bước, không biết cảm xúc trong lòng mình là gì.

Hóa ra suốt khoảng thời gian ấy, là Tôn Thi Nhiên thay Tôn Mộc ở lại chăm sóc tôi. Thì ra, những ngày tháng cuối cùng trong cuộc đời, là Tôn

Thi Nhiên trải qua cùng tôi....

Thì ra, không phải Tôn Thi Nhiên không muốn cứu nhà họ Cố, mà là chàng vì cứu tôi nên không thể nào cứu được nhà họ Cố.

Là tôi mang theo nhà họ Cố lựa chọn An Bình Vương, là tôi ngay từ khi bắt đầu đã lựa chọn sai. Không phải tại Tôn Thi Nhiên, không phải tại bất cứ ai, đều là tại...

Tôi.

Sau khi biết tất cả tiền căn hậu quả, cảm xúc của tôi đối với Tôn Thi Nhiên ở cảnh trong mơ cũng không giống trước nữa.

Lúc trước, trông thấy chàng đau thương tôi sẽ vui vẻ, trông thấy chàng đau đớn tôi sẽ cảm thấy được an ủi.

Nhưng hiện tại, tôi không biết nên dùng tâm tình nào để đối mặt với chàng.

Cảnh trong mơ, vẫn còn tiếp tục.

Tôi không chỉ một lần nghĩ, nếu đây không phải lỗi của Tôn Thi Nhiên vậy tại sao chàng không tỉnh?

Tại sao chàng chưa tỉnh?

Lại một ngày.

Lúc chạng vạng tối, Tôn Thi Nhiên đẩy xe lăn bằng gỗ đưa tôi ra bên ngoài sân nhỏ giải sầu.

Đúng đêm hè, không khí ướt át, tôi thấp thoáng ngửi được mùi của hồ nước bên kia rừng rậm. Tôi nhớ mùi hương này, đây mùi tôi ngửi được vào hôm tôi ra đi.

Tôn Thi Nhiên đẩy tôi vào rừng rậm giống mọi lần. Tôi lại đột nhiên đứng dậy, đi lên phía trước. Tôn Thi Nhiên muốn ngăn tôi, tôi lại nói: “Ta hình như có thể nhìn thấy rồi. Huynh để một mình ta đi ngắm đom đóm.”

Một người mù nói ra những lời này quả thực hết sức buồn cười, nhưng ngày đó tôi dường như thật sự có thể trông thấy đom đóm bay trên trời.

Tôn Thi Nhiên có lẽ còn đang băn khoăn câu “Có thể nhìn thấy” của tôi nên không dám đi quá gần, chàng đi theo rất xa phía sau.

Tôi mò mẫm đi về phía trước, đột nhiên lại trượt chân, ngã vào khe núi bên cạnh. Dường như đầu đập vào đá, tôi không có sức vùng vẫy, cũng không muốn vùng vẫy nữa.

Tôn Thi Nhiên đi ở phía sau nên không nghe thấy tiếng, do tán cây quá dày nên rất lâu sau, Tôn Thi Nhiên mới phát hiện không thấy “Tôi” đâu nữa. Sắc mặt chàng trắng bệch, vội vàng chạy tới, ngay cả giả giọng cũng quên.

“Tâm nguyệt!” Chàng gào thét tên tôi, “Nàng ở đâu?”

Tôi mơ mơ màng màng, không đáp. Đợi đến khi Tôn Thi Nhiên phát hiện ra tôi thì nước bị máu nhuộm đỏ trong khe núi đã chảy được một quãng rất xa rồi.

Tôn Thi Nhiên ôm tôi, nói muốn mang tôi đi tìm đại phu.

Tôi nhớ khi ấy tôi tưởng đó chỉ là ảo thính trước lúc chết, tôi còn giẫy giụa muốn bóp cổ chàng, còn nói muốn giết chàng báo thù cho người nhà họ Cố.

Tôn Thi Nhiên hốt hoảng vừa chạy vừa nói: “Nàng muốn giết ai cũng được, nàng muốn ta chết cũng được, nàng muốn thế nào đều nghe nàng hết, nhưng nàng không được nhắm mắt.” Chàng nói, “Không được nhắm mắt!”

Tôi lại không nghe lời nhắm nghiền hai mắt.

Tay túm vạt áo chàng cũng chầm chậm buông ra, chỉ để lại một câu cuối cùng: “Tôn Thi Nhiên, trong lòng chàng không có ta.”

Đây là câu nói cuối cùng trước lúc chết của tôi.

Sau đó Tôn Thi Nhiên không chạy nữa.

Hai chân chàng như bị đông lại, ôm tôi quỳ xuống đất, cả người đầy máu khiến chàng có vẻ vô cùng chật vật. Chàng dè lên vết thương trên gáy tôi, ấn trán tôi lên môi chàng.

“Có nàng.” Chàng nói, “Luôn có nàng, cả trái tim đều là nàng.” Chàng như đang dỗ trẻ con, “Tâm nguyệt, nàng muốn gì cũng được, ta cho nàng hết, nhưng đừng làm ta sợ như vậy.”

“Trong lòng ta có nàng.”

Những lời ấy khiến lòng tôi như bị dao cắt. Tôi ngồi xuống trước mặt chàng, nhìn chàng áp lên trán tôi cầu xin: “Tâm Nguyệt, tỉnh lại.”

“Tôn Thi Nhiên.” Tôi sờ lên đầu Tôn Thi Nhiên, “Chàng mới là người nên tỉnh lại.”

Dưới bàn tay có cảm giác chạm vào thực thể.

“Tôi” trong lòng Tôn Thi Nhiên bỗng biến thành ánh sáng bay lên không trung, giống như đom đóm đêm hè, bay xung quanh hai chúng tôi.

Chàng ngẩng đầu lên, sững sờ nhìn tôi. Dường như không thể tin được tôi sẽ xuất hiện trước mặt chàng, nói chuyện bình thường với chàng như vậy.

Tôi cũng kinh ngạc vì sao mình có thể chạm vào chàng. Đột nhiên tôi nhớ ra lần trước trong cơn tức giận tôi cũng có thể chạm vào chàng, trong lòng tôi bỗng có một suy đoán. Tôi đưa tay chạm vào gò má Tôn Thi Nhiên.

“Thế này giống cái ngày ta nói ta thích chàng.”

Vừa dứt lời, cảnh tượng xung quanh bỗng biến đổi, dòng suối nhỏ, ánh sáng của đom đóm lấp lánh, quả thật đã biến thành ngày tôi nói thích chàng.

Tôi bỗng cười: “Đây là cảnh trong mơ của chàng, nhưng người không chế cảnh trong mơ hình như lại là ta.” Tôi nói, “Là lòng ta sinh oán hận, nhất chàng trong ảo ảnh hư vô này.”

Tôn Thi Nhiên nghe thế cũng không hề kinh ngạc, chàng chỉ sững sờ nhìn tôi, sau đó vươn tay áp lên mặt tôi.

“Chàng đã sớm nhận ra, đúng không?”

Cảnh trong mơ của mình bị người khác thao túng, Tôn Thi Nhiên nhạy bén như thế, sao lại không phát hiện ra chứ?

Chàng cố ý, cam tâm tình nguyện cùng tôi đắm chìm trong giấc mộng hư ảo này.

“Tâm Nguyệt, chỉ cần có nàng là đủ rồi.”

Bất kể là chân thật hay ảo ảnh, có thể nhìn thấy nàng là đủ rồi.

Tôi chợt hiểu ra, lúc trước tôi hy vọng “Tôn Thi Nhiên tỉnh lại” là giả dối, tôi cũng giống Tôn Thi Nhiên, đều muốn vĩnh viễn nhìn thấy người kia dù là ở trong mơ.

Bởi vì nếu tỉnh lại, chúng tôi sẽ bị chia cắt bởi hai bờ sinh tử, không thể nào gặp lại nhau được nữa.

Nhưng mà, Tôn Thi Nhiên còn sống.

Chàng còn cuộc đời rất dài chưa đi hết. Chàng nên có tuổi già. Tôi không nên hại chàng.

Tôi vươn tay, nhẹ nhàng chùi môi chàng: “Tôn Thi Nhiên, con dấu ta cho chàng hãy biến mất ở đây thôi. Chàng hãy sống cuộc sống của mình, trong lòng đừng có ta, cũng đừng để bị ta làm liên lụy nữa.”

Tôi đẩy chàng ra, cảm thấy đom đóm xung quanh dường như nâng thân thể tôi lên. Chúng nó đưa tôi bay lên, Tôn Thi Nhiên phía dưới vẻ mặt hoảng hốt mỗi lúc một xa...

Cuối cùng không nhìn thấy nữa....

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Vĩ Thanh

Tôn Thi Nhiên động đậy đầu ngón tay, chàng mở mắt ra, bên cạnh là Tôn Mộc mừng rỡ: “Tướng quân, cuối cùng ngài cũng tỉnh!” Chàng nhìn một vòng, xung quanh đều là ám vệ của chàng, Tôn Thi Nhiên vuốt mi tâm: “Đây là đâu?”

Tôn Mộc sững sờ nhìn Tôn Thi Nhiên: “Tướng quân không nhớ gì sao?”

Trong đầu Tôn Thi Nhiên mơ mơ màng màng hiện lên một bóng người, nhưng không bắt được. Cuối cùng đành phải lắc đầu.

Tôn Mộc lặng im.

Ba mươi năm sau.

Đêm thất tịch thả hoa đăng, Tôn Thi Nhiên bị cháu gái kéo ra bờ sông thả hoa đăng. Cháu gái nhỏ cầm hoa đăng đi phía trước, Tôn Thi Nhiên đi sau lưng cô bé, chỉ thấy nơi cô bé đi qua vô số đom đóm bay lên, chậm chậm bay lên trời cao, giống như một giấc mộng tuyệt trần.

Tôn Thi Nhiên bỗng dừng bước.

Trong đôi mắt già nua đục ngầu phản chiếu ánh sáng lấp lánh. Dường như ông trông thấy bóng hình một cô gái xinh đẹp như ẩn như hiện giữa hào quang.

Trong giọng nàng như chất chứa thâm tình sâu sắc nhất suốt cuộc đời ông. Nàng nói: “Chàng tóc trắng xoá, ta cũng đã lưng còng, nhưng chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau cả đời, cùng nhau ngắm đom đóm như hôm nay.”

Cõi lòng được gọt dũa qua thế sự bao năm tháng tưởng như không còn gợn sóng đột nhiên bị đánh vỡ, trái tim vì ảo ảnh chợt lóe lên mà co rút đau đớn. Dường như trong giây phút ấy, thời gian đang lóc từng miếng thịt của ông.

Cháu gái lay lay cánh tay ông.

“Ông ơi, ông ơi, sao ông lại khóc?”

Tôn Thi Nhiên đưa tay lau gò má, quả nhiên bàn tay đầm nước mắt. Ông ngẩn người, bỗng cười: “Có lẽ là tại đom đóm chói mắt quá.”

– Hết phần 6 –

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Lựa đỏ giăng khắp tướng phủ mang tới cảm giác hân hoan vui mừng, pháo nổ vang trời.

Nhưng trái với bầu không khí, vẻ mặt mọi người lại hết sức bình tĩnh thậm chí là lãnh đạm.

Một bữa tiệc cưới, không có cao đường, không có cười vui, tân lang tuần tú như tiên từ đầu tới cuối ngay cả khóe môi cũng không hề nhếch lên.

Bái lễ xong, tân lang không thèm để ý đến ai, quay người đi tới điện sau, để lại mình tân nương đứng ở thính đường. Giá y đỏ thắm càng tôn lên vẻ tiêu điều, tĩnh lặng xung quanh nàng.

“Tất cả về đi.” Tân nương vén khăn voan đỏ, không thèm để tâm đến tục lễ kiêng kị. Ánh mắt nàng sắc bén, lạnh lẽo đảo qua đám người. Không ai dám cãi lệnh, lặng lẽ nối đuôi nhau đi ra. Cuối cùng chỉ còn một chàng trai áo xanh đứng lại, hành lễ với tân nương: “Môn chủ, trong phòng đã đốt Vũ Ngưng Hương rồi.”

Tễ Vân gật đầu, chàng trai cung kính lui ra.

Đợi tất cả mọi người đi hết, bàn tay nắm khăn voan đỏ của Tễ Vân dần siết lại, khớp xương dùng sức đến trắng bệch. Sở Thanh Châu, Sở Thanh Châu, bọn họ rốt cục đã thành thân rồi, từ nay về sau bọn họ đã là... Vợ chồng rồi.

Ngồi ở trước cửa sổ, Tề Vân soi mình trước tấm gương hình thù kỳ lạ, tự mình tháo trâm cài mũ phượng trên đầu. Từ trong gương nàng nhìn thấy người đàn ông nằm ở trên giường đang không ngừng khó chịu vặn vẹo. Tề Vân biết, Vũ Ngưng Hương đã phát huy tác dụng, nàng có chút thấp thỏm nắm chặt nắm tay, sau đó bước về phía giường hi giảng lụa đỏ.

Nhẹ nhàng cầm tay người đàn ông đã có chút mê loạn, Tề Vân cúi người khẽ hôn lên môi hắn. Không giống như đang hôn tình nhân, mà thành kính giống như đang hôn lên tín ngưỡng của mình vậy.

Nàng khẽ gọi: “Sư thúc...”

Sở Thanh Châu thần trí mơ hồ, chỉ nghe thấy có người hết lần này đến lần khác ní non gọi tên hắn. Là đau đớn, lại là lưu luyến si mê, dường như muốn khắc hắn vào cốt tủy. Cánh môi ấm áp hôn lên mặt hắn, lên tai, lên cổ, sau đó đến trước ngực, rồi di chuyển dần xuống phía dưới.

Những nơi ấy giống như được châm lửa, thiêu đốt trái tim hắn nóng dần lên.

“Sở Thanh Châu.” Trong dòng cảm xúc nóng bỏng ấy, chỉ có giọng nói kia là kiên định và rõ ràng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy chua xót, “Chàng là của ta.”

Sở Thanh Châu mở mắt ra đập vào mắt là màn lụa giường hi đỏ tươi như máu. Cánh tay nữ giới như ngó sen nhẹ nhàng đặt trên lồng ngực hắn, lên xuống theo hô hấp của hắn. Khi hắn quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt cô gái, những chuyện đã xảy ra đêm qua lập tức ùa về. Mặt Sở Thanh Châu ửng đỏ, sau đó lại trắng bệch. Hắn hất tay cô gái ra, mạnh đến mức suýt đẩy nàng ngã xuống giường.

“Vô si!” Hắn nghe thấy mình khàn khàn quát.

Cô gái choàng tỉnh, vẻ mặt hoảng loạn trong giây lát, nhưng khi thấy Sở Thanh Châu còn ở bên cạnh mình, nàng khẽ thở phào, sau đó lại túm chặt chăn. Sau khi trải qua đêm động phòng hoa chúc, nàng cũng cảm thấy cực kỳ xấu hổ, mặc dù tối hôm qua... Là nàng bỏ thuốc hại hấn.

Thân thể trần truồng trong chăn co lại, nàng đang định gọi một tiếng “Sư thúc” lại sức nhớ bây giờ chắc chắn hấn không thích nàng gọi hấn như vậy. Nàng liền sửa thành: “Sở Thanh Châu.”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Sở Thanh Châu càng tái nhợt, môi run rẩy hồi lâu cũng không thốt được nên lời. Thấy vẻ mặt hấn như vậy, trái tim nàng lạnh đi phân nửa, đáy lòng càng thêm bị thương. Nàng tự xây cho mình một bức tường phòng vệ, buộc mình mỉm cười như thường: “Hiện giờ còn giả vờ thanh cao làm gì, tối hôm qua đâu có thấy chàng kìm chế thế.”

“Liễu Tể Vân!” Sở Thanh Châu giận dữ, “Không biết liêm sỉ!”

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu hấn mắng nàng như vậy. Tể Vân cười lạnh: “Biết liêm sỉ cũng tốt, không biết liêm sỉ cũng tốt, hiện giờ ta chỉ cần sống theo ý mình. Hơn nữa, ta đã sớm phản bội Liễu Môn, không còn mang họ Liễu nữa rồi. Ta và chàng hiện giờ đã thành hôn, đã phát sinh quan hệ, sau này chàng cũng không còn liên quan gì tới Liễu Môn nữa rồi.” Nói xong, nàng vén lên chăn, trần truồng đi xuống giường, không chút kiêng dè.

Sở Thanh Châu nhắm mắt quay đầu sang chỗ khác, hít vào một hơi thật sâu, kìm chế cơn giận, nói: “Người không nên dùng cách này báo thù Liễu Môn.”

Tể Vân ngồi trước gương trang điểm hơi nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lẽo: “Tại sao không? Chàng là người đại tiểu thư Liễu gia si mê, cũng là niềm kiêu hãnh của Liễu gia, ta lại biến chàng thành phu quân của ta...” Tể Vân cười mỉa mai, “Phu quân của nữ ma đầu tà giáo, đây chẳng khác nào

tát vào mặt Liễu Môn luôn tự xưng là danh môn chính phái. Ta đánh rất hả hê.”

Sở Thanh Châu siết chặt nắm tay, sắc mặt cực xấu. Qua một lúc lâu, đợi Tề Vân sửa soạn xong chuẩn bị ra ngoài hẳn mới nặng nề một câu: “Tề Vân, trước kia cho dù thế nào trong lòng người vẫn luôn tồn tại một phần thiện. Ta cũng chưa bao giờ hoài nghi sự lương thiện của người, nào biết hôm nay người lại ác độc đến thế...”

“Chàng sai rồi.” Tề Vân đứng ở cửa ra vào một lúc lâu, cuối cùng đẩy cửa đi ra ngoài, “Ta từ trước đến nay đều ác độc như vậy.”

Đóng cửa, Tề Vân ngơ ngác nhìn hoa đào đã rụng hơn nửa trước sân. Nàng dang tay, ôm lấy một làn gió mát.

Ở trong mắt Sở Thanh Châu nàng quả thật là một kẻ độc ác... Bắt Liễu Thư Viên hẳn yêu thương nhất, nhất hơn một trăm môn đồ Liễu Môn, dùng tính mạng của bọn họ ép buộc hẳn lấy nàng. Sau đó bỏ thuốc hẳn, để hẳn làm “Chuyện sai trái”.

Hắn sao có thể không hận nàng.

Nhưng hận thì hận đi, nàng chưa bao giờ là người lương thiện giống như trong tưởng tượng của hắn. Tề Vân cất bước đi ra sân, lập tức có tùy tùng đi theo phía sau, xin chỉ thị: “Môn chủ, tin tức một tháng sau tổ chức tiệc Thí Thần ở Thanh Yến đã được truyền ra rồi.”

Nhiều thế hệ Liễu Môn đều tiếp quản chức Võ Lâm Minh Chủ, địa vị của nó ở võ lâm giống như thần, Liễu Thư Viên cũng nhờ nó mà có được danh hiệu con gái của thần. Tề Vân muốn giết bọn họ, lấy danh hào ‘giết thần’, thật thích hợp.

“Ừ.” Nàng trầm ngâm một lát: “Tiệc cưới hôm qua đừng vội công bố với bên ngoài.” Nàng rũ mắt, “Mặc dù có người biết ta thành hôn, nhưng

đừng để cho bọn họ biết người ta lấy là ai, dung mạo thế nào. Nếu không, giết.”

Tùy tùng giật mình: “Dạ.”

p.s: SE, SE nhá. Ai nhảy rắng chịu *móa há há*

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 2

“Chó hoang ở đâu lại đi lạc vào Liễu Môn thế này!” Bên đình liễu cạnh hồ có mấy đứa trẻ cầm đá bao vây một con chó, dường như muốn đập chết nó.

“Các người đang làm gì vậy?” Giọng con gái có chút ngây thơ truyền đến, mấy đứa trẻ quay lại nhìn, sợ hãi, bỏ đá chạy mất: “Tiểu yêu nữ tới rồi!”

“Chạy mau chạy mau!”

Ầm ỉ một lúc, mấy môn đồ đã chạy mất hút. Cô bé hờ hững lau máu trên trán, ánh mắt nhìn chú chó hoang, một người một chó nhìn nhau. Cô bé ngồi xổm xuống, lấy từ trong ngực ra một cái bánh bao đưa cho nó. Chú chó cẩn thận ngửi ngửi, sau đó sủa cô bé hai tiếng, xoay người chạy mất.

Tay đưa ra vẫn chưa rút lại, bông liễu bên hồ lất phất, rơi xuống người cô bé. Cô bé gục đầu xuống, khẽ nỉ non: “Ngay cả chó cũng ghét bỏ.”

Đột nhiên trong tay chột nhẹ bẫng, bánh bao lạnh ngắt bị lấy đi, giọng nam bình thản mang theo mấy phần ôn hòa từ đình đầu truyền đến: “Cho ta đi.”

Cô bé kinh ngạc ngẩng đầu lên. Ánh mặt trời ngày xuân bao quanh chàng trai, thật dễ dàng đi vào trái tim cô bé. Cô bé thấy chàng trai cắn chiếc bánh bao lạnh ngắt, nói, “Muội theo ta tới phòng bếp đi, ta ăn đồ của muội thì cũng nên trả lại cho muội một chút.”

Cô bé chỉ biết sững sờ nhìn chàng trai, thế cho nên sau này cứ nghĩ tới lần đầu tiên gặp nhau, trong đầu nàng chỉ có ánh mặt trời, bông liễu và hấn.

Tiếng bước chân vội vã khiến Tể Vân xưa nay cảnh giác mở mắt ra. Ánh mặt trời buổi chiều nay rất đẹp, trong sân lá xanh hoa đỏ rục rờ, nàng cao hứng nên muốn uống hai chén, không ngờ lại đã ngà ngà say rồi.

Tể Vân nhìn người tới, Sở Thanh Châu lạnh mặt đứng ở ngoài đình. Dung mạo hấn vẫn như ngày đầu nàng quen hấn, không hề thay đổi chút nào. Khi đó, hấn mới 15, là đệ tử quan môn đáng tự hào nhất của Môn chủ Liễu Môn, mà nàng chỉ là đứa con gái tà đạo được Liễu Môn tốt bụng thu lưu. Hấn là sư thúc của nàng, là người nàng kính ngưỡng nhất. Sở Thanh Châu không biết, ở trong mắt Tể Vân bất cứ lúc nào hấn cũng cao cao tại thượng như vậy, tồn tại giống như một tín ngưỡng. Tể Vân nghĩ, ở trong mắt Sở Thanh Châu, trước kia nàng chỉ là một môn đồ đáng thương của Liễu Môn, còn bây giờ có lẽ là một ả đàn bà độc ác đáng hận.

Tể Vân cười, nhờ chút men say nàng hí mắt nhìn Sở Thanh Châu, lại bỗng không rõ đây là sự thật hay là cảnh trong mơ: “Sư thúc, dạy con múa kiếm đi. Người múa kiếm rất đẹp...”

Sở Thanh Châu đang tức giận sau khi nghe câu này cũng thoáng sững sờ. Trong đình gió nhẹ thổi, bông liễu trắng muốt bay lả tả giữa hai người, chao đảo rơi xuống mặt hồ ngoài đình, như đắp cho mặt hồ một lớp chăn mỏng màu trắng mang theo chút hơi ấm.

Năm tay đang siết chặt của Sở Thanh Châu hơi buông ra, quay đầu không nhìn Tể Vân nữa, bởi trong lúc lơ đãng thoáng nhìn hấn thấy dấu hôn xanh tím trên gáy nàng: “Người hãy nhớ những gì đã hứa với ta. Nếu ta cười người người sẽ không làm khó dễ Sách Viên và môn đồ Liễu Môn.”

Tể Vân ngồi im một lúc lâu mới nhìn rõ người trước mặt. Nàng bỗng cười, khẽ đặt tay lên mắt: “Đúng vậy, ta hứa với chàng... Ta uy hiếp được

một tướng công về cho mình.”

Sở Thanh Châu nhíu mày, ánh mắt nhìn lướt qua bàn đá, thấy hai bầu rượu đều hết sạch, môi hấn giật giật, nhưng cuối cùng lại chỉ nói một câu: “Tiệc Thí Thần là sao?”

“Tiệc Thí Thần?” Tễ Vân nghiêng người dựa vào lan can đình, một tay chống đầu, vẻ mặt lười biếng, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo khiếp người, “Là trả thù bắt đầu.” Nàng nói, “Hơn nữa, bây giờ ta cũng không làm khó bọn chúng nữa. Chờ bọn chúng chết hết rồi, ta đương nhiên cũng sẽ không so đo với đám thi thể làm gì.”

“Liễu Tễ Vân!” Sở Thanh Châu bị giọng điệu hờ hững của nàng chọc giận, “Liễu Môn quả thực có một vài người có lỗi với người, nhưng đâu đến nỗi để người trả thù như vậy!”

“Đâu đến nỗi?” Tễ Vân ngửa đầu cười, “Sao lại không đến!” Nàng bỗng dưng đứng dậy, hơi rượu mạnh làm chân nàng không vững, thân thể lão đảo, suýt nữa ngã. Cũng may nàng nhanh tay, chống lên bàn đá. Sở Thanh Châu hơi duỗi ra tay liền rút về.

Còn chưa đứng vững, Tễ Vân phát ống tay áo, gạt hết thức ăn cùng rượu trên bàn xuống đất. Tiếng vỡ chới tai vang lên: “Chàng cũng biết nơi nường nấu của ta bây giờ là ai để lại cho ta, chàng cũng biết vì sao trong một năm gần ngủi ta đã thành lập được Tu La Môn! Chàng cũng biết trên đời trẻ mồ côi của tà giáo có cả ngàn lại, nhưng vì sao lão già Liễu Môn lại chỉ từ bi với mình ta!”

Trông thấy vẻ mặt bàng hoàng của Sở Thanh Châu, Tễ Vân cười lạnh không muốn nói thêm nữa. Nàng xoay người trở về phòng, gió mát ngày xuân mang theo câu nói của nàng: “Ta nếu chỉ vì bị người Liễu Môn sỉ nhục mà trả thù thì đã không chờ đến hôm nay rồi.”

Hơn nữa những thứ đó vốn không đủ để trở thành lý do nàng trả thù, bởi vì chỉ cần một câu của Sở Thanh Châu là có thể xóa tan tất cả uất ức của nàng rồi.

Nhưng huyết hải thâm thù, nàng lại không thể không báo.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Trong giang hồ làm gì có Tà giáo Ma giáo. Năm đó lão già Liễu Môn cùng đám tự xưng võ lâm chính đạo kia chẳng qua là ham muốn gia sản cùng võ công bí tịch của cha mẹ nàng nên cùng nhau hợp lực tấn công sau đó chia chác.

Tễ Vân ngồi trước cửa sổ, vuốt nhẹ trâm gài tóc bằng ngọc xanh. Cha mẹ nàng giấu một phần gia sản trong mật đạo dưới lòng đất. Lão già Liễu Môn kia nhân lúc nàng thơ bé không rành thế sự đã dùng danh nghĩa thu dưỡng giam lỏng nàng ở Liễu Môn, cũng chỉ vì muốn moi được thông tin từ nàng. Nếu không phải mấy năm qua nàng giả vờ ngu ngốc thì đã sớm mất mạng rồi.

Từ nhỏ phải sống trong hang cọp, nàng lén liên hệ với tàn quân chi viện. Còn ít tuổi đã học được mưu tính sâu xa, bởi vì chỉ cần xảy ra chút sai lầm, mạng của nàng, của cha mẹ nàng, của tàn quân đều sẽ bị chôn vùi. Ban đầu nàng còn thấp thỏm lo sợ trước cuộc sống chờ đợi lo lắng này, nhưng mãi rồi cũng thành quen. Trong những năm tháng ấy nàng không tin ai, kể cả Sở Thanh Châu.

Nhưng Sở Thanh Châu là hơi ấm còn sót lại của nàng, là người duy nhất nàng muốn bảo vệ.

Tâm mắt Tễ Vân khẽ chuyển, nhìn sang gương trang điểm trước mặt. Nàng đưa tay khẽ vuốt viền gương, khóe môi cười yếu ớt.

Tễ Vân nhớ rõ ánh trăng sáng ngời đêm đó, nàng vừa thương thảo với thuộc hạ xong trở về phòng, lại thấy Sở Thanh Châu tái mặt đứng trước

phòng nàng. Trong lòng nàng hoảng hốt, đoán rằng có phải Sở Thanh Châu đã biết được gì không. Đến gần, Sở Thanh Châu nhìn chăm chăm nàng một lúc lâu mới nói: “Muộn như vậy không ở phòng, còn đi đâu?”

Tễ Vân thản nhiên giơ bầu rượu trong tay lên, nói: “Đi ra ngoài mua rượu.” Mỗi lần trao đổi thư từ qua lại với thuộc hạ nàng đều cầm đồ về để làm lý do.

Sở Thanh Châu giật mình, mắt bỗng sụp xuống, thở dài một tiếng: “Ban ngày bận nên không tới tìm con, nhưng ta không quên hôm nay là ngày cập kê của con.”

Lần này đến lượt Tễ Vân sửng sờ, chính nàng cũng đã quên hôm nay là ngày cập kê của mình.

Sở Thanh Châu lấy một tấm gương từ trong ngực ra, nói: “Ngày hôm trước đi trên đường nhìn thấy tấm gương này, cảm thấy rất xứng với con nên đã mua. Ban sáng không có thời gian nên bây giờ mới đưa được cho con. Nếu con không chê thì nhận lấy.” Hắn dừng lại, lấy mất bầu rượu trong tay Tễ Vân, “Còn nhỏ đừng học người ta uống rượu giải sầu.”

Tễ Vân ngần ngừ nhận lấy cái gương, viền gương đen nhánh hoàn toàn khác với gương lãng hoa các cô nương thường dùng: “Tại sao lại xứng với con?”

“Không rườm rà, không yếu ớt, sạch sẽ, giản dị.” Sở Thanh Châu xoa đầu Tễ Vân, “Giống con. Ông chủ cửa hàng nói đây là đồ Thần Tiên, có thể trừ tà tránh tai ương. Chỉ mong chiếc gương này thật sự có thể bảo vệ con mạnh khỏe trường an như lời ông ấy nói.”

Tễ Vân cúi đầu, để Sở Thanh Châu tùy ý xoa rối tóc nàng. Sở Thanh Châu chưa bao giờ hiểu rõ về Tễ Vân nhưng lại là người duy nhất có thể khiến tim nàng ấm áp. Tễ Vân xưa nay chưa bao giờ là người đơn thuần, đời này cũng nhất định không được trường an, nhưng giờ phút này, nàng

thật sự tình nguyện tin lời Sở Thanh Châu nói, tin mình có thể mãi mãi vui vẻ.

Đây là món quà đầu tiên cũng là duy nhất Sở Thanh Châu tặng nàng, bởi vì một năm sau nàng mưu phản Liễu Môn.

“Xoẹt!” Một mũi tên phá cửa sổ bay vào lướt qua tóc mai Tể Vân. Hoàn hồn, ánh mắt Tể Vân trở nên lạnh lẽo, ôm gương vào trong lòng. Nàng cười lạnh: “Người của Liễu Môn đến nhanh thật đó.”

Còn chưa dứt lời tên từ bên ngoài đã bắn vào như mưa. Tể Vân xoay người nhảy lên, khi nàng trốn ra sau bàn, đưa tay muốn cầm kiếm bên giường, một người mặc đồ đen lại phá vỡ cửa sổ, một thanh trường kiếm dang dang sát khí đâm về phía Tể Vân. Tể Vân luống cuống tránh, lại vẫn bị mũi kiếm cắt qua gò má.

Thế kiếm không ngừng, ép Tể Vân đến góc tường. Tể Vân tức giận, cắn răng, nhào lên, để mũi kiếm đâm vào đầu vai nàng. Tay kia tập trung nội lực, đánh về phía ngực người nọ. Người kia run lên, rút kiếm trên vai nàng ra, xoay người chạy trốn. Tể Vân muốn đuổi theo, nhưng mưa tên phía ngoài lại bắn phá cửa sổ bay vào.

Tể Vân chẳng thèm tránh né, vỗ bàn. Bàn bằng gỗ đặc bay đập vào vách tường giống như một món đồ chơi. Mặt tường sụp đổ, mái nhà rơi xuống, cản mưa tên ở bên ngoài.

Tiếng vang kinh động người trong phủ, ánh lửa bốn phía, mấy tên áo đen từ trên đại thụ nhảy xuống, chạy trốn khỏi phủ.

“Môn chủ!” Có người sợ hãi kêu to.

“Đừng đuổi theo.” Tể Vân nói khẽ, “Tới Phúc Liễu tháp. Đây đích thị là kế giương đông kích tây, đại đa số thích khách đều ở đó.” Máu trên vai

nàng nhuộm đỏ nửa người, bụi bặm đầy mặt, nhưng dù vậy nàng vẫn không hề khiến cho người ta cảm thấy chật vật.

Mọi người tuân lệnh, ám hiệu vừa vang lên, tất cả đều chạy về phía Phúc Liễu tháp. Bóng người trùng điệp rời đi, lúc này Tể Vân mới nhìn thấy một người đàn ông đứng bên ngoài đám người không biết từ bao giờ. Quần áo xộc xệch, tóc rối bời chưa buộc, xem ra là vội vàng chạy tới.

Ánh mắt hẩn nhìn chăm chăm vào vai nàng. Tể Vân bình tĩnh nhìn hẩn một lúc lâu, sự lạnh lùng trong mắt biến mất, khóe môi khẽ cong lên: “Sư thúc...”

Cảnh tượng như vậy giống hệt một năm trước, lúc nàng phản bội Liễu Môn, cùng tàn quân trong ứng ngoại hợp, đốt trung điện của Liễu Môn. Nàng định để “Liễu Tể Vân” “Chết” trong ngọn lửa, nhưng Sở Thanh Châu lại bất chấp nguy hiểm xông vào ngọn lửa hùng hực, cứu nàng ra.

Nàng nhớ rõ vòng tay ấm áp mạnh mẽ ấy, còn những lời ní non an ủi bên tai, giống như nàng là báu vật không thể đánh mất của hẩn.

Hẩn suýt nữa khiến kế hoạch của nàng thất bại, suýt nữa khiến lão già Liễu Môn phát hiện ra mưu đồ của nàng. Nhưng Tể Vân không tài nào tức giận được, thậm chí còn cảm thấy mừng rỡ khó tả. Bởi vì Sở Thanh Châu là sai sót duy nhất được phép xuất hiện trong cuộc đời này của nàng.

Nhưng ngày đó, Tể Vân vẫn giăng bẫy Sở Thanh Châu. Cũng kể từ ngày đó, bọn họ đã không thể đối xử với nhau như giống trước kia được nữa.

Tể Vân chậm rãi đi về phía Sở Thanh Châu, cách hẩn ba bước thì đứng lại: “Ta không sao.” Nàng lấy tấm gương từ trong ngực ra, cười nói, “Chàng xem, ta vẫn bảo vệ được món quà chàng tặng ta này.”

Ánh mắt Sở Thanh Châu lúc này mới nhìn tấm gương, khóe môi hằn khẽ run, một lúc lâu sau mới dùng giọng điệu hơi lạnh, nói: “Bảo vệ vật này có tác dụng gì, không bằng để nó vỡ nát còn hơn.”

Nghe hẳn nói như vậy, Tề Vân có chút sững sờ, chỉ cúi đầu nỉ non, “Sao có thể để nó vỡ nát được...” Tình cảm giữa bọn họ đã ít như vậy, cái gương này nàng sao có thể để nó vỡ.

Sở Thanh Châu nhìn Tề Vân trong giây lát, siết chặt tay, nhưng cuối cùng hẳn lại chỉ lạnh lùng hỏi: “Đó là người Liễu Môn đúng không? Người lại muốn làm gì?”

Tề Vân cười lạnh: “Ta muốn làm gì? Chàng không ngại cùng đến xem xem.” Nói xong nàng thi triển khinh công xoay người bay về phía Phúc Liễu tháp.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lúc Tể Vân tới Phúc Liễu tháp, người của Liễu Môn đã bị thuộc hạ của nàng bao vây bốn phía. Liễu Sách Viên bị bắt uống Phệ Cân Tán nốt trong Phúc Liễu tháp đã được cứu ra. Kẻ đang đỡ Liễu Sách Viên đi ra là con trai cả Liễu Sách Phong của lão già Liễu Môn. Chỉ có điều Liễu Sách Phong lúc này đang ôm ngực, mặt xanh trắng, hiển nhiên kẻ vừa nãy ở trong phòng ám sát nàng chính là hắn. Tể Vân cười lạnh: “Người cho rằng chỉ cần cứu người ra khỏi Phúc Liễu tháp là xong sao?”

“Liễu Môn ta nuôi ra yêu nữ như ngươi là một sự sỉ nhục to lớn! Hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!” Liễu Sách Phong chống kiếm muốn đứng dậy. Liễu Sách Viên bên cạnh hắn lo lắng đến đỏ mắt vành mắt, “Đại ca! Huynh đừng cậy mạnh, nếu huynh có thể cử động thì mau trốn đi!”

Tể Vân quay sang nhìn Liễu Sách Viên, nàng ta là con gái út của lão già Liễu Môn, từ nhỏ đã xinh đẹp, được người nhà yêu thương hết mực. Tể Vân cười trào phúng, nói: “Ta nói tiệt Thí Thần sẽ tổ chức sau một tháng nữa, trong một tháng đó sẽ có kẻ phải chết. Nếu ngươi muốn chết ta sẽ không cản.”

Liễu Sách Phong nghe xong khí huyết dâng lên, nôn ra một búng máu. Liễu Sách Viên hoảng sợ, khóc òa lên, nói: “Tể Vân, Liễu Môn ta nuôi lớn ngươi, tự nhận đối xử với ngươi không tệ, sao ngươi lại lấy oán trả ơn!”

“Lấy oán trả ơn?” Tể Vân ngửa mặt lên trời cười, ngay sau đó vẻ mặt trở nên lạnh lẽo, thả người nhảy lên, đáp xuống trước người Liễu Sách Viên, trường kiếm đặt sát bên má nàng ta. Người của Liễu Môn kinh sợ,

không ai nhớ khinh công của nàng lại lợi hại như thế, những kẻ không bị thương đều cầm kiếm chĩa về phía Tể Vân nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Tể Vân nói: “Ta không muốn giải thích, người đã nói ta là lấy oán trả ơn, vậy coi như ta lấy oán trả ơn đi. Nhưng hôm nay ca ca người rạch mặt ta, có qua phải có lại, ta rạch lại người một đường nhé?”

Liễu Sách Viên toàn thân run rẩy, nhưng vì trúng Phệ Cân Tán nên không thể động đậy. Liễu Sách Phong ở bên muốn ngăn Tể Vân, nhưng hăn vừa mới cử động đã lại nôn ra một ngụm máu tươi. Tể Vân cười khê: “Ta đã thương tâm mạch của người, nếu người còn cử động thì sẽ chết ở đây đây... Chó canh cửa đã mấy ngày không được ăn thịt rồi.”

Vừa dứt lời, một thanh trường kiếm bay tới, đâm vào chuôi kiếm của Tể Vân, đánh văng trường kiếm trong tay nàng. Đợi khi nàng quay đầu lại, Sở Thanh Châu đã ôm Liễu Sách Viên vào lòng, lùi lại hơn năm bước. Liễu Sách Viên thấy hăn, ghen ngào: “Thanh Châu sư huynh! Huynh còn sống!”

Sở Thanh Châu vỗ vỗ lưng Liễu Sách Viên an ủi, ngay sau đó lại lạnh lùng nhìn chăm chăm vào Tể Vân.

Tim Tể Vân bỗng dưng đau xót, vẻ mặt càng thêm mĩa mai: “Anh hùng cứu mỹ nhân, đúng là trò hay. Vừa rồi nếu mà ta xuống tay thì chắc chàng đã giết ta mất rồi nhỉ?” Nói đến chữ cuối, giọng điệu đã trở nên hoàn toàn lạnh lùng.

“Nếu người giết người, ta sẽ giết người.”

Giọng hăn thật lãnh lẽo, Tể Vân biết, hăn nói được nhất định sẽ làm được.

Tễ Vân rũ mắt: “VẬY MỘT THÁNG SAU, CHÀNG TỚI LẤY MẠNG TA THỬ XEM.” Nàng vừa dứt lời, những kẻ còn đang đứng được của Liễu Môn đều quỳ xuống. Mắt Sở Thanh Châu cũng mờ dần. Có kẻ hạ độc! Trước lúc hôn mê Sở Thanh Châu chỉ nghe Tễ Vân nhàn nhạt ra lệnh, “Trừ chàng ra, tất cả nhốt hết vào tháp.”

Đặt Sở Thanh Châu lên trên giường, Tễ Vân ngồi ở bên giường lặng lẽ nhìn hẩn, nghĩ đến nét mặt hẩn khi nói muốn giết nàng, cánh tay Tễ Vân khẽ run lên. Nàng duỗi đầu ngón tay đặt trên ngực Sở Thanh Châu: “Thật muốn móc tim chàng ra. Như vậy, chàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên ta, cũng sẽ không nói ra những lời khiến ta đau lòng nữa.”

Lông mi Sở Thanh Châu khẽ động đậy. Hẩn mở mắt ra, đôi mắt lạnh lẽo, hiển nhiên là đã nghe thấy những gì nàng nói.

Tễ Vân cười khẽ: “Đùa thôi, ta yêu chàng như thế.” Nàng đưa tay đặt lên mắt hẩn, “Chàng đừng nhìn ta như vậy.”

Trong bóng tối, Sở Thanh Châu không nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng, chỉ nghe được những lời này. Trong một thoáng ấy, hẩn như cảm nhận được đau thương trong câu nói của nàng, dường như hẩn chỉ cần nói thêm một lời vô tình nữa Tễ Vân sẽ khóc mất.

Nhưng Tễ Vân cũng sẽ biết đau lòng ư?

Một năm nay nhìn thấy những việc nàng đã làm trên giang hồ, Sở Thanh Châu sớm không còn tin nàng vẫn là bé gái cô đơn lương thiện xưa kia nữa. Nàng giống như một thanh kiếm sắc đã rút ra khỏi vỏ, sắc bén lạnh lẽo, sao còn có thể bị thương được...

“Sở Thanh Châu.” Hẩn nghe thấy nàng khẽ gọi tên hẩn, sau đó đôi môi hơi lạnh ấn lên môi hẩn. Sở Thanh Châu sững sờ, lại vì hiệu lực của Phệ Cân Tán mà không thể dùng sức. Tễ Vân không làm gì khác, chỉ dừng lại trên môi hẩn một lúc lâu, nói: “Rốt cuộc chàng thấy ta thế nào? Chàng

có từng thích ta hay không?” Môi của nàng nhẹ nhàng lướt qua bên tai của hắn, “Chàng có biết không, ngoại trừ báo thù, chàng là tất cả của ta rồi.”

Một tiếng than nhẹ, đầu Tể Vân gục xuống bên tóc mai hắn, không cử động, nàng đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Sở Thanh Châu ngẩn ngơ, cảm thấy lớp áo chạm vào bờ vai Tể Vân dần bị thấm ướt. Hắn giật mình nhớ ra Tể Vân bị thương ở vai. Vì nàng không kêu đau lấy một câu nên hắn cho rằng nàng bị thương không nặng. Nhưng một kiếm của Đại công tử Liễu Môn sao có thể nhẹ được.

“Người đâu!” Hắn vận nội lực còn sót lại hét lớn, “Người đâu!”

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Tễ Vân giữ chặt tay Sở Thanh Châu, nhất quyết không chịu buông. Đại phu sau khi băng bó kỹ miệng vết thương cho nàng đành để nàng ngủ cùng Sở Thanh Châu.

Khi Tễ Vân tỉnh lại liền trông thấy Sở Thanh Châu ở bên lẳng lặng nhìn nàng. Nàng còn đang mơ màng chưa tỉnh hẳn, theo bản năng khẽ gọi một tiếng: “Sư thúc.” Sở Thanh Châu lập tức lạnh đi: “Người luyện võ công gì?”

Tễ Vân ngần ngại, đầu óc tỉnh táo lại, nàng nhếch môi cười: “Võ công của ta đều là chàng dạy, chàng không biết sao?”

“Ta chưa bao giờ dạy người thứ tà môn ma đạo ấy!” Sở Thanh Châu giận dữ, “Người luyện theo võ công của gia tộc mình.”

Tễ Vân cười kháy: “Vậ thì sao, chẳng lẽ chỉ có võ công của Liễu Môn mới là chính thống sao? Động tác của bộ võ công này mặc dù độc ác, nhưng võ công vốn là một thứ công cụ, dùng nó là lòng người. Không giống với triết lý của Liễu Môn thì chính là tà môn ma đạo, lời này của chàng thật bất công đấy.”

Sở Thanh Châu hơi ngần ra, sau đó lại tức giận: “Người có biết loại võ công giết chóc này sẽ làm tăng thêm lệ khí của người, cuối cùng sẽ khiến người trở thành con rối để võ công điều khiển không?”

“Kẻ vô năng mới bị điều khiển.” Tễ Vân xoay người xuống giường, không muốn tiếp tục tranh cãi với hắn nữa, “Chàng nghỉ ngơi đi.”

“Liều Tễ Vân!” Sở Thanh Châu gọi nàng lại, hần điều chỉnh lại cảm xúc, nói, “Đừng tiếp tục nữa, nếu người có thể từ bỏ trả thù, ta nguyện ở bên người cả đời này.”

Đầu ngón tay Tễ Vân khẽ run, nàng quay đầu nhìn hần: “Khá khen cho tinh thần hy sinh chí công vô tư!” Sắc mặt nàng trở nên lạnh lùng, “Chàng muốn ta chọn một trong hai, ta mạn phép chọn cả hai. Thù ta phải trả, chàng ta cũng muốn. Sở Thanh Châu, từ nay về sau đừng nói những lời như thế nữa. Sĩ nhục chàng, cũng sĩ nhục ta.”

Tễ Vân giam lỏng Sở Thanh Châu trong phòng, một tháng không hề để ý đến hần.

Ngày tổ chức tiệc Thí Thần, Sở Thanh Châu ngồi từ sáng sớm đến đêm khuya, bên ngoài lạnh hơn cả lúc bình thường, đột nhiên “cụp” một tiếng, cánh cửa được mở ra, Tễ Vân toàn thân là máu đi tới. Sở Thanh Châu chỉ cảm thấy cả người lạnh như băng.

Hần nhìn nàng, sắc mặt trắng nhợt.

Tễ Vân lại cười: “Yên tâm, không phải máu của người Liễn Môn.” Nàng tiến lên hai bước, “Lão hồ ly Liễn Môn gian xảo, để cho lão trốn thoát mất rồi. Tiểu sư muội của chàng cũng đã được cứu, chàng an tâm đi.”

Sở Thanh Châu ngậy người, đầu ngón tay lại càng lạnh hơn. Không phải máu của người trong Liễn Môn, vậy là của. Ai?

Tễ Vân chậm rãi đi đến trước mặt hần, đột nhiên ôm lấy cổ hần, mái tóc bết máu trượt xuống, dán lên mặt Sở Thanh Châu, lạnh lạnh dính dính: “Sở Thanh Châu, chàng có vui không?” Nàng hỏi, “Nếu như ta chết, chàng sẽ vui sao?”

Thân thể Tễ Vân yếu ớt trượt xuống, Sở Thanh theo bản năng đỡ lấy nàng, lại sờ được phần lưng ướt đẫm và vết thương rách miệng. Nhiều vết

thương như vậy. Đầu ngón tay Sở Thanh Châu run rẩy, không dám đung vào nữa. Hai tay Tể Vân ôm cổ hần, nhẹ nhàng chạm vào đôi môi hần, như đang thành kính hôn lên tín ngưỡng của mình: “Nếu như ta chết, cho dù là giả vờ, chàng cũng hãy buồn một chút được không? Như vậy, dưới cửu tuyền, ta cũng có thể ra đi vui vẻ một chút. Sau đó. Chàng sẽ tự do.”

Cánh tay buông ra, môi nàng trượt khỏi môi hần.

Trong lòng Sở Thanh Châu bỗng dưng hoảng loạn, ôm lấy Tể Vân đã bất tỉnh. Phát hiện nàng vẫn còn thở yếu ớt, hần cuống quýt đặt nàng lên giường, lại không biết nên bắt đầu giúp nàng từ chỗ nào.

“Cha. Mẹ.” Sở Thanh Châu nghe nàng nói mơ, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt hoảng hốt. Lồng ngực hần đau xót, giống như đầu thu năm đó, nàng sốt cao không giảm, nắm chặt tay hần nói mê sảng. Ngoại trừ hần ra, bên cạnh nàng không có một ai.

Người con gái này vẫn luôn cô độc như vậy.

“Sư thúc.” Ngón tay nàng run rẩy như muốn níu giữ cái gì, Sở Thanh Châu mềm lòng, đưa tay nắm lấy tay nàng, lạnh buốt như không còn sự sống, “Sư thúc, sư thúc.” Nàng cứ mãi gọi hần, giống như thể đó là chỗ dựa duy nhất của nàng.

TRĂNG TRONG GƯƠNG

Cửu Lộ Phi Hương
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Tễ Vân mở mắt nhìn màn che quen thuộc, trong lòng không biết nên cảm thấy may mắn hay là mệt mỏi.

Hóa ra là vẫn. Còn sống.

Đã còn sống, vậy thì tiếp tục báo thù thôi. Tễ Vân biết mình không bỏ được thù hận, nàng lớn lên vì mục đích này, tham sống sợ chết vì mục đích này, không biết từ lúc nào lý do nàng sống chỉ còn lại có trả thù.

Mà Sở Thanh Châu. . . .

Nàng quay đầu, trông thấy hăn nắm tay nàng, lẳng lặng ghé vào mép giường nàng.

Tễ Vân biết mình sống không được lâu nữa, nàng biết, nếu nàng không chết trong ngọn lửa báo thù, vậy sẽ mất đi lý do sống sau khi trả thù. Nàng đã sớm bị thù hận nuốt hết tính mạng. Cho nên Sở Thanh Châu cuối cùng cũng sẽ tìm được tự do, hăn sẽ tiếp tục dùng thân phận đệ tử Liễu Môn tồn tại trên giang hồ.

Trước lúc đó, Tễ Vân ích kỷ muốn hăn ở bên nàng. Cho đến giây phút cuối cùng.

Đầu ngón tay sờ nhẹ lông mày Sở Thanh Châu, nàng vẽ ra đường cong khuôn mặt hăn. Cảm giác ngứa ngứa làm hăn tỉnh tại. Sở Thanh Châu nhíu nhíu mày, mở mắt lại nhìn thấy đôi mắt Tễ Vân, trong mắt hăn khó nén sự vui mừng. Điều ấy làm Tễ Vân sững sốt, ánh mắt trở nên dụi dàng.

Trong lòng người đàn ông vẫn quan tâm nàng, dù nàng làm cái gì, hắn cũng vẫn quan tâm nàng.

Đây. Cũng miễn cưỡng coi là một loại yêu mến đi.

“Sư thúc.” Tề Vân khàn khàn nói, “Ta mơ thấy chàng dạy tôi múa kiếm. Trong mơ đào hồng liễu xanh, không còn bất cứ phiền não nào cả.”

Sở Thanh Châu im lặng, sau một hồi lâu, hắn lại nói: “Chờ nàng khỏe, ta sẽ dạy nàng.” Giống như lúc bọn họ còn đang ở Liễu Môn, hắn đối với nàng cũng dịu dàng như vậy. Tề Vân sững sờ trong chớp mắt rồi lập tức khẽ gật đầu, nhắm mắt lại nghỉ tạm, khóe mắt có chút ướt át: “Sư thúc, nếu như ta không phải Liễu Tề Vân thì tốt rồi.”

Không cần báo thù, cũng không cần. Gặp hắn.

Sở Thanh Châu cuối cùng cũng không dạy Tề Vân múa kiếm. Tề Vân bây giờ cũng không cần hắn dạy, Tề Vân tiếp tục báo thù của mình, Sở Thanh Châu cũng không ngăn cản nàng, chỉ càng đối tốt với nàng hơn. Dường như sau một lần sinh ly tử biệt Sở Thanh Châu đã nhận ra điều gì đó. Có đôi khi hắn tốt đến mức làm cho Tề Vân cứ ngỡ rằng bọn họ chỉ là một đôi vợ chồng bình thường, làm cho Tề Vân bắt đầu hoài nghi tại sao mình lại không bỏ được thù hận, tại sao không thể không trả thù.

Ngày tháng trôi qua như thoi đưa, lại một mùa xuân qua, bông liễu tung bay, Tề Vân mặc giá y đỏ thắm ngồi một mình bên bệ cửa sổ, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp chưa từng thấy. Nghe thấy tiếng cửa mở, Tề Vân cong môi cười, nhưng không động đậy.

Sở Thanh Châu đi đến phía sau nàng, từ trong kính nhìn thấy Tề Vân như vậy, hắn ngạc nhiên: “Sao đột nhiên lại mặc như vậy?”

“Ngày thành thân chàng không hề ngắm ta lấy một cái, hôm nay bù cho chàng.”

Trái tim Sở Thanh Châu đau nhói, hấn cúi người lại nhìn thấy trong kính Tề Vân mỉm cười nhìn hấn, vẻ mặt lưu luyến si mê. Sở Thanh Châu nghẹn ngào, đầu ngón tay run rẩy muốn xoa vai nàng: “Tề Vân.” Còn chưa kịp nói, chợt nghe bên ngoài hoảng loạn hô to: “Môn chủ! Môn chủ! Những võ lâm thế gia kia tấn công tới rồi !”

Đầu ngón tay Sở Thanh Châu khẽ run, Tề Vân nhìn hấn một cái, không nói gì.

Nàng im lặng đứng dậy, ra khỏi phòng, mở cửa sân, lạnh nhạt ra lệnh nói: “Tất cả các bộ ai làm việc nấy, không việc gì phải hoảng sợ. Bấy trong phủ vẫn còn, bọn chúng không vào được đâu.” Còn chưa dứt dứt, cách đó không xa lại có một người chạy tới, cả người hấn đầy máu, chưa chạy tới gần liền quỳ rạp xuống đất: “Môn. Môn chủ.” Máu tươi trong miệng hấn tuôn ra, ngã xuống đất, không nhúc nhích. Mà trên lưng của hấn cắm một mũi mưa, tên của Liễu Môn.

Tiếng chém giết càng ngày càng gần, Tề Vân không nói gì, đột nhiên một mũi tên bay tới, Tề Vân không tránh, chỉ vung tay lên, dễ dàng bắt được mũi tên. Nàng quay đầu nhìn Sở Thanh Châu đứng ở sau lưng nàng, bỗng cười: “Chàng đưa sơ đồ trong phủ cho bọn chúng.”

Không phải hỏi mà là khẳng định.

Sở Thanh Châu không có lên tiếng, tay nàng dùng sức, ”rắc” một tiếng, tên tại trong tay nàng bị bẻ gãy. Giọng nàng bình thản giống như nói thời tiết hôm nay thật đẹp: “Hư tình giả ý thuận theo, ra vẻ tình thâm, chàng nhún nhường suốt cả một năm, hôm nay cuối cùng cũng đạt được mục đích rồi.”

Sở Thanh Châu siết chặt tay: “Chỉ có như vậy, giang hồ mới có thể thái bình.” .

“Giang hồ thái bình.” Tề Vân nhẹ giọng nỉ non, “Cho nên, chàng liền hy sinh?” Nàng quay đầu, đôi mắt lạnh lùng nhìn hẳn, “Bắt đầu kế hoạch từ lúc nào? Nếu ta đoán không sai thì là một năm trước, ta trọng thương hôn mê, nội gian trong phủ đưa mưu kế của lão già Liễu Môn cho chàng, nhất định là bảo chàng giả vờ ngoan ngoãn thuận theo để lấy được lòng tin của ta. Lão già Liễu Môn quả nhiên thông minh!” Tề Vân cười yếu ớt, “Chàng cần gì phải nóng vội như vậy, cố gắng thêm một chút nữa thì cái gì ta cũng nghe chàng. Không cần đổ máu cũng tiêu diệt được Tu La Môn, giết yêu nữ, chẳng phải là rất tốt sao.”

“Ta không muốn giết nàng.” Sở Thanh Châu nói, “Sư phụ đã hứa với ta sẽ không làm hại nàng, lúc đó, dù nàng đi đâu ta cũng sẽ theo nàng. . . .”

“Sở Thanh Châu, ta nên quý tạ sự nhân từ của chàng sao?” Nàng cười hỏi, nhưng giọng lại như muốn khóc. Giá y càng trở nên châm chọc chói mắt.

“Nữ ma đầu ở kia! Đừng để cho nàng chạy!” Có người hét lên, một mũi tên nhọn xé gió mà đến. Tề Vân không thèm để ý, tùy ý để mũi tên cửa qua viền tai nàng, đau nhói. Tề Vân quay đầu nhìn, mưa tên từ phía đó phóng tới, trong sân hoàn toàn không có chỗ tránh. Sở Thanh Châu kéo tay Tề Vân lại, muốn bảo vệ nàng phía sau mình. Ai ngờ Tề Vân lại thừa dịp hẳn không để ý, điểm huyết đạo trên người hẳn, quay người lại, đẩy Sở Thanh Châu ngã xuống đất.

Nàng nằm trên người hẳn, nhìn Sở Thanh Châu. Nghe thấy tiếng tên bay dần biến mất, Tề Vân khẽ nói: “Chàng xem, đây là danh môn chính phái chàng nói đó. Vì giết ta, bọn chúng sẽ bắt chấp tất cả.”

“Tề Vân. . . .”

Đôi môi đỏ mọng cắn môi hăn, dường như đã dùng hết sức lực cuối cùng để lại dấu ấn của nàng trên người hăn: “Sở Thanh Châu, sau ngày hôm nay, ta muốn chàng cả đời không được an lòng.” Máu thấm ướt giá y của nàng, sau đó chậm rãi nhuộm đỏ người hăn, ấm áp đến độ làm cho hăn kinh hồn bạt vía.

“Ta muốn chàng vĩnh viễn nhớ đến ta. Không thể quên. Không được phép quên.”

Tiếng nói dừng lại, người nằm trên người hăn ngừng thở.

Sở Thanh Châu bỗng nhớ tới cảnh xuân ấm áp năm đó, cô bé quật cường cố nén cô đơn cầm chiếc bánh bao đã lạnh cho chó ăn, vẻ mặt ấy khiến hăn không tài nào không sinh lòng thương tiếc.

Hóa ra qua lâu như vậy, nàng lạnh lùng, sắc bén, ở sâu trong nội tâm vẫn là cô bé ấy, sợ cô độc, muốn được quan tâm, muốn được nhớ đến

Gió xuân thổi tới, bông liễu tựa tuyết, Sở Thanh Châu mở to đôi mắt trống rỗng. Cảm nhận được cơ thể trên người mất dần độ ấm, hăn thấy tim mình như bị cắt từng khúc, không bao giờ có thể hoàn chỉnh được nữa.

Bông liễu dường như muốn bao trùm hết toàn bộ thế giới của hăn. Từ nay về sau, ngoại trừ màu trắng, thế giới của hăn không còn bất cứ màu sắc nào nữa.

p.s: Haiz, cứ dẫn vật cả đời đi. Không gì đau đớn hơn việc tự tay giết người mình yêu, STC còn không có tư cách được chết theo TV

p.s 2: Tác giả mới viết đến phần này thôi. Khi nào Cửu đăng phần mới mình sẽ làm tiếp. Tạm thời cứ cho vào phần “Truyện đã hoàn” cho oách :))

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Lời Cuối Sách](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Kết](#)

[Mở Đầu](#)

[Chương 1: Cảnh Trong Mơ](#)

[Chương 2: Đom Đóm](#)

[Chương 3: Trở Về](#)

[Vĩ Thanh](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)